

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KASEY
MICHAELS
Nefes Nefese

ACIYI VE KAYBI HATIRLATAN BİR ADAM...

Sevdiği subayı savaşta kaybeden Leydi Lydia Daughtry, bir daha kimseyi sevemeyeceğini düşünmektedir. Ta ki yakışıklı bir düğünde varlığından bile habersiz olduğu duygular uyandırana kadar. Fakat ona kaybettiklerini de hatırlatan biri için böyle duygular beslemesi mümkün müdür?

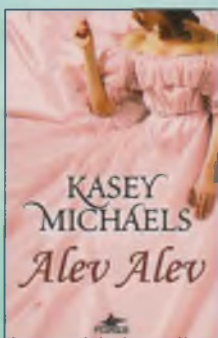
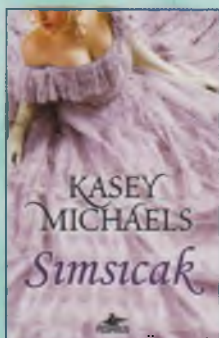
AŞKA VE TUTKUYA NASIL İNANDIRABİLİR?

Malvern Dükü Tanner Blake, ölmek üzere olan arkadaşına, onun “sevgili Lydia’sına” iyi bakacağına dair söz vermiştir. Bu yüzden genç ve güzel kadını arzulama hakkını kendinde göremez; özellikle de bir başkasıyla nişanlıyken! Tanner çareyi Lydia’ya uygun bir eş aramakta bulur. Fakat hayatlarına gizem ve tehlike girdiğinde ve Tanner’ın verdiği söz daha kişisel bir anlam kazandığında, Lydia’yı sonsuza dek yanında tutmak isteyecektir.

“Kasey Michaels aşkı sadece modern zamanlarda değil, tarihin her döneminde görkemle kelimelere döküyor.”

The Romance Reviews

www.pegasusyayinlari.com

ISBN 978-605-343-115-2

KASEY MICHAELS

Daughtry Ailesi - 3

NEFES NEFESE

İngilizceden Çeviren:

GİZEM ONAT

PEGASUS YAYINLARI

Kapılarının üzerindeki altın Basingstoke armaları ihtiyatla boyanmış olan seyahat arabası, giriş yolundan ayrılarak Grosvenor Meydanı'na doğru ilerlerken güneş pırıl pırıl parlıyordu. Gösterişli üniformalı sürücüsü, arabanın arkasına sıkıca tutunmuş bir örnek giysili iki seyis, arabaya koşulmuş simsiyah atlar ve onlara eşlik eden dört binici meydanın sonuna, Londra sokaklarına ve yeni keşfedilen aşk ve heyecanla dolu bir dünyaya doğru ilerledi.

Koşum takımları şingırdadı. Parke taş sokaklara çarpan demir nallar gereken mesajı yolluyordu, *Elveda, kendine iyi bak.*

Bu an hareketli bir tablo gibiydi. *Macera Bekliyor* iyi bir isim olabilirdi. Özellikle de ressam, şapkasını çıkardığı için tüm yüzü güneşle ışıldarken gülümseyen, tanrıların bile daha yakından bakmayı arzulayacağı Leydi Nicole Daughtry'yi tam olarak resmedebilirse... Tehlikeli bir şekilde pencereden dışarı sarkmıştı, araba meydanın sonuna ulaşıp gözden kaybolana kadar geride kalan eve coşkulu öpücükler göndermeye devam etti.

Hepsi bu kadardı. Görülecek başka bir şey yoktu. Nemli ve yağmurlu olan mevsimin ortasında kendini gösterme lütfunda bulunan güneş bile bir bulutun arkasına çekilmiş, dünya bir kez daha grilere bürünmüştü.

Leydi Lydia Daughtry pencerenin kanadını aşağı itti ve Ashurst Malikânesi'nin ikinci katındaki pencereden çekilerek yatağının önündeki, açık mavi kadife kaplı kanepeye yaklaştı. Dimdik oturdu, titreyerek ona ihanet eden elleri kucağında sımsıkı birbirine kenetlenmişti. Bu da başka bir resimdi ama biraz önce gözlemlediği ateş ve ışıktan yoksundu. Birkaç saniye heykel gibi durduktan sonra usulca iç geçirdi, yeniden sükûnetini kazanmadan önce göğsü yükselip alçaldı.

Sıradan bir gözlemci için o her zaman sükûnet timsaliydi. Kimse yüreğinin vahşice attığını ya da eski mürebbibesinin öfke nöbeti olarak nitelendirdiği şeyin eşliğinde olduğunu fark edemezdi.

Lydia zaten hiç öfke nöbeti geçirmemişti. (Kırılğan bir şeyi yakın bir duvara fırlatınca kırılırdı ve insan sonrasında kırıkları toplamak zorunda kalırdı. Bunu yapmanın ne anlamı vardı ki?) İlkizi, yani biraz önce giden Leydi Nicole ise çocukken sık sık öfke nöbetleri yaşırdı. Bunların en akılda kalanı ise annelerinin üçüncü evliliğini yaptığı ve bunun hemen ardından üç çocuğunu yeniden Ashurst Malikânesi'ne yolladığı zamandı. Helen Daughtry'nin hayatına yeni bir erkek girince çocuklar bir kez daha önemini yitirmişti. Nicole önemsenmediği zamanlarda dikkat çekmeye özen gösterirdi, yeni üvey babasının kafasına ağır gümüş vazoyu fırlattığında bunu fazlasıyla başarmıştı.

Adam gerçekten de eğilmeliydi.

Lydia gülümsedi. Nicole o inanılmaz cesaretiyle, ağırkanlı ve temkinli Lydia'nın sadece rüyasında görebileceği şeyleri yapabilirdi.

Şimdi Nicole gitmişti. Kardeşi, ikizi, en yakın dostu yola çıkmış, nişanlısı Basingstoke Markisi Lucas Paine'in annesiyle buluşmaya gitmişti. Hayat artık Lydia ve Nicole için aynı olmayacaktı. Lydia on sekiz yıl boyunca Nicole'ün yanında olmadığı bir günü bile hatırlamıyordu. Kahkahalar atan Nicole. Maceraperest Nicole. Her yerde bir heyecan bulan, bulamazsa yaratan Nicole.

İkizlerin hayat gemisinde Nicole yelkenlere dolan rüzgârdı. Lydia kendini sık sık çapa olarak değerlendirirdi. Kız kardeşi onun onlara kumanda eden, yollarında düzgün ilerlemelerini ve Nicole'ün deliliklerinden dolayı zarar görmesini engelleyen dümen olduğunu söyleyerek onu pohpohlardı. Lydia, Nicole'ün sadece kibarlık yaptığını biliyordu.

Herkes Leydi Lydia Daughtry'nin bedeninde heyecandan eser olmadığını çok iyi bilirdi. O sessiz, sakin, hoş, kurallara uyan ve kimsenin başına dert açmayan biriydi. Lydia saksıların bile ondan daha maceracı olduğunu düşünürdü. İnsanlar onları sadece birini devirdiklerinde fark etseler bile saksıların kendisinden daha ilginç olduğunu da düşünürdü.

Nicole odadayken kimse Lydia'yı fark etmezdi. Kardeşinin geniş tebessümü, muhteşem siyah saçları, parlayan gözleri, bulaşıcı kahkahaları ve evet, çekici vücudu tüm dikkatleri toplardı. Çilleri bile heyecan vericiydi. Zayıf, sarışın, mavi gözlü Lydia neredeyse duvar kâğıtlarının içinde kaybolurdu. Ve işte Lydia tam olarak bundan hoşlanıyordu.

Ama şimdi kalkamı gitmişti.

Bir noktada bugünün geleceğini biliyordu ama o zaman dengeli, yaşça ondan büyük olan, kibar Yüzbaşı Swain Fitzgerald onun koruyucusu ve sığınağı olacaktı.

Ama Fitzgerald bir yıl önce Quatre Bras'da ölmüştü ve bu, Lydia için yıkıcı olmuştu çünkü Fitz'i tüm genç yüreğiyle sevmiştir, ailesi pek çok açıdan bunu tam olarak anlamayı başaramamıştır. Onun sayesinde utangaçlık kozasından çıkıp tek başına dünyayla yüzleşmek zorunda kalmayacağını düşünmüştü.

Kimsenin şüphelenmeyeceği bir özellik taşıdığını kendine böylece kanıtlamıştır. Son derece bencildi. Belki de Fitz'in aşkını ve adanmışlığını hak etmemiştir.

Her şeyi abartan biri olsaydı bencilliği yüzünden Tanrı'nın onu Fitz'i alarak cezalandırdığını düşünebilirdi. Ama Lydia zekiymiş ve Tanrı'nın birine ceza olsun diye başka birinin ölmesine göz yummayacağını biliyordu.

Fitz'in ölümünün üzerinden bir yıla yakın bir zaman geçmiş olmasına rağmen, sükûnet anlarında bu adama duyduğu aşk konusundaki kuşkuları hâlâ beyninin bir köşesinde gezinip duruyordu. Onu gerçekten ne kadar sevmiştir? Sevgi fikrinin ne kadarı sevgi ne kadarı korunma ve güvende olma duygusuydu? O zaman sadece on yedi yaşındaydı. Yüzbaşı bile onu mektuplarında gençliği konusunda uyarmış ve ona "Boney'yi¹ kafesine kapattıktan sonra" kur yapacağına dair söz vermiştir.

Gençlik yıllarının büyük bir bölümü Nicole ve ağabeyleri Rafe ile Willowbrook'taki evleriyle müteveffa dükün Ashurst'taki malikânesi arasında gidip gelmekle geçmişti, bu hal annelerinin evli olup olmamasına ve ruh haline göre sürekli değişkenlik gösteriyordu. Nicole bu göçebe hallerini duygusuzca karşılamayı tercih etmişti. Rafe, Fransızlarla savaşmaya gitmiş ve böylelikle iki evden de uzak durmayı tercih etmişti. Sonunda eve döndüğünde iki kuzeniyle amcasının öldüğünü öğrenmiş ve bir şekilde dük olmuştu.

1 İngilizlerin Napoléon Bonaparte'a taktığı isimlerden biri. (ed.n.)

Peki ya Lydia? O hiç şikâyet etmemişti. Kitaplarına ve Nicole'ün insanı ısıtan ateşinin arkasına saklanmıştı. Bu anneleri tarafından az sevilme ya da amca ve kuzenleri tarafından katlanılıyor olmanın acısını yaşamadığı anlamına geliyordu elbette.

Ve evet, böylelikle Rafe'in en yakın dostu ve asker arkadaşı olan Fitz'e doğru çekildiğini hissetmişti. Yaşça büyüktü, akıllıydı, uzun boylu, güçlü ve sağlamdı, Lydia'nın sakın görünüşünün altında hoşlandığı bir şeyler bulmuştu. Sevdiği bir şeyler. Onun bu sevgisine karşılık vermemek imkânsızdı.

Hayatlarının sonuna kadar birlikte mutlu olabilirlerdi.

Gözlerini kırıştırarak batmaya başlayan yaşları uzaklaştırdı. Fitz onu sevmişti. Lydia da Fitz'i. Zihni zaman zaman onu zehirlese de bu gerçeği unutamazdı, unutmazdı. Yüzbaşı Swain Fitzgerald'ı asla unutmayacaktı. Geçen yıl onsuz yaşamayı öğrenmişti ama o zaman yanında Nicole vardı, öyle değil mi?

Lydia Nicole'ün istediği gibi bir dünya istemiyordu. Kolay gülümsemezdi, sık güvenmezdi, kitaplarının ve dışa açık ikizinin enerjisinin ardına saklanarak yaşamayı tercih ediyordu.

Şimdi dünyayla tek başına yüzleşmek zorundaydı. Lydia'nın sükûnetine sahip olan biri için dehşet verici olmasa da ürkütücüydü.

Londra'dan ayrılmak, balo sezonunu yarıda bırakmak, Ashurst Malikânesi'ne ve oradaki sakın yaşantısına kaçmak istiyordu. Ama Rafe artık bir düktü ve şehirde yapılacak işleri vardı, malikânelerine Kral'ın haziran ayındaki doğum gününü kutlamadan dönmeyeceklerdi. Rafe boş akşamlarında ona Mayfair'de kavalysel yapamayacak kadar doluydu. Karısı Charlotte ilk çocuklarına hamileydi ve sosyeteye karışmıyordu. Lydia'nın bir kez daha dul kalan annesi İtalya'ya doğru yelken açmıştı, romantik maceralarından birinin sonuçlarından kaçmakla meşguldü... Ve şimdi Nicole de yoktu.

Balolara, kalabalıklara ve müzikal gecelere yanında sadece refakatçisiyle nasıl katılacaktı? Bayan Buttram diğer refakatçilerle gevezelik etmeye gidecek ve Lydia zengin ya da en azından bir unvan sahibi koca bulmak adına çaresizlik içerisinde bu balo sezonunun içine atılan ve umursanmayan kızlarla birlikte duvarın önünde kalacaktı.

Sıcak, ısınmış evlerdeki tiksindirici çiçek kokuları, pek çok ykanmamış ve parfüme bulanmış beden. Annesi tarafından rağbet görmeyen kızlardan biriyle dans etmesi tembih edilmiş canı sıkkın genç bir lord ya da drahomadan başka bir şey sormayan servet avcılarını tarafından çok azı doldurulacak, utanç verici bir dans kartı.

Yalnız kalma fikri bile Lydia'yı hasta ediyordu.

Elbette böyle gecelerde en az bir dans için Malvern Dükü Tanner Blake'e güvenebileceğini biliyordu. Ekselansları geçen baharda Yüzbaşı Fitzgerald'ın ölüm haberini getiren kişiydi. Lydia'nın yalancılıkla suçladığı, dehşet verici bir kabahatle geniş göğsünü yumrukladığı, tüm hayalleri ve dünyası paramparça olurken onu rahatlatmaya çalışan kollarının arasından kurtulmak için savaş verdiği Ekselansları.

Adama hiç de adil davranmamıştı. Lydia bunun farkındaydı. Elçiyi suçlamıştı. O korkunç günden bu yana yaşadığı isterik patlamanın verdiği utançla Dük'ten mümkün olduğunca kaçmaya çalışmıştı. Ashurst'a dönmek Dük'ten uzak durma fırsatını sağlamıştı. Bu aylar boyunca Dük'ün bu patlamasını ve onu unutmasını ummuştu.

Ama adam uzaklaşmamıştı. Yeni balo sezonu için şehre geri döndüklerinde ve üçüncü kuzeni Jasmine Harburton'la nişanlarını ilan etmek üzere oldukları bugünlerde bile, Grosvenor Meydanı'na yaptığı sık ziyaretlerinden vazgeçmemişti.

Lydia bunun sebebini biliyordu.

Yüzbaşı, Dük'ün arkadaşıydı; Lydia'ya onun da arkadaşı olmak istediğini söylemişti. Tanner Blake'in inadı Lydia'nın utancının üstesinden gelmişti ama Lydia'nın akıllı uslu hali yok olmuş ve yerini bu adama karşı mantıksız bir nefrete bırakmıştı. Lydia sırf bu yüzden bile zaman ve mesafenin iyileştirici gücüne minnet-tardı. Ama Dük neden ona gerçeği söylememişti? Yüzbaşı ölüm döşegindeyken ona, "Lyddie'ne iyi bak," demişti.

Bir erkeği böylesine bir yükümlülük altına sokmak ne dehşet vericiydi. Elbette bu yükümlülüğün altına girmek daha kötüydü. Dük'ün onu acınacak ve şefkat duyulacak bir nesne olarak gördüğünden emindi ve bu durum da Lydia'yı hâlâ her gün yitirdiği aşkının yasını tutan genç bir kadın olma yükümlülüğü altında kalmaya zorluyordu. Şu son bir yılda içine düştüğü bu araftan kurtulmayı ummuş ve dua etmişti hep. Yüzbaşı hâlâ yüreğinde yaşıyordu ama artık sürekli bir acı değil sevgiyle anılan bir hatıraydı.

Malvern Dükü iyi bir adamdı. Onurlu bir adam. Ama Lydia'ya hiç yükümlülükten öte bir gözle bakmış mıydı? Ve neden onun için geçmişin bir uzantısı olmak yerine sadece Lydia olmak her geçen gün daha çok önem kazanıyordu?

Bu ikizine bile sormadığı bir soruydu.

Lydia'nın yatak odasının kapısı vuruldu, hızla ıslak yanaklarını temizleyerek seslendi, "Evet, girin lütfen."

Ashurst Düşesi Charlotte Daughtry günden güne büyüyen karnı, Londra sıcağının etkisiyle kızaran genç yüzüyle odaya girdi, Lydia'ya bakan başını bir yana yattı. "Sana yalnız kalman için biraz zaman vermem gerektiğini düşündüm. O gerçekten mutlu, hayatım. Sen de onun için mutlu ol."

“Mutluyum,” dedi Lydia içtenlikle, ayağa kalkıp Charlotte’un onu kucaklamak için açtığı kollarının arasına girerek. “Birbirlerine tapıyorlar. Ama onu özleyeceğim.”

Charlotte dalgın hareketlerle iyice yuvarlaklaşmış olan karnını okşadı. “Hepimiz onu özleyeceğiz ama dünyanın diğer ucuna da gitmedi. O ve Lucas temmuz ayında Ashurst Malikânesi’ne yeni yeğenlerini görmeye gelecekler. Tanrım, lütfen bebek o zamana kadar gelmiş olsun, böylelikle düğün planlarını da hep birlikte yapacağız. Bu arada onun saçlarında serpantinler ve etrafa güller atarak önünde ilerleyen köy kızlarıyla birlikte kiliseye at sırtında gelmesini engelleyecek olan kişi sensin. Lucas ona öylesine vurgun ki korkarım istediği her şeye izin verecektir.”

Lydia gözlerine yeniden dolan yaşlara rağmen gülümsemeyi başardı. Sulugözlülükten nefret ediyordu; o duygularını, özellikle de onu korkutacak kadar güçlü olanları saklamakta hep çok başarılı olmuştu. “Aslında bunun çok güzel olacağını düşünüyorum. Tam da... Nicole’lük.”

“Bunu Rafe’e söyleme ama aynı fikirdeyim. Ah, Rafe’ten bahsetmişken, alt katta dostumuz Tanner ile birlikte, seni bu bunaltıcı Londra’nın alışılmadık sıcaklıktaki havasında gezdirmek için gelmiş. Bulutların arasında saklambaç oynuyor bile olsa güneşi görmek güzel. Dürüst olmak gerekirse seni yalnız başına bırakmaktansa yukarı gelmemin asıl nedeni Tanner’ın teklifini söylemekti. İki ev büyüklüğünde olmam yetmiyormuş gibi bir de bunadım. Her neyse, Tanner her nasılsa Nicole’ün bugün gittiğini biliyormuş ve sana eşlik etmeyi düşünmüş. Ne harika bir dost, değil mi? Git şapkanı ve mantonu al, ben de ona hemen aşağıya ineceğini söyleyeyim.”

Lydia konuşmakta zorlandı ve başıyla onayladı, Charlotte odadan çıkana kadar içini de çekmedi.

Balo sezonunun geri kalanında hayatı böyle mi geçecekti?

Charlotte ve Rafe mutlu bir evlilik sürüyordu; nazik, sevgi dolulardı ama ayrıca birbirlerine çok bağlılardı. Yüzbaşı Fitzgerald geri dönemeyeceği bir yere gitmişti. Nicole, en yakın dostu, hayatında yeni bir maceraya atılmıştı.

Ve Tanner Blake, hiçbir suçu olmadığı halde başlangıçta nefretini kazanmış olan bu adam, hâlâ dostu Fitz'e verdiği sözü tutmaya kararlı görünüyordu. O da çok yakında evlenecek ve başka yükümlülükler altına girecekti.

Neden dramatik durumda kalan oydu, kalabalığın ortasında yapayalnızdı ve burasının hiç de keyifli bir yer olduğu söylenemezdi.

“Bu kadar yorucu olmasaydı,” dedi kendi kendine, “muhtemelen kendimi yere atmış topuklarımı haliya vuruyor olurdum. Nicole her zaman bu hareketin kendini çok daha iyi hissetmesine neden olduğuna yemin ederdi. Ama ben çok daha kibar, ölçülü ve medeniyim. Hatta sönük ve sıkıcıyım. Rağbet görmeyen diğer kızlarla birlikte oturacak olmama şaşmamalı. Görünmez olsam yeridir. Oysa içimdekileri dışa vursam, olacakları boş verip içimden geldiği gibi davransam, Nicole’ün yaptıklarını yapsam, muhtemelen kendim de dâhil herkesi büyük bir şoka uğratarım.”

Lydia sivri çenesini havaya dikip manto ve şapkasını bulmaya gitmeden önce bir kez daha iç geçirdi. Geçen yıl Yüzbaşı Fitzgerald’ın gözlerine çok yakıştığını söyleyerek onun için seçtiği gök mavisi kurdeleli şapkasını aldı. Silahını bu şekilde kuşandıktan sonra merdivene doğru ilerledi, o bir Daughtry idi, bir fare değil ve bu şekilde davranmanın zamanı gelmişti.

“Yakında bir yıl olacak,” dedi Malvern Dükü Tanner Blake, arkadaşı Rafe’ten kırmızı şarap kadehini alırken. “Bazen üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyor bazen de dünmüş gibi.”

Rafe’in neden bahsettiğini anlaması için daha fazla bir şey söylemesine gerek olmadığını biliyordu. Geçen yılın savaşı yaşamlarının asla unutulmayacak bir parçasıydı.

“En azından bu sefer Boney’nin onu koyduğumuz yerde kalacağından eminiz.” Rafe geniş misafir odasında bu yakışıklı, kararlı yüz hatlarına ve zeki gözlere sahip olan adamın karşısındaki kanepeye oturdu. Kadehini ona doğru uzattı. “Fitz’e. Ve o gereksiz savaşta ölen tüm iyi ve dürüst adamlara.”

Tanner ağırbaşlı bir tavırla kadehini arkadaşınıninkiyle tokuşturdu. Alkole pek meraklı değildi ama Fransız şarabı Londra’nın bulanık sularından çok daha güvenliydi. Rafe’le aynı yaşıydı ama ondan daha genç görüldüğünü biliyordu, kumral saçlarına ve berberini dinlemekten vazgeçtiğinde oluşturdıkları dalgalara müteşekkirdi, tabii kaybettiği annesinin söylediği gibi Yunan hatlarına sahip olmasına da. Yaşını belli eden tek yeri geçen yıl içinde daha karanlık bir yeşile dönmüş olan gözleriydi.

“Şimdi olayı Waterloo diye adlandırıyorlar, bildiğin gibi Wellington savaştan sonra Parlamento’ya raporunu yazarken oradaki bir handa kalmıştı. Sanırım herhangi bir isimden çok daha iyi. Şimdi bunun görkemli bir savaş, müttefik kuvvetler için büyük bir zafer olduğunu, tarihe geçeceğini söylüyorlar. Geri zekâlılar, şu adamı adada doğru dürüst kilit altında tutabilseydiler bunların hiçbirinin yaşanmayacağı unutuluyor. Fitz’e,” dedi Tanner kadehini kaldırarak. “Fitz’e, diğerlerine ve... daha sağlam kilitlere.”

İki adam da içkilerini içtiler, sonra ikisi de sessizlik içinde Yüzbaşı Swain Fitzgerald ve kaybettikleri diğer dostlarının anılarına daldılar.

“Artık daha iyi olduğunu düşünüyorum,” dedi Tanner sonunda, konunun arkadaşından Leydi Lydia’ya geçmesi çok zor bir şey değildi.

Rafe başıyla onayladı. “Onu unutmak Lydia’yı korkutuyor ama Fitz’in hayatına onsuz devam etmesini istediğini biliyor. Ona çok iyi geldin, Tanner.”

“Öyle mi? Beni, kaybettiğini hatırlatan biri olarak gördüğünden hiç kuşum yok, en azından başlangıçta böyleydi. Ama ayrı geçirdiğimiz zamanın o gün yaşananları biraz unutturduğunu düşünüyorum. Bu sezonda arkadaş olabileceğimizi umuyorum. Fitz’in isteği buydu.”

“Sen son derece onurlu biri olarak ölmekte olan birine verdiği sözünü tutmak için kendini zorluyorsun. Yaptığın ve hâlâ yapmakta olduğun şeyi takdir ediyorum. Nicole şehirden ayrılınca tek başına kaldı, Charlotte de ben de Lydia’nın aslında Ashurst Malikânesi’ne dönerek sessiz bir yaşam sürmeyi istediğini biliyoruz.”

“Onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum,” dedi Tanner bakışlarını ayağının dibindeki haliye çevirerek. “Onu ara sıra arabayla gezdirmek, Elgin Marbles’ı ziyaret etmek. Bunu yaparken zor-

landığımı söyleyemem.” Bakışlarını yerden kaldırdı. “Talipler var mı? Boğazına kadar onlara gömülmüş olduğunu düşünüyorum.”

Rafe başını iki yana salladı. “Ah hayır ya da hemen düzelteyim. Bir tane vardı ama ben adamı sepetledim. Aslında onu merdivenin ortasında tekmeleyerek yolladım. Leydi Hertford’un balosunda yalnızca bir defa dans ettiler ve adam, Lydia’ya drahoması için evlenme teklifinde bulundu. Aşağılık herif bunu Nicole’un drahomasının peşine düşüp avucunu yaladıktan hemen sonra yapmaya cüret etti. Savaşın ardından eve dönüp dukahğın ortasına düşmek ve utanç verici ama güçlkle hatırlamayı başardığım ikizlerle ilgilenmek hiç kolay olmadı. Tanrı’ya şükür ki Charlotte son derece sağduyuluydu.”

“Karın gerçekten de senin için çok fazla ama sen hep şanslı bir piçtin.”

Rafe sırttı, bakışlarında muzip bir parıltı vardı. “Bunu ona söyleme sakın. O beni nimetten sayıyor.”

Tanner arkasındaki yastıklara yaslandı, şu anda burada, arkadaşıyla birlikte olmaktan mutluydu. Grosvenor Meydanı’na gelmekten mutluydu, balo sezonu sona erip şehir dışındaki malikânelerine gittiklerinde Rafe’i özleyecekti. Rafe’i yeniden görmesi için aradan yine bir yıl geçmesi gerekecekti. Ya da Lydia’yı.

“Rafe? Kız kardeşi burada yok diye Lydia’nın balo sezonunun kalanında sosyeteden uzak durmasına izin verilemez.”

“Biliyorum. Ama Charlotte şu anki haliyle sosyeteye katılmamaya azimli. Kadınlar işte,” dedi Rafe, yakışıklı yüz hatları yumuşadı. “Bana hiç bu kadar güzel görünmemişti ama o ayak-kabıllarının burunlarını yeniden göreceğı güne kadar evin dışındaki hiçbir sosyal toplantıya katılmayacağına dair yemin etti. Ve Bayan Buttram da vaktinin çoğunu sarılı ayağını yastığın üzerinde

tutmakla geçiriyor, gutu varmış. Sanırım Lydia'yı zaman zaman dışarı çıkarmak bana düşüyor.”

“Bu çok da şart değil. Kuzenim şehirde ve...”

“Her an nişanlanabileceğin kuzenin mi? Bana da karım söyledi, her ne kadar sosyeteye katılmıyorsa da hâlâ tüm dedikodulardan haberdar.”

Tanner bir kez daha Aubusson halısını incelemeyi tercih etti. “Jasmine Harburton kuzenimdir, doğru. Babasının bu evliliği istediği de bir gerçek ve ağzının sıklığıyla tanınan bir adam da değildir. Bu söylentiler kulağıma pek çok kez geldi, hatta White'taki bir takım maceraperestin bu konu üzerinde bahse girmiş olduklarını bile duydum. Sözde bu babamın son dileğiymiş, onların küçük topraklarını da bizimkilere katmak istemiş. Jasmine oldukça aklı başında genç bir kadın ama...”

“Ama sen onurlu bir adam olarak ölülerin hayatını senin adına planlamasından yorulmaya başladın, değil mi?” diye belirten Rafe hızla kadehinden bir yudum aldıktan sonra ifadesiz bir şekilde durmaya çalıştı.

“Bunu benim adıma dile getirdiğin için teşekkür ederim. Ben söylediğimde ya da düşündüğümde bile kendimi soğuk ve duygusuz biri gibi hissediyorum. Ah Tanrım, Rafe. Adam ölüyordu. Onu bulduğum savaş meydanına birkaç kilometre ötedeki yıkık kulübede kalan son gücüyle ellerime sarılmıştı. O sırada onu diğer tarafa rahat göndermek adına ne söylese kabul edecektim.”

Rafe'in yüzünde bir acı belirdi. Fitz, İber Yarımadası'nda geçirdikleri altı yıl boyunca en yakın dostuydu. Dukalık ona miras kalmamış olsaydı kardeşlerinin, annesinin ve Ashurst topraklarının sorumluluğunu yüklenmemiş olsaydı, o da Fransızlarla yapılacak son savaş için Brüksel'e gidecekti. Bunun yerine geride kalmış ve Savaş Bürosu'nda çalışmıştı. Tanner onun ne düşündüğünü anladı:

Rafe'in savaş alanındaki varlığı Fitz'in ya da onun geleceğinde fark yaratıp yaratmayacağını asla bilemeyecekti. "Ama şimdi?"

Tanner, Rafe'in yüzündeki ifadeyi görünce kendini eski acıları su yüzüne çıkardığı için aptallıkla suçladı. Hem de öyle büyük bir aptaldı ki yorumunu kendisine saklayıp saklamamasına bile karar vermeden devam ediyordu. Ama karşısındaki Rafe'ti, onun dostuydu. "Buradayım çünkü burada olmak istiyorum. Sanırım bunu, Lydia kederli bir şekilde bana vururken onu kollarımın arasına aldığım ilk andan beri biliyorum."

Rafe başını kederle iki yana salladıktan sonra elini bacağına vurdu. "Yine haklı çıktık. Charlotte yine haklı çıktı. Lucas konusunda da haklıydı ve şimdi senin hakkında da yanılmadı. Kadınlar bunu nereden anlıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Tanner, neredeyse iç geçirecekti... Ama ancak kadınlar iç geçirirdi, erkeklerse sarhoş oluncaya kadar içerdi. "Lydia beni artık bir düşman ya da ölümün habercisi olarak görmüyor ama ben Fitz'in dostuyum ve muhtemelen Lydia'ya hep onu hatırlatacağım. Bu ne tür bir cehennem? Fitz ona göz kulak olmamı, onu gözetmemi istedi... Bense şu an kendimi onun yerini almaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Fitz'in asıl istediğinin bu olduğunu sanmıyorum."

"Şimdi de kendini suçlu ve vefasız biri gibi hissediyorsun, değil mi? Bunu yapma. Geçmiş geçmişte kaldı Tanner. Bitti."

"Öyle mi? Lydia onu sevdi, Rafe. Daha ne kadar zaman geçti ki? Ona biraz daha süre tanımalıyım."

"Çok fazla bekleme, dostum. Fitz'in ölümü bize en azından zamanın bir lüks olduğunu öğretti. Bir lüks."

Tanner ayağı kalktı, daha fazla kıpırdamadan duramayacaktı. "Şimdi o Nicole'ün... ışıltısının altından çıktı diyelim... Onu sosyeteye sokmama izin ver, Rafe. Kuzenimin refakatçisi ikisiyle de ilgile-

nebilir. Lydia'nın güzel bir kadın olduğunu anlaması gerekiyor, hem içinin hem de dışının. O hep kendini geri çekerek Nicole'ün parlamasına izin verdi. Hedefime ulaşmak istiyorsam, öncelikle beni Fitz'den başka biriyle kıyaslayacak hale gelmeli.”

“Ona başka bir adamın kur yapmasını mı istiyorsun? Söylemek istediğin bu mu?”

“Tanrı bana yardım etsin. Evet, sanırım bu.”

“Rekabetten korkmuyor musun?”

“Kulağa ne kadar kalpsizlik gibi gelse de *canlı* biriyle rekabetten korkmuyorum, hayır. Yaşarken zaten iyi bir insan olan Fitz, çok genç ve duyarlı bir kız tarafından azizlik mertebesine getirilmiş durumda. Lydia sadece onunla ve kısıtlı bir zaman için de olsa benimle vakit geçirdi. Onu kazanmak istiyorum ama yalan söyleyemeyeceğim, rakibim artık yaşamadığı için değil.”

“Charlotte bana bunu da söylemişti ve senin kadar kibar dile getirmemişti, erkekler âşık olunca kafalarında kurtçuklar dolaşmaya başlarmış. Tanner, kadını bir kez daha haklı çıkardım. Her neyse, sonuçta beni Mayfair civarında Lydia'ya çobanlık etmekten kurtaracaksın, buna itiraz etmek veya olası tehlikelerden bahsetmek bana düşmez. Yine de Lydia'nın ağabeyi ve hamisi olarak sana şu soruyu sormam gerekir: Onu Bayan Harburton'ın babasına varsayımlarından dolayı bir ders vermek adına kullanmıyorsun, değil mi?”

Tanner söyleneni bir an için anlamadı ve ardından gülümsedi. “Bak Rafe, gördün mü? Sandığın kadar kendini düşünmeyen biri değilim. Gerçi sen bunu bana söyleyene kadar fark etmemiş olsam da, teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Ah, ne garip ağlar örüyoruz ve bunun gibi başka saçmalıklar.”

“Ben ağ falan örmüyorum. Son derece ciddiyim. Thomas Harburton ve kızıyla evleneceğim konusundaki varsayımlarına karşı Lydia’yı kullanmayı bir an dahi aklımdan geçirmedim ama...” Tanner itirazını keserek girişe döndü ve oradan misafir odasına doğru gelmekte olan Lydia’yı gördü.

Nicole tüm enerjikliğıyle odaya patlardı, her zaman bir parti ya da macera varmışçasına yüzünde yer alan geniş tebessümünü ve dans eden gözlerini de yanında getirirdi. Lydia ise uçarmış gibi bir asaletle yürüdü, duruşu bir yatılı okul müdiresi gibiydi, hareketleri hiçbir zaman dikkatleri üzerine çeken bir abartı taşımazdı. İkizlerin ikisi de büyüleyiciydi ama birlikte olduklarında gözlerin ilk olarak Nicole’ün üzerinde durması çok doğaldı.

Erkeklerin başlarının mükemmel bir inci yerine parıltılı bir elmasla dönmesi son derece kolaydı.

Peki, şimdi sosyetenin beyefendileri Lydia, parkta veya May-fair’deki balo salonlarında boy gösterdiğinde ne görecekerdi? Tanner’ın en başta gördüğünü görebilecekler miydi?

Rafe’in de söylediğı gibi, onu kendine isterken başka bir adamın ona yirmi adımdan fazla yaklaşmasına izin vermeyi düşünerek aklını mı kaçırmıştı?

Muhtemelen.

“Lydia,” dedi Tanner onun karşısında eğilerek. “Son birkaç günkü yağmurun ardından temiz havanın iyi geleceğini düşündüm. Tam gezinti vaktindeyiz.”

Lydia onu küçük, güzel bir reveransla ödüllendirdi. “Tünaydın, Tanner. Beni düşünmen ne büyük nezaket. Hyde Park’a mı gideceğiz? Ben oraya sadece sabahları hava almak için giderim. Saat beşte son derece kalabalık olduğunu duydum. Buna cesaret edebilecek misin?”

“Ah, o her şeye cesaret eder. Öyle değil mi, Tanner? O çok cesur bir adamdır,” dedi Rafe kardeşini yanağından öperek. “Ve şimdi izninizle gidip güzel karımın harika ayaklarına kapanmalıyım, onun göremediği ama benim hâlâ yerinde durduklarını söylediğim ayaklarına. Tanner, bu akşam Leydi Chalfont’un balosuna katılmayı planlıyor musun?”

Tanner ona baktı, işini bu kadar kolaylaştırdığı için minnettardı. “Davetiye diğerleriyle birlikte şöminemin üzerinde, evet. Çok eğlenceli bir gece olacağını duydum.”

“Harika. Lydia, bunu duydun mu? Sana eşlik edecek biri çıktı, tabii benim eşlik etmemi istersen o başka. Parlamento’da yapacağım konuşma üzerinde çalışmalıyım, muhtemelen bu bana birkaç ıslık ve yuhanma getirecek çünkü yeniden fakir askerlerimize yardım etme konusunu açacağım.”

Lydia gözlerini Rafe’ten Tanner’a çevirdi, şaşkınlığı gözlerinden okunabiliyordu. “Seni sırf beni gezdireceksin diye böylesine önemli bir konuşmadan uzaklaştırmak istemem ama Tanner’ın da refakatçi rolüne soyunmasına gerçekten gerek yok. Baloya gitmek için delicesine bir istek duymuyorum.”

Tanner kolunu Lydia’ya uzattı ve onu girişe doğru yürütmeye başladı, bu arada başını çevirip Rafe’e bakarak sessizce *teşekkür* etti. “Ne? Katılmayayım ve akşam yemeğinin ardından servis edileceğini duyduğum Gunther’in dondurmalarını mı kaçırayım? Gün boyunca onları hayal edip durdum ve hâlâ ediyorum. Ayrıca ev sahibesinin buzdan uzun boyunlu kuğular yaptırdığını da duydum. Bana üç metre yüksekliğinde olacakları söylendi. Hem de bu sıcakta. O ince boyunların eriyip hepsinin kırılıp döküleceği anı kaçırmamak için kesinlikle orada olmamız gerekir. Hugh Elliot

bana orada olacağına söz verdi, bunu doğru zamanda *kafalara dikkat edin* diye bağırmak için yapacakmış.”

Lydia başını kaldırdı ve o muhteşem mavi gözleriyle gülümsemi, Tanner’ın o anda midesinde hissettiğı sembolik tekmeden habersiz olduğı aşikârdı. “Bunu akşama katılmamı sağlamak için şu anda uydurdun, değil mi?”

Birlikte dışarıda bekleyen faytona doğru yürüdüler. “Ah, bunu sana baloya eşlik etmeme izin vermediğın sürece bilemezsin, değil mi ?”

“Doğru. Pekâlâ, nazik teklifinizi kabul ediyorum, bayım. Ama kuğular orada olsa iyi olur.”

“Bunu garanti edemeyeceğimi itiraf ediyorum ama Gunther’in dondurmalarından eminim. Leydi Chalfont her davetinde Gunther’in dondurmalarından bulundurur çünkü kocası o dondurmaya bayılıyor. Brendi, faro², puro ve söylentiye göre Covent Garden’daki kızıl saçlı opera dansçısından sonra en sevdiği şeymiş. İşte geldik, hadi bin.”

Lydia yerine oturunca Tanner faytonun arkasından dolanarak diğer tarafa tırmandı ve dizginleri seyisin elinden aldı.

“Rafe bana refakatçinin gut hastalığından muzdarip olduğunu söyledi,” dedi Hyde Park’taki kısa gezintilerine çıkmak üzere Grosvenor Meydanı’ndan ayrılırırken. “Nicole de şehirden ayrıldı, baloda onun eşliğini özleyeceğini düşünüyorum.”

“Onun bana eşlik etmesini her zaman özleyeceğim,” diye düzeltti Lydia usulca. “Ama haklısın.”

Tanner yeniden başıyla onu onayladı, sorunu yeni fark etmiş ve o anda çözümünü de bulmuş gibi devam etti. “Bu durumda, kuzenim şehirde ve refakatçisinin de gut sorunu yokken, Jasmine’e Nicole’ün yokluğunda seninle birlikte olması için bu akşam bize

2 Bir kart oyunu. (ed.n.)

eşlik edip etmeyeceğini sorayım mı? Balo salonunda kendini yalnız hissetmeni istemem.”

Lydia parka girmek üzere karşıdan karşıya geçen bir grup kadına bakmak üzere başını çevirdi. Onlarla gerçekten ilgileniyor muydu yoksa onunla göz göze gelmekten mi kaçınıyordu? “Kuzeninle hiç tanışmadım ama evet, bunun çok hoş olacağından eminim.”

Bu akşam Bayan Chalfont’un kuğuları Lydia’ya yakın tutulabilirse erimelerinden korkmaya hiç gerek yoktu. Lydia’nın sesinde aniden beliren soğukluk barizdi ve bu hiç karakterine uymayan bir durumdu. Lydia hiç kızmazdı.

“Bir şekilde seni üzdüm,” dedi Tanner faytonu ustalıklı ya-vaşlatıp parkın içinde yer alan geniş kumlu yolda ilerlemeye ha-zırlanan diğer süslü araba ve faytonların peşine takıldı.

Lydia oturduğu yerde kıpırdanarak ona döndü. “Ah, özür di-lerim, Tanner. Ben... Sadece şunu söyleyeyim oldukça garip bir gündü. Minnettar olmadığım anlamına gelmesin ama bu öyle... Öyle *bariz ki*. Kibarlık yapıyorsun. Ben insanların kendini *kibar davranmak zorunda hissettikleri* acınacak bir enkaz mıyım?”

“Ben hiç de kibarlık etmeye...”

“Ah, ediyordun ve aslında sana teşekkür etmeliyim. Ama yü-reğimde hissettiğim şeylerden dolayı özür dilememem gerektiğini de biliyorum,” diye araya girdi Lydia, pürüzsüz soluk yanakları alev almaya başlamıştı. “Lütfen hissettiklerimi söylememe izin ver. Herkes bana karşı çok nazik, herhalde birbirlerine Lydia’nın etrafında dikkatli olun, mümkünse parmak ucunda gezinin, di-yorlar. Zavallı Lydia, şimdi Nicole de gitti. Zavallı Lydia, kitap kurdu, ikizlerden *sıkıcı* olanı, sadece Nicole’ün dans kartı dol-duğunda onu tatsız ve akılda kalmayan kız kardeşiyle ilgilenerek etkilemeye çalışan adamlarla dans edebilen kardeş. Zavallı Lydia, hâlâ kaybının yasını...”

Eldivenli elleriyle ağzını kapadı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Tanner özür dilemesi mi yoksa onu neşelendirmesi mi gerektiğini bilemedi. “Lydia? İyi misin?”

Lydia ellerini yavaşça aşağı indirdiğinde gittikçe büyüyen tebessümü ortaya çıktı. “Aman Tanrım. Sanırım bir öfke nöbeti geçirdim.”

“Emin misin?” Tanner bir öfke nöbetinin daha fazla öfke, biraz bağırış çağırış, bir porselenin bir yerlere atılıp kırılması gibi şeyler gerektirdiğini düşündü. Ama ilk çaba olarak, tabii eğer bu gerçekten bir öfke nöbetiyse, Lydia hiç de fena değildi. Kesinlikle dikkatini çekmeyi başarmıştı.

“Evet, ayrıca Nicole haklıymış. Kendimi daha iyi hissediyorum. Tanner, madem arkadaşım olduğunu söylüyorsun, o zaman bana bundan sonra pamuklara sarılması gereken bir şey gibi davranmayacaksın. Anlaştık mı? Dur sen cevap vermeden önce ben de karşılığında öyle... öyle, yani bugüne kadar yaptığım gibi boynunu her an eriyip paramparça olacak bir kuğu gibi davranmayacağım.”

Tanner onu kollarının arasına çekmek için inanılmaz bir arzu hissetti. Ama onu pamuklara sarmanın tersinin duygularına kapılarak fiziksel saldırıya geçmek olmadığının farkındaydı.

“Eğer etrafında parmak uçlarıma basarak gezindiysem gerçekten özür dilerim, Lydia. Bunu kanıtlamak için de sana bir kez daha soruyorum, söylemiyorum ya da seni kandırmaya çalışmıyorum, bu akşam Leydi Chalfont’un balosuna kuzenim ve benimle birlikte gelir misin? Yoksa gidip kafama bir kova su mu dökeyim?”

“Böyle bir şeyi asla söylemem! En azından söylemeyeceğimi düşünüyorum.” Sonra başını iki kez onaylarcasına salladı, daha kararlıydı. “Evet, teşekkür ederim, baloya seninle ve Bayan Harburton’la gitmek hoşuma gidecek. Kuzeninle tanışmaktan hoşlanacağımdan

da eminim.” Sonra yeniden gülümsedi ve Tanner midesinde bir tekme daha hissetti. “Sence iyi bir öfke nöbeti miydi?”

“İdare eder. Mükemmele ulaşman için biraz daha pratik yapman gerekiyor ama iyi bir başlangıçtı.”

“İyi bir öğrenci olarak bilirim. Çalışacağım. Ah... Orada biri senin dikkatini çekmeye çalışıyor. Tam orada,” dedi çenesiyle göstererek. Bunu yapması Tanner’ın ne kadar da hoşuna gidiyordu.

“Tanner Blake, çok zaman oldu. Seni yeniden görmek ne güzel,” diye seslendi adam, atının üzerinde onlara yaklaşırken elini sallayarak. “Bir zamanlar arkadaşlık edip Paris’te şişenin dibini bulmak başka, artık dükkân olmuş biriyle konuşmak başka. Artık sana daha saygılı davranmalıyım galiba.”

Tanner bakımlı gri aygırı ve ondan da görkemli olan eyerin üzerinde oturan adamı hemen tanıdı ve arkadaşının bir anda ortaya çıkmasına şaşırmamış gibi davranmak için elinden gelenin en iyisini yaptı. “Justin. Kimse bana şehirde olduğunu söylemedi. Sonunda Viyana’dan sıkıldın mı?”

Savaşın son yıllarında çoğu gizli birçok görevi başarıyla tamamlayan Baron Justin Wilde, atını yavaşlatarak faytonun yanında ilerlemeye başladı. İki adam at ve fayton hâlâ hareket halindeyken el sıkıştılar.

Justin Wilde, Tanner’ın onu hep hatırladığı gibiydi, omuzlarının genişliğini vurgulayan ceketi, güçlü uyluklarını ortaya çıkaran binici pantolonu, parlak deri püsküllü, uzun, siyah çizmeleriyle yine son moda giyinmişti. Ama onu sıradanlıktan öteye taşıyan en önemli detay yaka ve bileklerindeki dantellerdi. Yakışıklı yüzü ve kayda değer kasları da insanlara kendilerini yetersiz hissettiriyordu.

Aslında insan onunla ilk karşılaştığında Baron’un, ağzı laf yapan, gösteriş düşkünü bir züppe olduğunu düşünebilirdi. Çizmeleri ve saçları gibi siyah olan kaşlarının altında yer alan ve içleri gülen

yeşil gözlere bakanlar, o tebessümün etkisine kapılıp çıtkırıklım bir asille karşı karşıya olduklarını düşünürlerse yanılırlardı.

“Viyanadan yaklaşık bir ay önce kaçtım ve ağır ağır eve döndüm. Fırıncıların pastaları kestiği gibi imparatorlukların içini oyarken bile diplomasi son derece sıkıcı olabiliyor.” Üzengilerinin üzerinde hafifçe yükseldi, şapkasının önüne eliyle hafifçe dokunarak Lydia’ya döndü. “Onu affedin, hanımefendi. Bu oğlan asla nasıl davranması gerektiğini öğrenemeyecek. Adım Justin Wilde ve siz de görme bahtiyarlığına ulaştığım en mükemmel canlısınız. Bana bu hergelenin yalnızca size eşlik ettiğini ve ona karşı özel bir sevgi beslemediğinizi söyleyin ki cevabınızı bekleyen kalbim dengesini korumayı başarabilsin.”

Tanner’ın kahkahası Lydia’nın tedirgin yüzüne bir tebessümün yerleşmesine sebep oldu. “Leydi Lydia Daughtry, lütfen beni sizi Baron Justin Wilde ile tanıştırmak zorunda bırakıldığım için affedin. Asker ve devlet adamı, bilge ve ahmak. Bu rollerin hepsini pek çok kişiden çok daha büyük bir başarıyla oynar. Her ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmanı öneririm.”

“Ah, hata yapıyorsun, Tanner. Hata. Sen herkese söylediğim gibi benden de aptalsın. Leydi Lydia, size yeniden yalvarıyorum. Bana kalbinizin henüz kimseye ait olmadığını söyleyin. Özellikle de yanınızda duran ve şu an son derece rahatsız görünen beyefendiye çok benzeyen isimsiz bir serseriye gönlünüzü vermemiş olun. Aksi takdirde kalbim çok kırılacak.”

Tanner, Lydia’nın cevabını bekledi, ne diyeceğini gerçekten bilmiyordu. Dün olsa son derece kibar, hatta biraz utangaç ve oldukça uygun bir cevap vereceğinden emindi. Ama ya bugün? Lydia’ya merakla bakmaya devam etti, yüzündeki alaycı, küçük tebessümü görünce yüreği yerinden oynadı, belki de ilk kez yaramaz ikizine ne kadar çok benzediğini fark etti.

“Sözlerimin böylesine bir gücü olacağından kuşkuluyum, bayım,” dedi bir an sonra. “Ama tehlikeye atılan kalbinizi rahatlatacaksa, Ekselansları’yla arkadaşız ve şu an güzel hava ile şapşal dostların keyfini çıkarıyoruz.”

Wilde hızla şapkasını çıkardı ve onu alaycı bir tavırla göğsüne bastırdı. “Tanrım, Tanner bu kız tam cümleler kurabiliyor. Benim kaba dalkavuklukların karşısında sarhoş olmuş taklidi yapmadan ve kekelemeden konuşabiliyor.” Bir kez daha başını öne doğru eğerek Tanner’a baktı. “Leydi Lydia, lütfen şu an beni ayaklarınızın önüne serilmiş olarak düşünün. Sizinki gibi bir güzelliğin aynı şekilde çalışın bir zekâyla bir arada olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.”

Tanner kolunu uzatarak Wilde’i eyerine doğru iterken dizginleri hafifçe çekerek faytonu yavaşça ilerletti, diğer arabaların onu bunu yapmaya zorlamasına içinden teşekkürü unutmadı. “Londra’daki hanımefendiler hakkında fikirlerin bu kadar olumsuzsa bence hemen Viyana’ya geri dönmelisin, Justin.”

“Saçmalama, Tanner. Ben tüm kadınların leziz varlıklar olduğunu düşünürüm. Tabii onlarla birkaç dakikadan fazla sohbet etmek zorunda kalmadığım sürece ki bunu da pek yapmak zorunda kalmadım. Ama Leydi Lydia harika bir istisna olarak ortaya çıktı.”

Şimdi Tanner’ı kibarca geriye itip öne eğilerek Baron’u sorgulama sırası Lydia’daydı. “Beni istisna olarak değerlendirmiş olduğunuzu için kendimi size bir soru sormak zorunda hissediyorum. Bir kadın düşmanı mısınız, bayım? Belki de insanlardan tümüyle nefret ediyorsunuz ya da bu nefretiniz siz olmayan her yaratık için geçerli. Alceste misiniz?”

Tanner arkasına yaslanarak oturmaya devam etti, Wilde’a ya da Lydia’ya bakmadı. Bu durumu daha güvenli bulmuştu.

“Alceste dediniz. O acınacak haldeki kuşkucudan mı bahsediyorsunuz? O zaman Molière ve başlıca eserlerinden biri olan

İnsandan Kaçan hakkında da fikirleriniz var, öyle mi? Tanner, bunu duydu mu? Dur, dur bu olamaz. Leydi Lydia, lütfen söyleyeceğim repliği tamamlar mısınız?. ‘O, *öylesine muhteşem bir konuşmacı ki...*’

Tanner kahkahalarla güldü. “Tanrım! Justin, onu sınava mı tabi tutuyorsun?”

“Hayır, hayır, sorun değil. Tamamlayabilir miyim?” Lydia başıyla usulca onay veren Tanner’a baktı. “Peki öyleyse. *O, öylesine muhteşem bir konuşmacı ki koskoca bir nutuk atar ve o sırada hiçbir şey söylemez.*”

“Hah! Bu cümlelerin neden sevdiklerinin arasında yer aldığını anladım, Justin. Tıpkı sana benziyor. Rahatladın mı? Leydi Lydia’yı buraya etrafı gezdirmek için getirdim, seni eğlendirmesi için değil. Gerçi ben de çok eğlendiğimi itiraf etmeliyim.”

“Evet, şimdi yanınızdan ayrılıyorum,” dedi Wilde, düşünceli bakışları bir anda kendini öne atan değil de utangaç ikiz olduğunu hatırlamış gibi duran Lydia’nın üzerindeydi. “Ama belki daha sonra tekrar görüşürüz Tanner. Çok uzun zaman oldu.”

Tanner bunu kabul etti çünkü Justin Wilde’dan gerçekten hoşlanırdı. Ona Lydia ile birlikte bu akşam Leydi Chalfont’un balosuna katılacaklarını söyledi ve sonra Wilde’ın gidişini izledi, muhtemelen mükemmel ama bir o kadar beklenmedik ve tuhaf varlığıyla kimi taciz edeceğini planlıyordu.

“Ne garip bir adam,” dedi Lydia, Tanner faytonu daha birkaç metre ilerlettiğinde, nadir bulunan bu güneşli akşamüstünde araba trafiği iyice artmıştı. “Gerçekten kadınların bu kadar işe yaramaz olduğunu mu düşünüyor?”

“Bunu bildiğimi söyleyemem. Onu severim ve oldukça garip bir etki bıraktığının da farkındayım. Justin bir zamanlar olağanüstü güzellikte genç bir kadınla evliydi ve sonu kötü oldu. Bana

onu güzelliğinden ötürü seçtiğini söylemişti ve yine onun sözlerini tekrarlıyorum, bu kendini beğenmiş ve aptal adamların sık sık yaptığı bir hataymış.”

“Bu yanlışın ve dar görüşlülüğün iki cins tarafından da yapıldığına inanıyorum.”

Tanner meraklı gözlerle ona baktı. “Sahi mi?”

“Şaşırdın mı?”

“Sanırım hayır. Ve sanırım biz erkekler de ayna karşısında ve terzilerimizde en az kadınlar kadar vakit geçiriyoruz. Bunu hatırlattığın için teşekkür ederim.”

“Bir şey değil,” dedi Lydia bu seferki tebessümü utangaçtı. Tanner, Lydia’yla tanıştıklarından bu yana çok az şahit olduğu her tebessümünün kıymetini çok iyi biliyordu. “Şimdi bana kalanını da anlat. Hikâyenin daha fazlası olduğundan eminim.”

“Ah, kesinlikle var. Justin yaptıkları sohbetlerde kadının talepleri sadece onun ve tanıştıkları diğer kadınların giysilerine iltifat etmesi yönünde olunca bu güzellikten on beş gün içerisinde sıkılmıştı. Kadın her kumaşın ve erkeklere ıvr zıvr olarak görünen her şeyin adını alfabeyi bildiğinden çok daha iyi biliyordu, bunu Justin söylemişti, o sırada biraz sarhoş olmasına rağmen o kadar ciddi idi ki bunu çok iyi hatırlıyorum.

“Zavallı adam. Zavallı kadın.”

“Kadın teselli buldu,” dedi Tanner ve araçların arasında oluşan boşluktan kaçmak için doğru zaman olduğuna karar vererek faytonu yandaki sokağa giden çıkışa doğru sürmeye başladı. Justin’i yeniden gördüğü için şaşkındı ama bu güzel bir şaşkınlıktı. “Duyduğuma göre, ki bunları Justin’den duymadım, o asla böyle patavatsızlıklar yapmaz, kadın kendini rahatlatacak pek çok yol bulmuş. Elbiseler, mücevherler... Ona bir zamanlar güzel olduğunu söylemeye devam edecek olan pek çok erkek.”

“Bir zamanlar mı? Bunun anlamı...”

“Evet. Kulağa her ne kadar duygusuzca da gelse Justin’i koruyacak kadar kısa bir zamanda gerçekleşmedi. Danielle, Carlton Malikânesi’nin merdivenlerinde ayakkabısının topuğu eteğine takıldığı için yuvarlanıp korkunç bir sonla karşılaştı, bunu gören Galler Prensi bir hafta yatağından çıkamamıştı. Bu olaydan bir ay önce Danielle’nin sevgililerinden biri onunla beraber olduğunu söyleyerek böbürlenme gafletine düştü. Justin onursuz karısının onurunu koruyabilmek için kendini adamı düelloya davet etmek zorunda hissetti.”

“Adamı öldürdü mü?”

“Bunu planlamamıştı ama evet. Justin’in düello şahitlerinden biriydim ve her şeyi gözlerimle gördüm. Aptal rakibi iki dendiğinde ateş etmeye yeltendi. Justin’i uyarmak üzere ona seslendik. Hızla döndü ve kendini korumak için silahını ateşledi. Ama sonuçta adam öldüğü için Justin ülkeyi terk etmek zorunda kaldı. Sanırım Kral ve ülkemiz için yaptığı hizmetler ve aradan geçen yıllar sonucunda İngiltere’ye dönmesine izin verildi. Nasıl karşılanacağını gerçekten merak ediyorum, sekiz yıl oldukça uzun bir zaman. Öldürdüğü adam bir kontun oğluydu. Her zaman sosyeteyi mutlu edecek bir takım yeni dedikodu bulunur ama bu eski dedikodu hiçbir zaman çok da derinlere gömülmez. Justin böylesine cüretkâr bir tavırla parkta gezerken bu olamaz. Herkesi hakkında konuşturmak ister gibi bir hali var.”

“Ama sen yine de onun yanında duracaksın.”

Tanner, Lydia’ya baktı. Bu cümleyi bir soru cümlesi olarak kurmamıştı. “Evet, duracağım. Özellikle de İngiltere’ye dönmüşken tekrar sızlayan yaralarını düşünerek onun yanında olacağım. Seninle eğlenmiş olabilir ama başarısız evliliğinin açtığı yaralar ve içinde bulunduğu koşullar onun kadınlara bakışımı örselemiş olabilir.”

“Ya da belki de konu kadınlar olduğunda kendine olan inancı azalmıştır,” dedi Lydia, Tanner’ın hızla ona dönmesine sebep olarak.

“Justin Wilde mı? Kendinden şüphe duyacak? Bunun mümkün olacağını hiç sanmıyorum.”

“Şüpheler en kötü gerçekten bile acımasız olabilir,” dedi Lydia usulca. “Onca yıl önce yüreğinin vahim bir hata yapmış olduğunu kabullendikten sonra kendi yargılarına ne kadar güvenebilir?”

Tanner atları Grosvenor Meydanı’na doğru çevirdi, parktan çıkmamış olmayı diliyordu, şu an bu huzursuz edici sohbete devam etmemek için bir özrü kalmamıştı. “Yine Molière. Ve yine *İnsandan Kaçan*. Bir dosta ihtiyacı var, öyle değil mi ? Tüm kendine güvenli ve rahat görünüşüne rağmen.”

“Bir dostu var,” dedi Lydia eldivenli elini Tanner’ın koluna koyarak. “Ve kişisel deneyimlerimden senin çok iyi bir dost olduğunu biliyorum.”

Tanner ona teşekkür etti ama kendini ölüm fermanını duymuş gibi hissediyordu. Başka bir cümle diye geçirdi zihninden ama bu seferki Molière’den değildi. Dostluğun kanatları olmayan aşk gibi bir şey olduğuyla ilgili...

Sevgili Nicole,

Sen gideli bir günden az bir zaman oldu ama benim sana söylemek istediğim çok şey var. Şu anda Leydi Chalfont'un balosuna hazırlanmam gerekiyor ama sen bu angaryayı mümkün olduğunca ertelediğimi bilirsin. Hayatta nefret ettiğim çok az şey vardır ama balolar kısa olan nefret listemin başında yer alıyor.

Benimle gurur duyacaksın. Bugün Hyde Park'ın ortasında gezi sırasında bir öfke nöbeti geçirdim. Sanırım kendimi ürküttüğüm kadar Tanner'ı da ürküttüm ama üzerime titrenmesinden çok bezmiştim. Bunu sen üstüme titrediğin için söylemedim! Senin samimiyetini özledim ve ben de kendime samimi olmam gerektiğine karar verdim. Sonuçta ben bir Daughtry'yim. İçimde bir yerlerde dolaşan ateşli bir kan olmalı, değil mi? Bunun sonucunda bu akşamüstü Tanner'a, Yüzbaşı Fitzgerald'a verdiği sözden dolayı kendini bana bakmaya mecbur hissetmemesi gerektiğini söyledim. Bunu bildiğim için şaşırmış gibiydi. Ona Fitzgerald'ın bana yazdığı mektuptan bahsetmedim, geçen bahardaki o talihsiz günde Tanner'ın farkında olmadan bana verdiği mektuptan.

Şu an için onu bir arkadaş olarak gördüğümü ve aynı onuru bana bahşetmesini istediğimi, verdiği sözün yüklediği bir yük olmadığını da bilmesi yeterli.

Ah, daha fazlası da var! Bugün çok ilginç bir adamla tanıştım, Baron Justin Wilde. Trajik bir geçmişi var ve bununla dalga geçmeyi sever gibi görünüyor, oysa gözleri acısını ortaya koyuyor. Öfke nöbetimin hemen ardından tanıştığımız için korkarım adamla konuşurken biraz ileri gittim ama benim açık sözlülüğümünden dehşete kapılmadı. Tam tersine adamın gülümsemesine sebep oldum, bunu hayal edebiliyor musun? Baron, Tanner'ın arkadaşı ve onu bu akşam Leydi Chalfont'un balosunda tekrar göreceğiz. İnsanın sırtını duvara yaslayıp oturarak herkesin dans etmesini seyretmesi ve kimsenin yanına katılmaması için dua etmesi dışında bir beklentisi olması çok hoş. Biliyor musun, Nicole? Bunu şimdi fark ettim ama utangaçlığımı, yalnızlıktan ve kendini beğenmiş tavırlardan duyduğum sıkıntıyı yanlış anlayan erkeklere bir gözdağı verirsem, belki de duvar kâğıdına karışarak gözlerden silinmem. Aman Tanrım, bu üzerinde düşünülmesi gereken bir fikir.

Bu mektup eline ulaştığında mutlulukla Basingstoke'a ulaşmış ve oradaki herkesi etkin altına almış olacağımı umuyorum. Bu mektubu akşam olanları da yazabilmek için yarına kadar saklayacağım aksi takdirde merak edeceğini biliyorum. Sana söz veriyorum, eğlenmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Lydia yazdıklarını okudu ve son cümleye gelince kaşlarını çatarak üzerini karaladı. Kalemmini bir kez daha eline aldı ve yazdı:

Akşam çok eğleneceğimi biliyorum özellikle de kuğular olursa.

Evet, bu daha iyiydi. Kayda değer bir gece geçirirse mektubu en az iki sayfa olacaktı. Ağabeyi bir düktü ve mektubu onun için bedava postalayabilirdi. Ne hoş! Mektupları ekonomik tutmak için ya kısa tutardı ya da çok sıkışık yazardı. Evet, bu da bir diğer şapşal ve mantıklı bir alışkanlıktı, bugün bundan da kurtulacaktı. Bugün çok önemli bir gündü.

Kâğıdı makyaj masasının çekmecesine koyduktan sonra aynadaki yansımasını inceledi. Sarah'ın saçlarına yaptığı şeyi sevmiştir, onları alnından geriye doğru toplayarak sol kulağının arkasında iri bukleler oluşturmuştu. Kıpırdadığında parıltılı sarı bukleler omzunu gıdıklıyor ve kendini çok... kadınsı gibi hissetmesine sebep oluyordu.

En çok gözlerini inceledi, onların içindeki hüznün Baron Wilde'ın gözlerine baktığında gördüğü gibi görünüp görünmediğini merak etti. Nicole farklı sebeplerle de olsa ikisinin de aşkta hayal kırıklığına uğramış olduğunu söylerdi.

“Ama sen en azından aşkın *ihanetine* uğramadın,” dedi yansımasına. “Kimsenin senden alamayacağı mutlu anıların var. Sekiz korkunç yıl boyunca ülkenden sürülmedin, o kadar hüznülü ya da güvensiz olamazsın.”

Dirseğini tuvalet masasına koyduktan sonra çenesini avucuna yasladı ve incelemesine devam etti. Sonunda bir karara vardı. “Ve *şu anda* kendine acımayı bir kenara bırakıyorsun. Hayatta sevmekten, seni umursayan ve mutlu olmanı isteyen ailen ve dostların olmasından çok daha kötü şeyler var.”

“Leydim? Bir şey mi istiyordunuz? Elbisenizi ütölemeyi şimdi bitirdim.”

Lydia aynaya arkasını döndü. “Ah, hayır, Sarah. Bir şey istemedim. Korkarım beni kendimi azarlarken yakaladın.” Ayağa

kalkarak ipek iç elbisesini düzeltti. “Bu elbise ne güzel görünüyor. Ütüyle harikalar yaratmışsın.”

Sarah reverans yaptı. “Teşekkür ederim, Leydim. Yapmaya çalıştım. Bu sefer kendimi sadece bir kez yaktım. Düşes, Ekselansları Malvern Dükü’nün sizi misafir odasında beklediğini bildirmemi istedi. Ne yakışıklı bir beyefendi, Leydim. Ben her zaman sarışınları tercih ederim. Bana kızmazsanız, mükemmel bir çift oluşturuyorsunuz.”

Lydia bir kez daha huzursuzlandı. Duygularını bir şekilde hizmetçisine belli etmiş miydi? Eğer bunu yaptıysa başka kim biliyordu? Gerçekten çok daha dikkatli olmalıydı. Hem adam zaten kuzeniyle evlenecekti. “Dük benim arkadaşım, Sarah.”

“Elbette, hanımefendi. Kesinlikle öyle. Ama belki de arkadaştan daha fazlasını olmak istiyordur. Bunu söylemek bana düşmez ama Maisie ve ben, siz Ekselansları’yla bu akşamüstü dışarı çıktığınızda çatı katının penceresinden bakıyorduk. Maisie onun yerinde duramadığını söyledi, bilmem anlatabiliyor muyum. Şimdi, eğilip kollarınızı kaldırırsanız bu elbiseyi saçlarınızı bozmadan size giydirebileceğiz. Ah, işte böyle. Az da olsa allık istemediğinizden emin misiniz?”

Lydia metrelerce mavi hareli ipek kumaşın içinden çıktı ve hizmetçisine allık istemediğini söyledi. Aslında Maisie’nin yerinde duramıyordu derken neyi kastettiğini sormak istiyordu ama bunun uygun bir soru olmayacağından emindi.

“Ah, hiç önemli değil, Leydim,” dedi Sarah gizli düğmelerini iliklemek için Lydia’yı çevirirken. “Şu an çok hoş bir renginiz var. Bunun neden olduğunu merak ettim tabii. İşte oldu. Siz eldivenlerinizi takarken ben de şahnızı getireyim, çok güzel oldunuz.”

Sarah soyunma odasına doğru giderken Lydia hafifçe gülümsemi, son hızla tuvalet masasına döndü ve eğilerek bir kez daha kendine baktı. Tanrım. Yanakları kızarmıştı, yanılıyor muydu? Ve gözleri parlıyordu. Bütün bunlar sadece Tanner yerinde durmadığı için mi olmuştu?

Biraz daha eğildi ve bir anda elbisesinin yakasını fark etti. Farbalalar ve dökümlü volanlar yakayı çevrelemişti, elbise omuzları açık bırakan bir tasarımdı ve yakası Bond Sokağı'nda giydiği zamankinden çok daha aşağıdaydı. Aslında bir beş santim daha aşağıdaydı.

Terzi nasıl böyle bir hata... Ah dur! O gün Nicole özel konuşmak üzere kadını bir kenara çekmemiş miydi? Sonra da ikizine göz kırparak hareli ipeğin son derece baş döndürücü olacağını söylememiş miydi?

"Biraz daha eğilirsem kesinlikle olacak," dedi Lydia öne doğru eğilirken elini yakanın üzerine koyarak geri çekildi ve bir kez daha eğildi, bu kez elini korsajına koydu ve gözleri yuvalarından fırlardı. "Ah, ulu Tanrım, ben... Sarah? Sarah!"

Hizmetçi aralarda gümüş atmaları olan, saçaklı, fildişi renkli kaşmir şalı koluna atmış şekilde ortaya çıktı. "Leydim?"

"Sarah, elbisemi değiştirmem gerekiyor. Korsajı hatalı. Üstüme oturmuyor."

Sarah başını bir yana eğdi ve Lydia'yı baştan ayağa inceledi. "Öyle mi? Ben üstünüze tam oturduğunu söyleyebilirim, Leydim. Ayrıca Leydi Nicole tüm parti kostümlerinizin... O çok iyi bir kız kardeş, Leydim, gerçek bu."

Koridora çıkan kapı açıldı ve Charlotte içeri girdi, elinde lacivert kadife bir kutu vardı. "Tanner bekliyor, Lydia ama ben Nicole'ün

bu elbiseyi giydiğin takdirde safirlerimi vermemi istediğini şimdi hatırladım... *Ah, Tanrım.*"

Sarah ışıldayarak bir reverans yaptı. "Evet, Ekselansları. Ben de tam onu söylüyordum. Ne müthiş oturmuş, değil mi?"

"Oturmak mı? Evet, bu kelimenin aklıma nereden geldiğini şimdi anladım," dedi Charlotte. Lydia'ya yaklaşıp etrafında dolaşarak. "Gidebilirsin, Sarah. Teşekkür ederim."

"Ah ama ben onun..."

"Lydia, bırak gitsin. Güzel görünüyorsun. *Güzelsin.*"

Kimse onu dinlemeyecek miydi? Onun gördüğünü göremiyorlar mıydı? "Her... Her yerim *ortada*, tıpkı annem gibi!"

Charlotte kıkırdadı. "Hayatım, annen senin şu an görüldüğün gibi görünebilmek için bir keçi sürüsünü kurban ederdi. Ah, evet benzerliğinizi gerçekten şaşırtıcı ve Helen Daughtry olağanüstü güzel bir kadındı, hâlâ da öyle. Ama senin güzelliğin çok daha rafine. Yanı saklaman gereken bir şey yok."

"Ama bu her şeyi *sergilemem* gerektiği anlamına da gelmez. Gerçekten bu elbisenin *uygun* olduğunu düşünüyor musun?"

Charlotte kadife kutuyu açtı ve içinden elmas ve safirlerden muhteşem bir gerdanlık çıkardı. "Uygun kullanacağım kelime olmayabilir. Tam olarak değil, hayır. Ben elbisenin baş döndürücü olduğunu söyledim. İlginç. Büyüleyici. Sen kabul etsen de etmesen de senin olduğun her şey, Lydia. Şimdi arkayı dön ve dizlerini kır ki şunu boynuna takabileyim. Bunu taktıktan sonra kendini çıplak hissetmeyeceksin."

Lydia isteksizce de olsa onun söylediğini yaptı. Başkalarının söylediklerini yapmaya öylesine *alışmıştı* ki. Ama sonra toparlandı ve ayağa dikildi. "Söyledin işte, Charlotte. *Çıplak* dedin. İşte böyle

hissediyorum. Sarah'nın sırtımları ve mırıldanmalarından anladığım kadarıyla Nicole tüm elbiselerimde bu şekilde değişiklikler yaptırmış. Bu kızın kafasında sürekli olarak yaramazlık dolaşıyor!"

"Niyetinin iyi olduğundan eminim."

Lydia küçümser gibi bir ses çıkardı. "Evet, çok iyi niyetli. Biz yedi yaşındayken de öyle demiş ve ortak hizmetçimizi benim buklelerimi düzeltme zahmetinden kurtulmaya karar vermişti. Ben de ne yaptığını bildiğine inanacak kadar aptaldım tabii. Bir ay boyunca şapkayla gezmek zorunda kalmıştım. Kardeşim makaslara neden böyle bir ilgi duyuyor ki?"

"Bunu bilemem. Dizlerini yeniden kır hayatım ve bakalım gerdanlık kendini daha... tam hissetmene yardımcı olacak mı?"

Lydia gerdanlığın ağırlığını hissetti ve onu görmek için tekrar eğildi, damla şeklindeki iri safiri çevreleyen yine damla şeklindeki elmaslar elbisenin yakası tarafından ortaya konan dekoltenin tam üzerine oturmuştu. Sanki bu ölçüsüz yaka için yapılmıştı.

Charlotte onu odanın köşesinde duran boy aynasına doğru itti. "İşte," dedi biraz da böbürlenerek, "şimdi nasıl hissediyorsun? Harika görünüyorsun. Küpeleri de var ama onların bu kadar genç ve bekâr bir kadın için fazla olacağını düşünüyorum. Lydia, gözlerine bir baksana. Güneşli bir gündeki göller kadar maviler. Baş döndürücü. Rafe seni gördüğünde onu tutmak zorunda kalacağım yoksa kıyafetin kesinlikle uygun olmasına rağmen seni odana kapatmak isteyecek. Diğer taraftan Tanner'ın çok takdir edeceğinden eminim."

Lydia, Tanner'ın takdir sebebinin erkeklerin çapkın olmalarından kaynaklanıp kaynaklanmadığını sormak için ağzını açtı ama Rafe ile Charlotte'ın, elbisesinin çok cüretkâr olduğunu dü-

şünseler çapkının ‘çap’ını bile yanına hatta Grosvenor Meydanı’na bile yaklaştırmayacaklarından emindi.

“Kendimi oldukça... güzel hissediyorum,” diye itiraf etti sonunda. “Ve kulağa aptalca gelmezse çok daha... kendime güvenim varmış gibi.”

“Gelmiyor. Şimdi gel bakalım, Tanner bekliyor. Yanında da kuzeni var, oldukça sevimli, genç bir kadına benziyor ama çok fazla konuşuyor. Biz misafir odasına indiğimizde Rafe’in kulaklarının başını terk etmiş olduğunu görürsem hiç şaşımam.”

“Güzel bir kız, değil mi? Jasmine Harburton’dan bahsediyorum. Kuzenden.”

“Ben güzel olduğunu söyleyebilirim ama erkekler her şeyi başka bir gözle görüyorlar. Kulaklarının çınlaması bitince Rafe’e fikrini sorarım,” dedi Charlotte gülümseyerek. “Eldivenlerini unutma.”

Lydia bir kez daha aynaya bakmak istedi, kime baktığından hâlâ emin değildi ama bunun bir düşkünlük ya da beyhudelik olduğunu düşünerek bu dürtüsünü bastırdı. Dirseğe kadar uzanan eldivenlerini aldı ve Charlotte’u merdivene doğru takip ederken onları ellerine takmaya başladı, yumuşak beyaz kumaşa her parmağını tek tek geçirirken modanın neden bir kadının kan dolaşımını durdurmak üzerine kurulu olduğunu düşündü.

Merdivenin sonuna ulaştıklarında sol başparmağını yerleştirmekle meşguldü, uşakların birinden gelen derin bir iç çekiş ve hayranlıkla dolu bir ses duydu. “Ooo...”

Belki de Nicole, Lydia’nın varsaydığından çok daha haklıydı.

Uşağın istem dışı övgüsüyle neşelenerek misafir odasına girdi, kendine güveni daha da artmıştı. Şöminenin önünde duran Tanner’in yüzünde beliren inanmaz ifadeyi görene kadar böyle devam etti.

Ellerini göğsüne kapatma dürtüsüne karşı koyarak dikkatini siyah saçlı güzelliğe çevirdi ve bunun hemen ardından ziyaretçilerini karşılamak üzere bir reverans yapmayı akıl etti.

Tanner onları tanıştırmak için bir adım öne çıktı.

“Leydi Lydia, sizinle tanışmaktan ne büyük onur duyduğumu anlatamam,” dedi Jasmine Tanner, onları tanıştırır tanıştırmaz. “Ev sahibemizin bizi karşılaması için o uzun kuyrukta bekledikten sonra hücrelerinden salıverilen mahkûmlar gibi sadece daha büyük bir hapisane olan balo salonuna doluştuğumuzda, ki ben balo salonlarına hep bu gözle bakarım, sizinle birlikte olmak çok keyifli olacak. Bize ilgi duyduğu için kendisi hakkında böbürlenmelerini ya da dans boyunca yeleşinin kesiminden bahsetmesini dinlemekten başka bir şey düşünmediğimizi sanan, bizi duvar çiçeği olmaktan kurtaracak olan beyefendiyi birlikte beklemek de keyifli olacak. Sen de öyle düşünmüyor musun?”

Lydia istemeden de olsa ağzı açık kalmış bir şekilde büyük bir meşguliyetle tırnaklarını kontrol etmekte olan Charlotte’la kravatını çıkarıp kızın ağzını tıkamaya hazır gibi görünen Rafe’e baktı.

“Hımm...” diyebilirdi sonunda, “evet aynı fikirdeyim.”

“Güzel, bu daha güvenli,” diye fısıldadı Tanner kulağına, her nasılsa yanına gelip orada durmayı başarmıştı. “Seni hiç bu kadar güzel görmediğimi söylememe izin ver, Lydia. Bunu gerçek olduğu için söylüyorum ve Leydi Chalfont’un evine gidene kadar ikimizin de tek kelime bile edebileceğinden çok şüpheliyim. Gidelim mi?”

Tanner’m kehaneti doğru çıktı, Jasmine, Portland Place’e giden yol boyunca hiç susmadı. Balo salonuna çıkan merdivenden çıkıp devasa balo salonuna ve orada duvarların önüne sıkışmış iskemlelere varana kadar da konuşmaya devam etti.

“İçecek bir şeyler istiyor olmalısın, Jasmine,” dedi Tanner onları ve refakatçileri Bayan Shandy’yi yerlerine oturtuttuktan sonra. Bayan Shandy neredeyse sağırdı ve bunun için ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi. “Lydia, ya sen?”

“Evet, lütfen,” derken dizlerinin üzerine çöküp onu bu tatl ama hiç susmayan gevezeye yalnız bırakmaması için yalvarmanın çok mu garip olacağını düşünmeden edemedi.

“Ah, güzel,” dedi Jasmine, yürek yakan bir iç çekişle. Tanner limonata tepsisi taşıyan bir hizmetli ve kendisi için de muhtemelen daha sert bir şeyler bulmak üzere yanlarından ayrılmıştı. “Tanner etraftayken inanılmaz derecede gergin oluyorum. Sürekli olarak konuşuyorum, çenem hiç durmuyor, en aptalca, en inanılmaz şeyleri söylediğimi duyuyorum ama kendime engel olamıyorum. Benim bir budala olduğumu düşünüyor olmalısın.”

“Hayır, elbette düşünmüyorum,” dedi Lydia eldivenli parmaklarını kucağında çaprazlayarak. “Ama Tanner senin kuzenin, neden gerilmene sebep oluyor?”

Jasmine etkileyici zümrüt gözlerini devirdi, kömür karası saçları ve bu anlamlı gözlerle gerçek bir güzellikti. “Babam yüzünden elbette. Herkese Tanner’la benim evleneceğimizi söyleyip duruyor. Bu babasının ölüm döşegindeyken son arzusuydu. Tanner’ın babasının, benimkinin değil. Ah, bunu zaten anlamışsındır aksi takdirde benim babamın ölmüş olması gerekirdi, öyle değil mi? Ah Tanrım, yine yapıyorum. Gevezelik ediyorum. Neyse, sonuçta Tanner onurlu bir adam ve bu da insanın sinirini bozuyor.”

“Neden sinir bozucu?” diye sordu Lydia aslında bu sorunun cevabını bildiğini düşünüyordu. Tanner’ın onun hayatında olma sebebi de onurlu biri olması değil miydi?

“Çünkü babasının son arzusunu gerçekleştirecek. Benimle evlenecek. Sonunda bunu yapacak. Ve ben gerçekten bunu yapmasını istemiyorum.”

Lydia’nın kalbi bulunduğu yerde huzursuzlukla çırpındı. “Öyle mi? Yani istemiyor musun? Bu...”

“İyi akşamlar, güzel hanımlar. Mükemmel güzellikte bir manzara sunduğunuzu söyleyebilir miyim? Biri esmer biri sarışın, insanı mutlu eden ideal örneklersiniz. Bunun üstesinden gelebileceğimi sanıyorum.”

Jasmine gerginlikle kıkırdarak bileğine asılı olan resimli velpazesini açtı ve sağır refakatçisine bir şey söylemek üzere dönmeden önce onu hızla sallamaya başladı? Yeni arkadaşıyla beyefendinin arasındaki konuşmaya dâhil olmaması gerektiğini hissetmiş gibiydi.

Lydia tam karşısında bacağını öne uzatarak reverans yapmakta olan Baron Justin Wilde’ı görmek için başını hafifçe kaldırdı ve gülümsedi. Bu adamın tebessümüne karşı koyabilecek biri olduğundan şüphe etti, gerçi zamanlaması daha kötü olamazdı çünkü tam Jasmine’in neden Tanner’la evlenmek istemediğini öğrenmek üzereydi. “Harikasınız, Lordum. Herhangi bir kadın sizden tam bir iltifat aldığını sanır oysa aslında siz kadınlara olan güvensizliğinizi ortaya koyuyorsunuz. Özellikle de *güzel* olarak algıladıklarınıza karşı.”

Baron açık parmaklarını inanılmaz bir beyazlığa sahip olan yeleşine yasladı. “Ah, can evimden vuruldum. Dostum Tanner sanırım son karşılaşmamızdan bu yana size birtakım hikâyeler fısıldamış, yanılıyor muyum?”

“Vahim bir şey yoktu, bayım. Ben her nasılsa bugün yaptığınız sohbeti hatırladım. Arada Molière çalışmam gerekli miydi? Beni yine sınava tabi tutacak mısınız?”

“Bunun için binlerce kez özür dilerim, Leydi Lydia. Siz ve Tanner utanç mahalline döndükten sonra karşılaştığım ilk insanlardınız. Hayır, yalan söyledim. Park’ta birkaç kişiyle daha karşılaştım, bir tanesi bana toplumun bir katili asla affetmeyeceğini söyledi diğeri de kocasının bir haftalığına taşraya gittiğini söyleyerek evinin yolunu hatırladığımı umduğunu bildirdi. Sonuçta pek de hoş eve dönüş karşılamaları değildi, sizce de öyle değil mi? Korkarım henüz birileriyle dostluk kurabilecek kadar duygularımı saklayamıyorum.”

“Özrünüz kabul edildi, bayım ve açıklamaya da hiç gerek yoktu. Ama merak ediyorum, İngiltere’ye yeni döndüyseniz bu baloya nasıl davet edildiniz?”

Önünde eğilirken muhteşem yeşil gözleri muziplikle parladı. “Çok basit, tatlım. Hanımefendinin evinin yolunu hatırladım. Bu benim açımdan kendimi kurban etmek anlamına geliyordu ama bu akşam sizi yeniden görmek için buna değerdi.”

Lydia yanaklarının renginin değişmeye başladığını hissetti, Sarah’ya allık kullanmasına izin vermediği için mutlu oldu aksi takdirde şu an boyalı bir bebeğe benzeyecekti. “Bana bu tür şeyler söylememelisiniz.”

“Ah, ama ben hep bu tür şeyler söylerim. Ölçüsüz olmak cazibemin önemli bir parçasıdır. Şimdi bana bu fedakârlığının boşa gitmediğini ve dans kartınızın henüz dolmadığını söyleyin.”

“Dolu olmanın yakınından bile geçmiyor, Lordum, bakabilirsiniz,” derken balo salonuna girerken hizmetlilerden biri tarafından eline tutuşturulan kartı gösterdi.

“Londra halkı tamamen aptallardan mı oluşuyor?” dedi genç adam kartı elinden alıp ucuna iştirilmiş olan küçük kalemi kullandı ve kartı tekrar ona geri verdi. “Daha fazlasına da cüret ederdim ama gelenekler beni üç taneyle sınırlıyor. Aksi takdirde insanlar varın evlilik davetiyelerinin gönderilmesini beklemeye başladılar. Bayan Harburton?” diye sordu Jasmine’in önünde eğilerek. “Sizin dans kartınıza eklenmek benim için bir onur olacaktır.”

Jasmine, Lydia’ya baktı ama Lydia onun bakışlarındaki soruyu tam olarak anlayamadı. Gerçekten onun iznini mi bekliyordu? Sonra elindeki kartı verdi ve Tanner elinde iki bardak limonatayla onlara yaklaşıırken Justin onu da doldurdu.

“Ah, Tanner, işte geldin. Leydi Lydia’yı ilk dans için çalmak gibi bir şeye kalkışmadım ama onu buraya tam zamanında geri getirmek zorundasın. Seni balkonlardan birinden aşağı atacak hale gelmemeliyim, değil mi? Şimdi izin verirseniz görgü kuralları beni, oldukça açgözlü bir hanımı bulup bu akşam ona eşlik etmeme izin verdiği için karşılığında on dakikamı onunla dans pistinde geçirmeye zorluyor.”

Justin bir kez daha Lydia ile Jasmine’in önünde eğildikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve ilk valsini başlayacağını haber veren kemanlardan gelen sesle büyük balo salonunda tek bir yere toplanmaya başlayan kalabalığın arasına karıştı.

Tanner limonata bardaklarını verdikten sonra Lydia’nın dans kartını kaptı ve dudağı hafifçe bükülerek Justin Wilde’in yazmış olduklarını okudu. “Bir hayranın var gibi görünüyor, Lydia,” dedi kartı ona geri vererek. “Elbette ki senin de, Jasmine. Justin her zaman tavırlarına çok dikkat eder.”

“Kim olduğunu bile bilmiyorum,” diye haykırdı Jasmine irileşen gözleriyle. “Ama hoş bir adam, değil mi? Ah, bakın Leydi

Pendergast! Hep çok fazla tüylü şeyler giyiyor değil mi?"Yelpazeysiyle Bayan Shandy'yi dürterek dikkatini saçlarındaki üç büyük beyaz tüyün etkisiyle bir rüzgâra kapılmış gibi önlerinden geçmekte olan, son derece obez ve morlara bürünmüş kadına vermesini sağladı.

Tanner, Lydia'ya gülümseyerek usulca konuştu. "Leydi Pendergast'ın tüyleri, uçmaya hazır bir kelebek ya da parıltılı şeyler, o sırada ona ne hoş gelirse artık. Kuzenim çok çabuk şaşırır ve hatta dikkati dağılır. Ama sanırım Baron sana fazlasıyla ilgi gösteriyor."

"Baron sadece ölçüsüz davranıyor ve bunu oldukça başarılı bir şekilde yapıyor," dedi Lydia kartı alarak ama açmadı. "Bence bu akşam nasıl karşılanacağı konusunda oldukça endişeli."

"Justin? Endişeli mi? Bundan kuşkuluyum."

İkisi de Baron'un gittiği yöne doğru baktılar, tam o sırada önünde eğilerek selamladığı yaşlı adam onu görmezden gelerek arkasını döndü.

"Ah, bu hiç iyi değil," dedi Tanner başını iki yana sallayarak. "Eğer bir kişi bu hareketi yaparsa diğerleri de tekrarlayabilir ve tüm salon ona sırt çevirebilir. Daha on beş gün önce bu şekilde Byron'ı İngiltere'den sürdük ve şu an aynısını Brummell'e de yapmak üzereyiz. Bu Justin'in başına gelemaz. Buna izin vermeyeceğim. Beni affet lütfen, Lydia. Onun peşinden gidip dönüşü hakkındaki fikirlerimi ve onunla olan dostluğumu diğerlerine iletmeliyim. Lanet olası bir düğ olmanın bir anlamı olmalı."

Lydia başıyla onu onayladıktan sonra Tanner'ın hızla arkadaşının ardından ilerleyişini seyretti. Jasmine'in de söylediği gibi onu tanıyan herkes aynı şeyi diyebilirdi: Malvern Dükü onurlu bir adamdı.

Jasmine şimdi beyazlara bürünmüş genç bir kadınla konuşuyordu, kadının cildi de elbisesi kadar beyazdı. Lydia lafa girmek istemedi

ve dans kartını açıp Baron'un yazdığını okuyunca Tanner'ın yüzünde beliren garip gülümsemenin sebebini anladı.

Baron ikinci, beşinci ve sekizinci sıralara adını yazmıştı. Bunlar bahsettiği üç danstı ama kartın altına yazmış olduğu şey bu kez de Lydia'nın yüzünde bir tebessüm belirmesine sebep oldu.

*Wilde. Wilder. Wildest.*³

Wilde çok yaramaz ve ilginç bir adamdı.

Yüzbaşı nazik ve saygılıydı, birbirlerine olan ilgileri hep özlem dolu bakışlarda yer almıştı asla kelimelere ya da hareketlere dökülmemişti. Yeni farkına varıyordu ama Yüzbaşı onun sadece ilk aşkı değil başlangıcıydı. Sonu değil.

Tanner onurlu bir adam ve iyi bir arkadaştı (Sarah'ya göre yerinde duramıyordu) ve bu akşam Lydia misafir odasına girdiğinde bakışlarında oldukça şaşkın ama bir o kadar da ilgili bir ifade belirmişti. Başlangıçta korkmuştu ama Tanner ona basit bir arkadaştan çok daha fazlasını ifade ediyordu. Ama yine de Tanner'ın bunu bilme ihtimalini düşünmek istemiyordu. Yüzbaşı Fitzgerald aralarında duruyor, onları hem birbirlerine yaklaştırıyor hem de uzaklaştırıyordu.

Baron Justin Wilde tamamıyla onun deneyimleri dışında olan bir erkekti, onunla alay edebilecek ya da bu alaycılığını normal bir ilgiden fazlasını gizlemek için kullanabilecek bir erkek.

Kendini Pennypress⁴ hikâyelerinden birinin kadın kahramanymış gibi hissetmeye başlamıştı. Şu an tek ihtiyacı olan şey korkunç bir üvey baba ya da hayaletli, karanlık bir şatoydu.

3 (İng.) Vahşi. Daha vahşi. En vahşi. (ç.n.)

4 19. yüzyılın ortalarında yayınlanmaya başlayan ucuz, tabloid biçimli gazete. (ç.n.)

Rafe'in bir dük olması ve yazışmalarını onun adına gönderebiliyor olması iyi bir şeydi, Lydia Nicole'e yazdığı mektubun artık iki ya da daha fazla sayfadan oluşacağından emindi. Hayatında çok az heyecan yaşamış olan sessiz bir kişilik için bu gerçekten de sıradışı bir durumdu.

Tanner ile Justin balo salonunun dışındaki karanlık balkonda durmuş, korkuluğa yaslanarak bahçeye ve aralıklı olarak yerleştirilmiş olan meşalelerin aydınlattığı davetkâr patikaya bakarak içkilerini yudumluyorlardı.

Justin Wilde'in eski yaşamına geri dönmesi iyi, diye düşündü Tanner. Geçmişte birlikte muhteşem günler geçirmişlerdi, okuldan ve taşradan yeni ayrılmış genç adamlar olarak dünyayı keşfetmeye ve bir şekilde iz bırakmaya çok heveslilerdi. Birlikte gülmüşler, yarışlara ve boks maçlarına birlikte gitmişlerdi. Ya hep ha hiç diyerek faytonlarını yarıştırmış, rezil tavernalarda şişenin dibini görmüş hatta bir ya da iki opera dansçısını paylaşmışlardı. Hepsi gençti, çok genç, önlerinde yaşanacak uzun bir yaşam vardı.

Bu anılar şimdi başka bir dünyaya, başka bir zamana aitmiş gibi geliyordu. Hepsi Justin'in evliliğinden, düellonun ardından ülkeyi terk edişinden ve uzun savaş yıllarından önceydi.

O savaşta pek çok dost yitirilmişti, hepsi de iyi insanlardı. Jonathan, Richard, Harry... Fitz. İnsan hâlâ sahip olduğu arkadaşlarına tutunmak, yanlarında durmak, onlarla olmak istiyordu.

“Burada saklanmıyorum, bunu biliyordur,” dedi Baron kısa bir süre sonra.

Tanner bakışlarını dikkatle evli olan ama birbirleriyle evli olmayan çiftte çevirdi, bahçede daha az aydınlatılmış bir yer bulmaya çalşır gibi bir halleri vardı. “Elbette biliyorum. Senin bunu yapacağını asla düşünmem.”

“İçeride izdiham var. Kadın tüm Londra’yı çağırması olmalı ve bütün Londra da gelmiş.”

“Hatta davet edilmeyenler bile gelmiş olabilir,” dedi Tanner, dudaklarında hafif bir tebessümle.

“Bu sözünü duymazdan geleceğim. Oyun odaları olmayınca balolar son derece sıkıcı olabiliyor, sence de öyle, değil mi ?”

“Evet, buna hiç kuşku yok. Sıkıcı. Şarap da sıcak. Her şeyiyle hayal kırıklığı yaratan bir etkinlik. İkimizin de neden burada olduğumuzu anlayamıyorum. Neden buradayız, Justin? Ve özellikle de burada, bu balkondan bahsediyorum.”

Justin kadehini boşalttı ve bir süre boş kadehe baktı. “Pekâlâ, madem bu kadar ısrar ettin, itiraf ediyorum. Az da olsa saklandığım söylenebilir. Molton’un o tepkisini beklemiyordum. Bazılarından bekliyordum, evet, aptallar her zaman aptal olarak kalacaklardı. Ama Molton’dan beklemiyordum. Viyana’da beraberken son derece dostça davranıyordu. Marie Louise’in kocasının suçlanması ve müttefiklerin onu kanun kaçağı ilan etmesi için Avusturyalılarla beraber çalışmıştık.”

“Ama şu an ikiniz de Mayfair’desiniz. Molton sürüyü takip edecektir hatta onu Viyana’da seninle birilerinin görmüş olmasından da korkacaktır.”

“Neyse ki Chalfont kabul edilemez kişiliğimi mülkünden çıkarmamı istemedi. Bir de bu var.”

Tanner korkuluğa arkasını dönerek ısıtılı ve aşırı sıcak olan balo salonuna baktı. “Ciddi misin?” diyerek eğlendi arkadaşıyla. “Karısı şu an coşku içerisinde ve senin burada bulunmanla sezona imzasını attığından emin. Bayan Chalfont’un balosu yarın herkesin dilinde olacak. Utanıyor, dehşete kapılıyor ve kocasının her an kılıcını kınından çekip sana uzatarak kovmasından korkuyor. Ama sen zaten bir zamanlar öldürmüş olduğun için...”

Justin de dönerek korkuluğa yaslandı. “Yani dostluklar için ölçüsüz kovulmanın da tehlikeli olduğumu mu söylüyorsun? Ne kadar ilginç. Bundan hoşlanabilirim bile. Sence baştan ayağa siyah giyinmeye başlamalı mıyım? Yüzüme uygun somurtma ifadesi geliştirmeli miyim?”

“Brummell’in ciddi giysileriyle Byron’un dudak büküşünün karışımından mı bahsediyorsun? Kadınların hoşuna gidebilir.”

Justin o karanlık ifadeyi başarıyla taklit etti. “Kadınlar her zaman heyecan dolu bir hikâyenin parçası olmaktan hoşlanırlar. Hayatlarının temeli budur. Aksi takdirde George o koca hazine sandığını kasık kıllarıyla nasıl doldururdu Tanrı aşkına? Kadınlar aptal. Ve biz de onların aptallıklarını savunmak durumunda kalıyoruz.”

“Sheila da Byron’un fethettiklerinden biri miydi?”

Justin omuz silkti. “Hiç araştırmadım. Caro Lamb gibi herkesin gözü önünde gelişen bir aptallık yapmadığı sürece kendimi o kadar da sorumlu hissetmedim, işin doğrusu. Hatamı düzeltebilmek için oldukça uzun bir sekiz yıl geçirdim. Karımı seçerken yanlış yaptım Tanner. Onu koluma takıp etrafa hava atmaktan başka bir şey düşünmeyerek Sheila’nın güzelliğiyle evlendim. Birbirimizi

tandıktan sonra ikimiz de birer yabancıyla evlendiğimizin farkına vardık, aslında birbirimizden hoşlanmıyorduk bile. Bu sana ders olsun dostum. Güzelliği takdir et ve ille de istiyorsan yatağa at. Ama onunla evlenmek mi? Hayır, bunu sakın yapma.”

Tanner bir sonraki soruyu sorması gerektiğini biliyordu. “Justin, Leydi Lydia ile iki kez dans ettin. Onun güzelliğini mi takdir ediyorsun?”

Baron korkuluktan uzaklaşarak dikkatle Tanner’a baktı. “Etrafı çevrili bir mülkte kaçak avcılık mı yapıyorum, dostum? Eğer öyleyse bana hemen söyle. Şu ara dostluklarım hiç sağlam değil ve dostlarımdan birini kendimden uzaklaştırma riskine girmem.”

Tanner bu soruyu nasıl cevaplaması gerektiğini bilemedi. Daha birkaç saat önce Rafe’e canlı bir rakibi dört gözle beklediğini söyleyen o değil miydi?

Lydia ile Justin’i pistte vals yaparlarken izlemişti, Lydia hayat doluydu, oldukça mutluydu ve ikisi de dans boyunca sohbet edip durmuşlardı... Yan gözle bakanların ve öfkeli fısıltıların farkında bile değildi.

Arkadaşı Justin, yakışıklı, zengin, samimi ve zeki bir adamdı. Tanner bu tür bir rekabete karşı değildi. Ama tehlikeli ve merak uyandıran geçmişi olan biriyle nasıl rekabet edebilirdi? İşin daha da kötüsü insan, canlı ya da ölü, bir dostuyla nasıl rekabet ederdi?

Lydia bugün bir çiçek gibi açılmıştı. Önce parkta ve şimdi de Justin yeniden sahnede belirlediğinde. Tanner ne olduğunu ve olmaya devam ettiğini bilemedi. Belki de Lydia ondan daha sosyal olan kız kardeşinin etkisinden kurtulunca kendini daha özgür hissetmişti.

Hayır, bu olamazdı. Lydia ile Nicole iki kız kardeşten çok daha öteydi, onlar ikizdi. Çok yakın iki dosttu. Her şeye rağmen Lydia

gibi utangaç olan bir kızın bugüne kadar kenarda durmayı tercih ederken birdenbire sahnenin ortasında yer almasını anlayamıyordu.

Nicole sahneden çekildiğinde Lydia'nın arkadaşlığına ihtiyacı olacağını ve bir trajediyle doğmuş olan bu arkadaşlığın zaman içinde daha fazla bir şeye dönüşebileceğini ummuştı, evet, bunu kendine itiraf ediyordu.

Lydia'nın diğer taliplerini de izlemişti, doğru zamanda, Lydia vereceği karardan emin olabileceği anda onun kalbini elde edeceğinden emindi. Lydia özellikle bugün kendi hayatıyla yüzleşmeye hazır gibi duruyordu, sonunda kardeşinin gölgesinden sıyrılmıştı.

Justin'in muzip tebessümü ve ondan da muzip olan zekâsı ve trajik geçmişiyse ortaya çıkmasına şu an ne gerek vardı...

"Tanner? Soru o kadar zor muydu?"

"Ne? Ah," dedi Tanner düşüncelerinin içinde kaybolmuş olduğunu fark ederek. "Affet beni. Lydia konusunda biriyle konuşup konuşmamam gerektiğine karar vermeye çalışıyordum ama sen herhangi biri değilsin, değil mi?"

"Hayır, ben son derece sıra dışı, eşsiz biriyim," dedi Justin o kazanan tebessümünü takınarak. "Bana bir itirafta mı bulunacaksın?"

"Sayılmaz." Tanner bir karara varmıştı ve bundan hoşlanmaya bile başlamıştı. "Hayır, Justin, Leydi Lydia ile ben sadece arkadaşız, fazlası yok."

"İşte beni şimdi hayal kırıklığına uğrattın. Oysa ben sana karşı son derece samimi ve açık sözlü davranmışım."

Tanner balo salonuna baktı ve Lydia'nın oldukça düzgün biri gibi görünen, tanımadığı genç bir adamla dans ettiğini gördü. Tıpkı Justin'e yaptığı gibi onunla da konuşuyordu ve ona da gülümsü-

yordu. Kesinlikle açmakta olan bir çiçektir, birdenbire kozasından çıkmış olan bir kelebektir, ilk uçuşunu yapıyordu ve yeni kanatları gün ışığında parlıyordu.

“Çok mutlu görünüyor öyle, değil mi?”

Justin salona bakmak için döndü. “Ve bu alışılmadık bir şey mi? Tanner, sana hiç gizemden nefret ettiğimi söylemiş miydim? Daha da kötüsü artık kendimi seni, sen bilmek istediğim şeyi söyleyene kadar deşmek zorunda hissediyorum.”

“Bunun farkındayım. Ve itiraf ediyorum ki kötü bir yalancıyım. Pekâlâ. Lydia oldukça iyi bir dostumla sözlüydü,” dedi Tanner yine sırtını balo salonuna dönerek. “Yüzbaşı Swain Fitzgerald’la. Quatre Bras’da can verdi.”

“Lanet olsun,” dedi Justin, o da dönerek kollarını korkuluğa yasladı. “Ölü bir adamın yerini almaya çalışmak zor bir durum.”

Tanner’ın tebessümü acıydı. “Tam olarak bu cümleyi kurmazdım ama evet, doğru. Ölürken yanındaydım ve ona onun adına Lydia’ya göz kulak olacağıma söz verdim. Fitz’in ölüm haberini, özel eşyalarını ve ona yazdığı son mektubu getiren de bendim.” Şarabının sonunu içti ve kadehi dikkatle korkuluğun üzerine koydu. “Ah, bu yüzden benden nasıl da nefret etmişti.”

“Ne yazık ki bu doğal bir tepki.”

“Ben böyle bir hüznü hiç görmemiştim, Justin. Lydia güçlü duyguları olan genç bir kadın ama onları sessiz ve utangaç görüntüsünün altında bastırıyor. O günden beri bir kadının benim için bu şekilde bir hüzne kapılmasına sebep olup olamayacağımı merak edip duruyorum.”

“Ölmeyi mi planlıyorsun? Hayır, anlatmak için kendini yormaya kalkışma. Ne demek istediğini anladım. Birinin seni o kadar çok

sevip sevmeyeceğini merak ediyorsun. Bunu hepimiz ediyoruz, dostum ve çoğumuz büyük bir hayal kırıklığıyla karşılaşıyoruz. Ama konuyu dağıtmaya başladık, yeniden ilk soruya dönelim. Hanımefendiyle arkadaşlığının ilerlemesi için zamana ihtiyaç duyduğun ortada. Bana geri çekilmemi söyle ve bunu hemen yapayım.”

Tanner başını iki yana salladı. “Hayır, bunu yapmayacağım. Lydia üzerinde bir hakkım yok.”

“Ve ben de sözüne inanacak kadar bencil biriyim ama bu arada hâlâ en azından ikimizden birine yalan söylediğini düşünüyorum. Şimdi bana Bayan Harburton’dan bahset. O da çok güzel bir kadın.”

“Jasmine mi? O benim kuzenim.”

“Evet, dans ederken bana bunu söyledi. Babanın son arzusundan da bahsetti elbette. Kuzenin son derece... *Paylaşımçı* bir kadın. Beynimi yaratıcı konular bulmak için zorlanmaktan kesinlikle alıkoydu.”

“Jasmine gerildiğinde çok konuşur.”

“Sahi mi? O zaman zavallı çocuğu korkuttuğum için gerçekten yazıklar olsun bana.”

Tanner güldü. “Ah, geri dönmüş olman ne iyi, eski dostum. Geçtiğimiz bir yıl boyunca çok sakın ve ciddi bir hayat sürdürdüm.”

“Ve buna rağmen burada üzerinde hak iddia etmediğini söylediğin Leydi Lydia ve söylemesen de hak iddia etmediğini gördüğüm Bayan Harburton’la birlikte geldin. Sakin hayat iddian aynı gecede iki güzel kadın arasında bir o yana bir bu yana gidip gelmek mi? Ve bunun ardından, hiç sorunun yokmuş gibi ortaya güzel kadınlara karşı içten bir sevgi duymayan, yakışıklı

bir adam ortaya çıkararak ikinci perdeyi başlatıyor. Evet, Richard Sheridan⁵ *Rakipler*'i bile geride bırakacak mükemmel bir komedi kaynağı bulduğunu söylese hiç de yanlış olmazdı. Kariyerini tekrar toparlayabilirdi bile ama ne yazık ki zavallı adam çoktan öldü."

Tanner ona ters ters baktıktan sonra gülümsedi. "Bir ara neden dostum olduğunu bana hatırlat."

"Beni bu role uygun bulmadın mı? Lekeli bir geçmişi ama altın gibi bir kalbi olan günah keçisi olabilirim."

"Bir kalbin var mı ki? Bunu bilmek iyi oldu."

"Ah! Şu an can evimden vuruldum. Cezalandırılmaya doymayan biri olarak görüldüğüme göre kendimi burada bu kadar uzun süre gizlenmem utanç verici bir durum. Sana içeride bana destek olduğun için şu ana kadar teşekkür etmediysem şimdi ediyorum."

"Justin, herkesin odak noktası olmaktan kurtulmak için ihtiyaç duyduğun tek şey yeni bir skandal, bu da çok zaman almaz. Bu arada kendini sosyeteye girmek için çok da zorlama."

"Bu geceden sonra zaten davet edildiğim hiçbir yer yok. Bu nedenle endişelenecek bir şey de yok. Ama haklısın. Bu işe dört elle sarılmamalıym, değil mi?"

"Üzgünüm Justin..."

"Olma. Asılabilirdim, bunu sen de biliyorsun. Molton'un ve diğerlerinin benimle ilişkilerini kesmesi ölümcül bir durum değil. Ah, sanki onu andığımı duydu. Tanner, git buradan. Buna karışmak zorunda değilsin."

Tanner, Lord Molton'un onlara yaklaştığını gördü, yanakları içki ve sahte cüretle kızarmıştı. İleri atılarak Justin'le Vikont'un

5 Richard Sheridan (1751-1816); İrlandalı oyun yazarı ve şair. (ed.n.)

arasına girdi ve avucunu adamın göğsüne koydu. "Ne yeri ne de zamanı bayım," diye usulca uyardı.

"Robbie Farber benim dostumdu." Molton Tanner'ın arkasına doğru eğilerek suçlayan parmağını Justin'e doğru uzattı. "Ve o, onu zavallı Robbie orada boş tabancasıyla dururken bir köpek gibi öldürdü."

Tanner yana doğru bir adım atarak bir kez daha Molton'un yolunu tıkadı ve adamın vahşi gözlerinin içine baktı. "Daha iki denediğinde dönüp ateş ettiği için mi? Bu bölümü hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum çünkü oradaydım. Farber da en az Justin kadar suçlanmayı hak ediyor. Bırak bu işin peşini. Bırakalım ölümler rahat uyuşsun ve biz geride kalanlar da hayatımızı yaşayalım. Robbie'nin ölümü bir talihsizlikti ama üzerinden sekiz yıl geçti. Baron zaten üzgün. Elbette bu böyle. Hepimiz arkadaşın öldüğü için üzgünüz."

Molton bir kez daha ateşli bakışlarını ellerini iki yanına koyarak duran Baron'a çevirdi, onun rahat duruşu ve yüzündeki tebessüm durumun gerginliğine hiç de yardımcı olmuyordu ve sonra yeniden Tanner'a baktı. "O umursamıyor bile. Bunu görüyor musun? *Umursamıyor.*"

Molton topuklarının üzerinde dönerek yeniden balo salonuna döndü.

"Ona bir şey söyleyebilirdin, bir şeyler sunabilirdin," dedi Tanner Justin'e.

"Sanırım bunu yapabilirdim, evet. Sonra herkesten sıra olmasını isterdik ve ben kendini savunmanın suç olduğunu düşünenlerden sırayla özür dilerdim. Tanner, bir kez özür dilersem bunun sonu asla gelmez."

"Adamı düelloya sen davet ettin, Justin. Bu kısmı hatırlıyorsun, değil mi?"

“Seçme şansım var mıydı? Bana bunun cevabını ver dostum.”

Tanner, Robert Farmer Justin’in karısı hakkında konuştuğunda oradaydı. Kadının Venüs kadar güzel olduğunu, cinsel yöndense odun gibi olduğunu, onu yatağa atmak için harcadığı çabayla kendini çok daha iyi tatmin edebileceğini anlatmıştı. Robbie Farmer tam bir salaktı ama Justin’in bulunduğu bir yerde bu sözleri sarf etmiş olması bir intihardı, cinayet sayılmazdı.

“Hayır, hayır, seçme şansın yoktu. Sheila’nın onurunu savunmak zorundaydın. Ama şu an seçme şansın var.”

Justin düzgün kaşlarından birini kaldırdı. “Anlamı nedir?”

“Ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum. Döndüğünü herkese gösterdin, bu kesin. Kafanın dikine gidip sosyete’yi zorlamaya devam edecek misin yoksa geri çekilip onlara zaman tanıyacak mısın? Bırak seni parkta, Bond Caddesi’nde ya da başka bir yerlerde görmeye alışsınlar. Her şeyi bir seferde yapmaya çalışıyorsun, Kral’ın seni bağışladığını insanların gözüne sokuyorsun.”

“Bunu söyleyip duruyorsun ve ben de ne demek istediğini anlamaya başladım. Pekâlâ, Leydi Lydia ile bir dans daha edeceğim ve ardından gideceğim.”

“Justin?”

Baron gülümseyerek başını iki yana salladı. “Yine haklısın. O bu işe karışmamalı. Lütfen ona özürlerimi ilet ve kuyruğumu bacaklarımin arasına sıkıştırarak son suç mahallimi terk ettiğimi söyle.”

“Tanrı aşkına, Justin...”

“Hayır, gayet ciddiym Tanner. İşin başında doğruca Hampshire’daki malikâneme gidip döndüğüm Londra’da duyulana

kadar orada kalmalı ve yeteri kadar zaman geçtikten sonra buraya gelmeliydim. Şimdi de bunu yapacağım.”

“Londra’dan ayrılacak mısın? Ne zaman? Lydia’nın seninle vedalaşmak isteyeceğinden eminim.”

“Şafak sökmeden önce gizlice şehirden sıvışmayacağım, Tanner. Taşrada kefaretimi ödemeye başlamadan önce görüşeceğimizden eminim.”

“Üzerinde özel diktirilmiş ateşten gömlek olacağından hiç şüphem yok,” diyen Tanner arkadaşının gülümsemesine sebep oldu.

“Gitmeden önce tekrar görüşeceğiz. Ah, unutmadan. Sana en özel soruyu sormak zorundayım. Dostum, yardımcı olabileceğim bir finansal sorun mu yaşıyorsun? Bana kendi işime bakmamı söylemekte özgürsün.”

Tanner merakla ona baktı. “Neden böyle bir soru sordun? Hayır, durumum oldukça iyi, babamın tutumlu yönetimi sayesinde. Pek babalık yapmadı ama her peniyi çok severdi.”

“İlginç,” dedi Justin balo salonuna bakarak. “O zaman kuzeninin güzel boynunu saran gerdanlık ünlü Malvern mücevher koleksiyonunun bir parçası değil.”

“Zümrütler mi? Hayır, koleksiyonun parçası. Jasmine’e balo sezonu için birkaç parçayı ödünç vermek bana son derece mantıklı geldi. Neden?”

“Neden mi? Çünkü onlar... Hayır, lupum olmadan emin olamam elbette. Mücevherler sende mi duruyor yoksa onda mı?”

Tanner bir kez daha balo salonuna baktı. “Benimle. Justin sen onların...”

“Zümrütler sahte, evet, aynen bunu söylüyorum ya da söylememek için uğraşıyorum. Mükemmel kopyalar ama sahteler işte.

Yarın saat on uygun mu Tanner? Ben herhangi bir randevum olmadığından eminim. Özellikle de buraya davet edilmemi sağlayan hanımı bırakıp gittikten sonra hiçbir şey olmayacağı kesin. Belki de nazik bir adam değilim. Emin olmak için lupumu da getireceğim. Ama yanıldığımı sanmıyorum.”

Tanner ses çıkarmadan başıyla onayladı ve Baron’un yoldan ilerleyerek merdivenin yanında duran şapka ve eldivenlerini almak için balo salonundan geçişini ve oradan da yoluna devam edişini izledi.

Dük şehre yanında getirmiş olduğu Malvern mücevherlerini zihninde sayarak bir süre daha orada durdu, bir yandan da avukatına finansal kaynakları konusunda birtakım sorular sorup sormaması gerektiğini düşünüyordu.

Malvern’lerin hesap defterlerini on yıldır Thomas Harburton tutuyordu, babası yaşarken de öyleydi. Varlıkları erimiş olsa o bilirdi, değil mi? Hayır, sorulması gereken doğru soruyu bilmeden ona bir şey sormamak daha iyiydi.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı, kemanların sesi huzursuz düşüncelerine ara vermesine sebep oldu. Yeni dans seti hazırlanıyordu ve Lydia, Justin’in gidip onu piste götürmesini bekliyordu.

Balo salonuna doğru ilerlemeye başladı.

Jasmine Harburton öylesine büyük bir şiddetle yelpazeleniyordu ki Lydia'nın yakasının kenarındaki volanlar oluŖan esintinin etkisiyle uçuŖuyorlardı.

“Bir skandalın önemli parçaları olduk, Leydi Lydia,” dedi kız gözleri irileŖmiŖ bir Ŗekilde, bu keyif ya da dehŖet ifadesi olabilirdi. Söz konusu Jasmine olunca bilmek zordu. “Tanner'ın kendini borçlu hissetmesini anlıyorum, Tanrı biliyor ya bunu benden iyi kimse anlayamaz ama onun Baron'u kurnazlıkla bize *kakalamaya* çalıŖması ne büyük bir ölçüsüzlük, bizi ilgi merkezi yaptı.”

Sonra dönerek Lydia'ya gülümsedi, keyif dehŖete galip gelmiŖti. “Kartım doldu ve iki kiŖiyi de geri çevirmek zorunda kaldım. Bir tanesi vikont diğeri de bir konttu. Babama ilk söylediğimde ofkelenecek ama hemen ardından bir erkeğ i Ŗevke getirmenin en iyi yolunun yerini baŖka birinin alabileceğini ona göstermek olduğunu söyleyecek. Ah Tanrım, yine gevezelik ediyorum. Bunu gerildiğimde yapıyorum. Ah ama bunu da söylemiŖtim zaten, değ il mi? Çok üzgünüm. Tanner'la evlenme *düşüncesi* bile dilimin çözülmesine sebep oluyor.”

Tanner konusu ve bu sözde nişan konusuna daha önce de değinilmişti, Baron'un gelişinden önce, Lydia ve Jasmine onunla dans etmeden önce, ikisi birden birer odak noktası olmadan önce.

Lydia o zaman bu konuya girmeye çok istekli görünmemeye çalışmıştı şu anda da bunu yapmaktan nefret ediyordu.

Bir yandan da merak ediyordu. Olması gerekenden çok daha fazla meraklı olduğunun da farkındaydı. Nereden başlamalıydı, aşikâr olandan mı?

"Tanner'ın babası öleli iki yıldan fazla oldu sanırım. Doğru mu?"

Jasmine öfkeyle başını sallayarak onayladı. "Ve Tanner o zaman savaştan döndü. Ama çok kısa bir süre kaldı ve sonra babamın dediği gibi, Boney yine ipini koparınca yeniden geri döndü. Matemi kesinlikle sona ermişti. Babam ilk yıl içerisinde bana evlenme teklif etmemiş olmasının babası yeni mezara konduğu için anlayış gösterilmesi gereken bir durum olduğunu söyledi. Hem Bonaparte kaçmıştı ve onunla ilgilenilmesi gerekiyordu, ah, sürekli bunu söyleyip duruyorum, değil mi? Çok üzgünüm!" dedi yelpazesini hızla kapatıp elini Lydia'nın koluna koyarak. "Tanner bana nişanlının Quatre Bras'da hayatını yitirdiğini söyledi. Sanırım Yüzbaşı Swain Fitzgerald demişti. Ne güzel bir İrlandalı adı. Senin için çok zor olmuştur."

Lydia genç kadının hatasını düzeltmeye çalışmadı. Hem o ve yüzbaşı zihinlerinde sözlenmişlerdi. "Teşekkür ederim."

"Ah, Leydi Lydia sen çok lütufkârsın ve ben sersemin tekiyim."

"Sadece Lydia de lütfen, Jasmine. O kadar resmi olmamıza gerek yok."

Jasmine iki elini birden göğsüne koydu. “Biz gerçekten arkadaş mıyız? Ah, ne harika. Şehirde çok az arkadaşım var ve itiraf ediyorum, inanılmaz derecede yalnızım. Teşekkür ederim, teşekkür ederim.”

Kız gerçekten de tatlıydı, biraz aptaldı ve biraz da yorucu ama Lydia onun yüreğinin temiz olduğuna inanıyordu. Ayrıca konu Tanner, yerinde duramıyor olması ve kuzenine evlilik teklifi olunca Lydia’yı ilgilendiriyordu. Hem de fazlasıyla.

“Bir şey değil. Bence birbirimizi daha iyi tanımalıyız, belki işte kuzeninden neden bu kadar hoşlanmadığını anlatarak başlayabilirsin.”

“Hoşlanmamak mı? Ah, hayır, hayır. Tanner iyi insanların en iyisidir, gerçekten öyledir. Eğer benimle evlenmek, beni düşesi yapmak isterse bundan büyük onur duyarım, bir iltifat ya da o tür şeylerden biri olarak görürüm.”

“Ah,” dedi Lydia usulca.

“Tabii ben de onun düşesi olmak isteseydim ama istemiyorum.” Jasmine etrafına bakındı ve sonra iyice yaklaşarak Lydia’nın kulağına fısıldadı. “Kalbim başka birinde.”

Lydia’nın kalbi de göğsünde başka bir hareket yapmaya başladı. “Öyle mi?”

Jasmine hızla onayladı, siyah bukleleri zıpladı. “Babam bilmiyor ve duysa çok öfkelenir. Tanner da çok onurlu ve babam onun babasının son arzusunu yerine getirmeyi görev bileceğini söylüyor.”

“Evet,” dedi Lydia içini çekerek. “Göreve bağlılık. Tanner bu tür sözleri çok ciddiye alıyor.”

“Ama konu da bu zaten Leydi... Yani Lydia. Tanner babasına hiçbir söz vermedi. Tanner yerine bu sözü veren babamdı. Ah, her şey çok karışık. Tek bildiğim sonunda Tanner kaçınılmaza boyun eğecek ve benim de bunu yapmam gerekecek. O da savaşıacak, ben de savaşıcağım ama sonunda evlenmeye mecbur kalacağız. Şu an üzerimde onun zümrütleri var ki babam bunun herkese iyi bir bildiri olduğunu söylüyor.”

“Evet, sanırım öyle düşünülecek,” dedi Lydia Jasmine’in yeşil gözlerine çok yakışan parıltılı, güzel taşlara bakarak. “Ama eğer kalbin ona meyilli değilse...”

“Demek sen anlıyorsun. Ah,” Jasmine oldukça teatral bir tavırla iç geçirdi. “Sonunda biriyle özgürce konuşabilmek çok güzel. Bunları babama ya da Tanner’a ya da bir başka erkeğe söyleyemem. Sadece aşkın onurda çok daha önemli olduğunu anlayabilecek olan bir kadına söyleyebilirim.”

“Konuyu gerçekten babanla konuşamayacağından emin misin?”

Jasmine başını şiddetle iki yana salladı. “Babam son derece açık bir dille ve üzerine basa basa bana görevimi anlattı ve ben de bunu reddedemem. Babamın da söylediği gibi, Tanner o dönülmez noktaya gelip sıkıştığında teklifini geri çeviremem. Söz konusu araziler var biliyorsun. Mirasın bazı çocuklara geçmesiyle ilgili bir durum bu, babam ve atalarının, müteveffa dük ve babasının hatta onun bile babasının başına gelen bir şey bu, yani çok uzun bir zamandan beri bunu bekliyor. Gurur işte. Bir de su kanalları meselesi var. Topraklar o kadar da verimli değil. Çoğu bataklık. Konu su. Onlarla yıllar önce bir tartışma olmuş ve atalarımızdan biri bizim arazimizden çıkan suyu kesmiş, bu da Tanner’ın atalarının çayırılarından geçen akarsuyu kurutmuş. Tarih her zaman hoş olmuyor diyeceksin sanırım.”

“Tanner araziyi babandan parasını ödeyip satın alamaz mı?” Bu Lydia açısından bencilce bir soru mu olmuştu? Bir önemi var mıydı? Kız onu dinliyor muydu?

“Ve ne kadar basit olurdu, değil mi? Ama bu sadece ikimizin arasında kalsın, babamın bataklık arazileri ipotekli. Tanner’la evliliğim babamın garantisi ve *büyük* borç batağından kurtulmasının tek yolu, tabii Tanner bunu evlilik gerçekleşene kadar *asla* bilmemeli, alı bu kesinlikle olmamalı. Kumar konusunu öğrenirse babamın mülklerinin yöneticiliğine devam etmesi iznini nasıl verir? Evlilik olmazsa, Tanner ona arkasını döner ve yüklü ödeneğini keserse bu her şeyin çöküşü olur. Babam bana bir kovukta oturmaktan hiç hoşlanmayacağını söyledi ve sevdiğim adam da... O şu anda benimle evlenemez, gerçi bir yolunu bulacağına dair söz verdi. Ama beni kurtarabilecek kadar kısa bir zamanda bunu yapabileceğini sanmıyorum.”

Merak endişeye dönüştü. “Jasmine, bu adam... Bana onun zaten evli olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Kız yine iç geçirdi, bu seferki kesinlikle çok daha teatraldı. “Hayır. O fakir, en azından şimdilik ama bana bunun çok yakında değişeceğine söz verdi. Şartları zaman içinde değişir mi? Sanırım babam haklı, bir kovukta uyumaktan hiç hoşlanmam, aşk için bile bunu yapamam. Yani harika bir şey olmadığı sürece, babamın kumar borçları öğrenilmeden ve o işsiz kalmadan önce Tanner’la yapacağımız evlilik gerçekleşmeli. Anlıyor musun? Evlilik yoksa iş yok, iyi bir maaş yok ve zaten değersiz olan arazi de borç karşılığında gidebilir. İkimemizi anlayan gerekiyor. Duygularım ne olursa olsun babamı hayal kırıklığına uğratamam.”

Lydia bu tatlı ama aptal kızı yüreğinden geçen şeyleri yeni tanıştığı birine söylememesi konusunda uyarması gerektiğini bi-

liyordu ama işler karmaşık olduğu kadar ilginçti de. Mutlaka bu iki insanın ikisinin de kurban olacağı bir evliliğe sürüklemekten bir çözüm bulunabilirdi.

Tabii Tanner onurlu bir adamdı ve Jasmine'in babası da bu gerçeğe çok fazla güveniyordu.

Jasmine'in sözleri, geçmişi bir gün bir kenara bırakarak Tanner'la arkadaşlıktan öteye geçebileceklerini düşünen Lydia için birer ölüm çanı gibiydi.

Aslında Baron Justin Wilde ikinci dansları boyunca ona Tanner'in erdemlerini övmüş ve ihtiyaç duyduğu anda böyle bir arkadaşının yanında durmasından dolayı hem büyük onur duyduğunu hem de kendini âciz hissettiğini anlatıp durmuştu. Lydia ondan daha fazla bir açıklama istemeden aynı fikirde olduğunu belirtmişti.

O dansın ardından daha önceki sosyal buluşmalarda varlığından bile haberdar olmayan ve bugün peşpeşe gelen erkeklerle dans ederken sürekli olarak kendini Sarah ile Maisie'nin hatta kendinin bile yanıldığına ve olmayan bir şeyi varmış gibi görmeye uğraştığına ikna etmeye çalışmıştı. Tanner iyi bir dosttu ve fazlası yoktu; onun yükümlülükleri vardı. Onurlu ve sadıktı. Nicole muhtemelen nefretle, tıpkı iyi bir av köpeği gibi derdi.

Ama Lydia daha fazlasını görüyordu. Başlangıçta görmemişti elbette ama Londra'ya tekrar döndükten sonra Malvern Dükü'nü yeni bir bakış açısıyla görmeye başlamıştı. Aralarına Yüzbaşı Swain Fitzgerald'ın hayaletinin sıkışmamış olduğu halini.

Ve süslü hayaller kurmaya başlamıştı. Bilinçli olarak Jasmine Harburton'u düşünmeyi reddetmişti, özellikle de Nicole nişanlanmak üzere olan bir erkeğin Londra parklarında, müzelerde başka bir genç kadınla gezmeyeceğini ve balolarda dans etmeyeceğini söyledikten sonra.

Şimdi Tanner'ın ikilemini anlıyordu. İsteksiz ayakları lanet olası onuruyla bağlıydı. Bu adamın düşmeden iki adım bile atabilmesi bir mucizeydi.

"Ah, bak, müzisyenler yerlerine döndüler," dedi Jasmine yelpazeyle küçük sahneyi işaret ederek. "Bir sonraki set için her kimse Bay Rupert Carstairs'e söz vermişim. Sanırım oldukça çirkin biri ama partnerim olmak için ısrar eden onca kişinin arasında şaşırmışken onu geri çeviremezdim, değil mi? Senin kartında kim var?"

Lydia dikkatini topladı ve dans kartını açtı. *Wildest*. "Baron var. Tanrım, sanırım bu bir İskoç dansı olacak. İskoç dansından nefret ederim çünkü sürekli olarak adımları unutuyorum."

Çiftler dans için toplanmaya başlayınca Jasmine etrafına bakındı. "Baron'u göremiyorum, sen görebiliyor musun? Ah, işte Bay Carstairs geliyor. Çenesinin olmaması ne acı, değil mi? Ayrıp ediyorum. Aslında benimle Tanner dışında kimse dans etmez çünkü iyi bir kismet olduğumu düşünmezler. Unvanım ya da yüklü bir drahomam olmadığı için ben aslında bu iskemleleri doldurmaya layık biriyim. Ah, Tanner geldi. Ama Baron onunla birlikte değil."

Lydia başım kaldırır kaldırmaz Dük'ü gördü. Yalnızdı ve oldukça ciddiye. Ve çok yakışıklı. Onu yakışıklı olarak düşünmekten vazgeçmeliydi.

"Hanımlar," dedi ikisinin birden önünde eğilerek, bakışları Jasmine'in üzerinde... *Değer biçermiş* gibi durdu. "Leydi Lydia, Baron'un içten özürlerini iletmek için buradayım, dansınızı edemediğim gitmesi gerekti ve ben de onun yerine bu dansı benimle etmeni rica ediyorum. Jasmine, Bayan Shandy nerede? Seni burada yalnız bırakamayız."

“Ah,” dedi Jasmine soluna bakarak refakatçinin gittiğini yeni fark etmiş gibiydi. “Alt kattaki yemek odasında Gunther dondurmaları var mı diye bakacağına dair bir şeyler söylemişti. Ama önemi yok Tanner. Partnerim hemen arkanda duruyor.” Sağa doğru eğildi ve parmaklarını uzun boylu, zayıf ve evet, çenesiz adama doğru salladı. “Yeniden merhaba, Bay Carstairs.”

“Hâlâ bir çocuk,” dedi Tanner elini Lydia’ya uzatıp onu ayağa kaldırırken. “Anlaşıldınız mı? Hâlâ kafanı şişirmedi mi?”

“Çok keyifli biri, Tanner. Bu gece Nicole’ü özleyecek zaman bulamadım, gerçi Nicole’ün kuzenin hakkındaki fikrini de duymak isterdim. Ve bu geceki her dansa katıldık.”

“O zaman yeniden piste dönmek yerine balkona çıkıp biraz hava almayı tercih eder misin? Hatırladığım kadarıyla İskoç dansından pek hoşlanmıyorsun.”

Lydia’nın koluna girmesini sağladı. “İskoç dansından hoşlanmadığımı sana söylediğimi hiç hatırlamıyorum.”

“Söylemedin,” dedi Tanner dans pistinin kenarından ilerlemelerini sağlarken. Lydia balkon kapılarına yanaştıkça serinleyen havayı memnuniyetle hissetti.

“Ama dikkat etmişsin.” Lydia daha sadece birkaç saat önce onun dikkatinin orada olduğunu görmek için bakması gerektiğini fark etmişti. “Baron hastalandı mı?”

Tanner balkona çıkan alçak eşğin üzerine bastı ve tökezlememesi için Lydia’ya yol gösterdi. “Bir anlamda evet, sanırım hastalandı. Beklenmedik bir farkındalık krizi de diyebiliriz. Gece umduğu gibi geçmedi, gerçi ne umduğunu da bildiğimi söyleyemem.”

“Gözleri çok hüznü,” dedi Lydia balkonun uzun tarafına dönüp yürümeye başladıklarında. Yıldızlarla dolu güzel bir ge-

ceydi. Londra'da böyle güzel gecelere az rastlanıyordu. Tanner'm yanında olması geceyi daha da özel kılıyordu.

"Ona bu sözlerini iletmeliyim. Siyah cenaze kostümleriyle planladığı somurtmaya uyarlar."

"Affedersin, anlayamadım?"

"Yok bir şey," dedi Tanner karanlık bahçeye inen taş basamaklara geldiklerinde. "İnelim mi?"

Balkonda dolaşan başka çiftler de vardı, birkaç çiftse bahçeye inmişti. Tanner'la beraber sağa döndüler ve kenarında yüksek çahların olduğu yolda yürümeye başlayınca bir anda dev şehrin ortasında yapayalnız kaldılar.

Lydia ilk kez yalnız kaldıklarını fark etti. Gerçekten yalnız.

Kalbi hızla atmaya başladı ve Lydia bu şiddetli çarpıntının sona ermesini diledi.

Tanner ona ait değildi, onun olamazdı. O da Fitz gibi ulaşmazdı ve o iyi adama ait anıları günden güne soluyordu. Bundan nasıl da nefret ediyordu. Tanner'ın da aynı şekilde solacak olmasından da nefret edecekti.

Yavaşça yürümeye devam ettiler, Lydia'nın eli hâlâ Tanner'ın kolundaydı.

"Rahatsız oldu, değil mi?" diye sordu sonunda Lydia sessizliği kırabilmek için. Tanrım, Jasmine gibi mi oluyordu?

"Justin mi? Evet, oldu. Sürgün yıllarında onunla arkadaşlık etmeyenlerin bu gece ona dostça davranmadığını düşünürsek, sosyeteye geri dönüşü tam da hayal ettiği gibi olmadı. Sanırım bu ona bir şok oldu. Şehirdeki ilk balo sezonumuzda ve sonrakilerde Justin'den daha popüler biri yoktu."

“Şimdiyse istenmeyen adam ilan edilmiş. Dans partnerlerimden iki tanesi beni ondan uzak durmam konusunda uyardı. Üçüncü ise kendini baronun işlediği suç konusunda detaylı bilgi vermek zorunda hissetti. Ve üçü de böylesine istenmeyen bir yarattığı sosyete ve iki masum kıza yaklaştırdığın için senin kendinden utanman gerektiğini söyledi. Aslında benimle dans etme sebeplerinin sırf bu olduğunu düşünüyorum, sana bu mesajları iletmemi istediler.”

“Lanet olası korkaklar.” Tanner onu yolun kenarındaki işli demir banka götürdü ve ay ışığında birbirlerinin yüzüne bakarak oturdular. “Üzgünüm, Lydia.”

Lydia hafifçe gülümsedi ve sesine keyifli bir hava vermeye çalıştı. “Ah, olma. Başlangıçta bu ani popülerliği giysime ya da Nicole’ün burada olmamasına yordum. İkisinin de doğru olmadığını görünce biraz da olsa rahatladım. Demek sen de haklı olduğumu düşünüyorsun, dans partnerlerimiz Jasmine’le beni mesajı sana ve haliyle Baron’a iletmemiz için kullandılar.”

“Büyük bir ihtimalle, evet. Bana isimlerini ver. Bir tanesi Molton muydu?”

Lydia başını iki yana salladı. “Sana isimlerini verecek kadar gözü kara değilim. Nicole her birini pistin ortasında bırakır ve nasıl bir sahneye sebep olduğunu da hiç umursamazdı ama korkarım ben o kadar cesur değilim. Ben sadece onlara senin gardiyanın olmadığımı söyledim. O sırada bunun akıllıca bir tepki olduğunu düşünmüştüm ama belki de değildir.”

Tanner ellerini ellerinin arasına aldı. “Seni bu işe hiç karıştırmamalıydım ama Justin’e senden ve kuzenimden uzak durması gerektiğini söyleyerek bunu yaptım.”

Lydia, Tanner’ın dokunuşundan dolayı hissettiği karıncalanmayı göz ardı etmek için elinden geleni yaptı. “Sorun yok. Oldukça

eğitici bir geceydi. Nicole yıllarını ilk balo sezonunu bekleyerek geçirdi ama sonra bunu değersiz ve sıkıcı buldu. Sonra hemen başka yerlerde macera ve heyecan aramaya başladı. Bense Londra'ya geldiğimiz ilk gün çok korktum ama buna rağmen kendime bu deneyimden zevk alınacak yerler buldum. Müzeler, kaleler, tiyatrolar, kütüphaneler, insanlar ve telaşları. Benim aptallığım olabilir ama alçaklığı bu geceye kadar hiçbir yerde görmemiştim.”

“Justin biraz nefes almak için Londra'dan ayrılmaya karar verdi, muhtemelen gelecek balo sezonuna kadar. Bu sosyeteye onun döndüğü fikrine alışmaları için bir süre verecek. Gerçi şu an bunun akıllıca olup olmadığına karar veremiyorum. Sadece bir gün, bir şekilde biriyle yaşayacağı yüzleşmeyi geciktiriyor da olabilir. Her şekilde yanında olduğumu biliyor.”

Lydia ellerini çekip çekmemesi gerektiğini düşündü sanki Tanner hâlâ onları tuttuğunun farkında değilmiş gibiydi. “Bunu bildiğinden eminim. Londra'dan ayrılmasının tek sebebi bu olabilir. Seni korumak.”

Tanner'ın ellerini tutan parmakları gerildi. “Tanrım, bunu hiç düşünmemiştim. Yarın sabah onu göreceğim ve hızla onu beni korumak adına kendini feda etme saçmalığını yapmaktan vazgeçireceğim.”

“O da senin onu korumak uğruna kendini feda etmen saçmalığını engellemeye çalışacaktır. Şunu biliyor musun, Tanner? Bence erkekler önemli konularda gerçekten aptal olabiliyorlar.”

Bu sözler Tanner'ın yüzünde bir tebessüm belirmesi karşılığında Lydia'nın yanaklarının kızarmasına sebep oldu. “Oldukça zeki bir kadın gibi konuştun. Evet, erkekler aptaldır. Aptallık beşikten itibaren ruhumuza işlemiştir. Uygarlaştıkça, daha çok kural koydukça, onur ve kanunlar gibi kelimeleri daha çok kullandıkça daha

da vahşileşiriz. Aslında sadece özümüzü pahalı kumaşlara sarıyoruz. Ve ben de hepimiz kadar suçluyum.”

Bu çok romantik bir konuşma değildi. Bir kadınla bir erkek arasında yapılan klasik konuşmalardan da değildi. Lydia bunun dostlar arasında yapılan bir sohbet olduğunu fark etti. Hiçbir sahtekârlık, sevimsiz konuların etrafında kibarca dolanmak ya da birbirlerini etkilemek kaygısı yoktu.

“Buna katılmıyorum. Tanner, senin gereğinden *fazla* iyi olduğuna inanıyorum. Fazla onurlu olduğunu düşünüyorum.”

Lydia bu sözleri söylediği anda açık sözlülüğünden dehşete kapıldı. Ellerini çekti, başını yola doğru çevirdi ve ellerini kucagında kavuşturdu. “Özür dilerim. Bunu söylememeliydim.”

Tanner’ın elinin sırtına dokunduğunu hissetti ve gözlerini yumdu, durmuş gibi görünen nefesine odaklandı ve onu düzeltmekte çok zorlandı.

“Şu an tüm erkeklerden ya da benim Justin’in olayına karışmamla ilgili konuşmuyoruz, değil mi? Konu yine Fitz..”

“Hayır, ben... Evet, sanırım öyle. Benimle ilgili konuda senden istediği şeyi büyük bir başarıyla yerine getirdin.”

“Bana gitmemi mi söylüyorsun Lydia? Ortalıktan yok mu olayım?”

Lydia şaşkınlıkla ona döndü. “Hayır! Ben... Ben sadece bir yükümlülük olmak istemiyorum, Tanner. Hepsi bu.”

Tanner eğilerek onu yanağından öptü ve hafifçe geri çekilerek konuştu, “Sen benim için hiçbir zaman bir yükümlülük olmadın, Lydia. Asla.”

Lydia onun bakışlarından ve yakınlığından kaçmak istedi ama bir faydası yoktu. Bakışlarını çeviremiyordu. Onu öpmüştü! Bu

kardeşçe bir öpüş müydü? Birinin arkadaşına vereceği bir öpücük? Başını, onu dudaklarından öpebileceği şekilde çevirmeli miydi? Tanner o zaman ne yapacaktı? Tanrım, neler *düşünüyordu!*

Sadece konuştu, "O gün sana çok kötü davrandım ve sonrasında da uzun bir süre buna devam ettim. Senden kaçmak için elimden geleni yaptım."

"Sahi mi?" Tanner gülümsedi. "Hiç fark etmemişim."

"Ah." Lydia kucağındaki ellerini ovuşturmaya başladı, bir yan elini uzatıp parmaklarını onun yanağına dokundurmak istiyordu. "Senden başka herkes fark etti."

"Benden başka herkes kendi işine bakmalı," dedi Tanner usulca, ona biraz daha yaklaşıp dudakları bir anda Lydia'nın odak noktası olmuştu. Dolgun, gülümseyen dudakları...

"Malvern! Sonunda seni buldum!"

Lydia bu ani haykırışla neredeyse yerinden sıçradı. Tanner anında yanından uzaklaşmıştı, bankın yanında ayağa kalkmış ve bedenini korumak ister gibi onun tam önüne yerleştirmişti.

"Molton," dedi Tanner boğuk bir sesle. "Brittingham, Featherstone. Bırakın Farber'ın dostu olduğunuzu, kısa pantolonlarınızı sekiz yıl önce çıkarmış olduğunuzun bile farkında değildim. Ve hepiniz sarhoşsunuz."

"Yani?" dedi adı Molton olan. "Wilde nerede? Birileri bana onun bir korkak gibi sıvışıp gittiğini söyledi. Yoksa şu an arkada saklanan o mu? Onu ortaya çıkar Malvern. Onun için bir şey getirdim."

Lydia bunun ardından tuğla yola çarpan örgü derinin tiz sesini duydu. Bu sesi tanıyordu. Bir at kamçısıydı ve muhtemelen arabalardan birinden alınmıştı.

“Ah, Tanrı aşkına. Seni pislik, kaldır şunu.”

“Neden? Hak ettiği bu. Ona dokunup ellerimi kirletmek istemem. Onu düelloya da çağırmam, o kadar aptal değilim, adamın hiç onuru yok. Erken ateş ediyor.”

“Molton bu tartışmayı yapmıştık. Robbie Farber’a olan dostluk bağına hayranım ama duygular gerçekleri değiştirmiyor. Erken dönüp ateş eden oydu.”

“Bu kimin umurunda, lanet olsun. Konuşacak mıyız yoksa biraz eğlenecek miyiz?” dedi diğerlerinden bir tanesi dili dolanarak. “Oliver’la bana eğleneceğimizi vaat etmiştin.”

Lydia kıpırdamaya bile cüret etmeden sessizce oturmaya devam etti, karanlığın ve Tanner’ın bedeninin onu sakladığını biliyordu. Sevimsiz sonuçları düşününce bütün bedeni korkuyla dondu. Onlar üç kişiydi ve karşılarında sadece Tanner vardı. Üçü de sarhoştı ve adil olmayan bir dövüş peşinde oldukları da ortadaydı. Hedeflerinin bir önemi var mıydı yoksa herhangi bir hedef onlara yeter miydi? Tanner haklı olmanın ona bir koruma sağlamayacağını hâlâ fark etmemiş miydi?

Belli ki etmemişti.

“Bu doğru mu, Molton? Bu iki aptalla Justin’i kollarından ağaçlara bağlayıp onu kırbaçlayacağınızı mı konuştunuz? Evet, bunun sana çok çekici geleceği doğru. Farber’la neden dost olduğunı anlayabiliyorum. İkinizin de pek onurlu olmasından belli. Sizi hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm ama Wilde gitti, burada değil. İster inanın ister inanmayın ama bu üçünüz içinde büyük bir şans. Şimdi izin verirsiniz, burada bir hanımefendi var ki hiçbiriniz farkında değilsiniz. Onu balo salonuna geri götürmek istiyorum. Geçmemize izin verin ve eğer isterseniz geri dönüp dostumun yanında durma konusunda yaşadığım mutluluğu ve

sizin sahte cesaretinizi konuşmak için geri dönmekten büyük bir keyif duyarım.”

Üç adama arkasını dönerek elini Lydia'ya uzattı. “Özür dilerim, Lydia. Bunların hiçbirine katlanmak zorunda kalmamalıydın. Seni içeri götürüyüm.”

Lydia kırbacın yere sürünerek havalanış sesini duydu. “Tanner!” diye haykırdı uyarmak için ve ayağa fırladığı anda Tanner onu tehlikeden korumak adına yolun diğer tarafına sertçe itti.

Onu koruma çabası Tanner’a değerli birkaç saniyesini kaybettirmişti.

O dönene kadar Molton elini kaldırmıştı, kırbaç sırtına şaklamak üzere savrulmuştu ama ucu Tanner’ın yanağına çarptı.

Molton’un eşlikçileri çıkan kanı görünce mutlulukla tezahürat yaptılar. Bundan cesaret alan Molton bir kahkaha atarak kırbacı yeniden kaldırmak üzere geri çekti.

Ama bu kez ilk hareketi yapan Tanner oldu, kırbacı yemiş olan o değildi sanki. Sol kolunu hızla ileri uzattı, kırbacı kapalı olan kolu hasar almadan ona sardı ve yakaladı. Kırbacı hızla çekince Molton dengesini yitirdi çünkü sarhoştı ve kırbacı bırakmayı akıl edememiş bir aptaldı.

Lydia bağırıp Tanner’ın dikkatini dağıtmamak için ellerini ağzının üzerine kapatarak izlemeye devam etti. Tanner adamla fazla uğraşmadı, birkaç sağ yumruğun ardından adam tuğla yolun üzerinde inleyerek yatmakla meşguldü.

Tanner daha sonra kırbacı alarak gösterişli bir hareketle savurdu, kırbaç havayı bir şimşek gibi dövdü ve Tanner’ın onu kullanmakta ne kadar usta olduğu görüldü.

Konuşmaya başladığında sesi kısık, sakın ve buz gibiydi. “Başka isteyen var mı? Gelin, gelin beyler. İyi zaman geçirmek istiyordunuz. Sizi hayal kırıklığına uğratmayayım.”

Genç, iriyarı ve kash olan adamlar belki de karşılaştıkları ilk andan biraz daha ayılmış bir halde arkalarını dönerek kaçtılar. Yerde iki eliyle yüzünü kapamış olan Molton’u orada bıraktılar. “Burnum... lanet olası burnumu kırdın.”

“Ve sen de bunu fazlasıyla hak ettin, seni ödleğ canavar,” diyen Lydia ağzından çıkanların dehşetiyle alt dudağını ısırđı.

“Kötü bir şekilde düştün, Molton,” dedi Tanner eğilip adamın saçlarına asılarak başını kaldırmasını sağladı. “Beni anladın mı? Temiz hava almak için bahçeye çıktın ve karanlıkta düştün. Ya bunu söylersin ya da şahitlerinin adlarını ver. Seçim senin. Kimbilir belki de Robbie mezarında yalnızlık çekiyordur ve dostluğundan çok mutlu olacaktır. Tanrı biliyor ya, bir başkası asla bundan mutluluk duymaz.”

“Bırak beni!” diye haykırdı Molton, burnundan akan kanları boyun bağıyla silerek. “Ne denmesi gerektiğini biliyorum.”

“Ah, bu ilk kez oluyor,” dedi Tanner adamı yeniden yere itmeden önce kafasını hızla sallayarak.

Lydia’ya döndü. “İyi misin?”

“İyiyim.” Küçük çantasında mendilini buldu ve onu Tanner’a uzattı. “Kanıyorsun. Acıyor mu?”

Tanner bu ince, dantel kenarlı muslin mendili kullanmak yerine yeleğinin cebinden kendi büyük, beyaz, keten, kare mendilini çıkardı. Sonra onu yanağındaki kesiğın üzerine bastırđı. “Sadece bir çizik, Lydia. Ben sadece senin bunlara şahit olmak zorunda kalmana...”

“Kendi yapmadığın bir şey için mi? Ah, Tanner, lütfen aptallık etme.”

Tanner elini tuttu ve onu yola çıkardı, diğer eliyle de mendili yanağına tutuyordu. Mendili tersini çevirmek üzere kaldırdığında Lydia kesğin yaklaşık üç santim uzunluğunda olduğunu gördü, elmacık kemiğinin etrafından uzanıyordu ve sol gözüne çok yakındı. Ama Tanner haklıydı, yara gerçekten derin değildi. Kemikleri görmüyordu ve bu bir anlamda şanstı.

“Aptal olduğumu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama haklısın. Adama arkamı dönmemeliydim. Bu kibirdi, bu kadar basit. Muhtemelen bu küçük sıyrığı hak ettim.”

“Konuşma, daha fazla kanamasına sebep oluyorsun.” Onun aptal olduğunu söylememeliydi elbette. Bunun için üzgündü ama laf ağzından çıkıvermişti. Ama erkekler gerçekten de aptaldı. Kadınlar kavga etmezlerdi; sorunlarını fiziksel şiddete başvurmadan çözerlerdi. Lydia bugüne kadar bir insana el kaldırmayı bile düşünmemiştir.

Basamaklara vardıklarında Tanner’ı kolundan tuttu. “Ben gidip Jasmine ile Bayan Shandy’yi alayım mı? Seninle dışarıda arabanın yanında buluşmamız daha iyi olabilir, böylelikle kimse seni görmez.”

“Evet, sanırım haklısın. Ben de gidip Molton’u bulunduğu yerden toplayıp dışarı çıkaracak bir hizmetçi bulayım. Lydia?”

Lydia eteklerini tökezlememek için hafifçe kaldırmış ve basamakları yarılamıştı. Ona bakmak için döndü. “Hımm?” dedi, kafası yapması gereken işlerle, söylenemeyecek şeylerle doluydu, yalnız kaldığı anda bir yere oturacak ve bir güzel ağlayacaktı.

“Çok cesursun.”

“Hayır, Tanner değilim,” dedi büyük bir samimiyetle. “Ve gerçeği söylemem gerekirse macerada aramıyorum, hem de hiç.”

Tanner güldü ve yarası acı vermiş gibi irkildi. “Bir daha seninleyken biri elinde kamçıyla bana yaklaştığında bunu hatırlamaya çalışacağım. Lydia, bazen insana seçme şansı verilmiyor.”

“Evet, sanırım bu olmuyor. Ama düşünmeye zaman bulunca adamı yumruklamaktan hoşlandığına karar verdim. Belki de arkamı onu daha da kızdırmak için döndün.”

Tanner omuzlarını silktilti. “Haklı olabilirsin.”

Lydia uzun bir süre ona baktı, bu adamın var olduğunu bile fark etmediği yepyeni bir yönünü görüyordu. Savaşa gitmiş, ölmeyi ve öldürmeyi öğrenmiş olan bir adamı. Onurlu bir erkek evet ama fazla maskülen bir erkek. Ve onurlu bir adamdan daha tehlikeli bir şey var mıydı?

Arkasını döndü ve hızla basamakları çıktı.

Tanner çalışma odasında oturdu, masasının üzerinde değişik boyutlarda kadife kaplı kutular duruyordu. Hepsi oradaydı, şehre yanında getirdikleri, dün Jasmine'in takip gecenin sonunda geri verdiği zümrütler de oradaydı, her zaman yaptığı gibi arabaya bindikleri anda onları Tanner'a vermişti.

Malvern mücevherlerinin onu gerdiğini söylemişti, onları takmasına izin verdiği için teşekkür etmişti ama her bir parçayı büyük bir mutlulukla çıkarmıştı.

Tanner'a tek mücevherinin bir zamanlar annesinin olan tek sıra inci olduğunu ve babasının hizmetçilere olan güvensizliğinden dolayı incilerin renklerini yitirdiğini söylemişti. Hizmetçilere işlerini yaparken incileri takarak vücut yağlarının onları parlak tutmasına izin vermiyordu.

Jasmine'in sözlerini zihninden geçirdikten sonra başını ovaladı. Tanrım, bu kadın konuşarak bir eşeğin bile kafasını şişirebilirdi. Ama en azından onun sadece renklerini kaybetmiş bir sıra incisi olduğunu ve babasının hizmetkârlarına güvenmediğini öğrenmişti. Tabii bu bilginin ne gibi bir değeri varsa artık.

Jasmine bütün bunları ona Malvern Malikânesi'nden ayrılmadan önce bu yaptığını yapması umuduyla mı söylemişti... Yani ona Malvern mücevherlerinin bir kısmını ödünç vermesi için mi? Yoksa sadece kendi sesini duymayı sevdiği için mi onca şeyi söylemişti?

Sonuç olarak mücevherler şu anda Londra'daydı ve Justin zümrütlere bakıp hepsinin sahte olduğunu söylemişti.

Tanner sağ elinde takılı olan mühür yüzüğüne baktı. Bunu ondan önce babası ve dedesi takmıştı. Yüzüğü parmağından çıkardı, önünde tutarak sabah güneşini üzerinden yansıtmaya uğraştı. Ağır, koyu gümüş, yoğun işli halkanın ortasında küçük bir servet değerinde olan bir ay taşı vardı. Gerçek olup olmadığını merak etti.

Dirseklerini masaya dayadı ve çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine yasladı. Bu hareket yüzündeki geniş bandajın onu rahatsız etmesine sebep olunca yeniden arkasına yaslandı ve parmak uçlarıyla usulca yanağına dokundu.

Kesik onca kanamaya rağmen derin değildi, Molton içkiyi kaldıramamanın yanı sıra kırbaç kullanmak konusunda da beceriksizdi. İzi kalırsa bu kibrinin karşılığında ödemiş olduğu küçük bir bedel olacaktı, Lydia aptallığını çok kısa ve öz olarak ortaya koymuştu.

Tanner, Lydia'nın kısa sürede güçlü bir sükûnete dönüşerek hepsini dışarı çıkıp arabada buluşturan uygar öfkesini hatırlayarak gülümsedi. Bundan sonra Molton'la ne olacağını bilmiyordu, umursamıyordu da. Adam akıllıysa Tanner'ın tavsiyesine uyardı.

Sonuçta ya yalan ya da gerçeği söyleyecekti. Gerçeği söylemek adamı daha da büyük bir pislik haline getirecekti. Tanner; Justin'in bahçede yaşananlar konusunda bilgi sahibi olamayacağından emindi.

Ama Justin hiç de aptal değildi ve Tanner'ın yüzündeki bandajı gördüğü anda parçaları hemen bir araya getirecekti.

Tanner sırf bu yüzden gecenin büyük bir kısmını Justin'i Molton'un yaralanmasını duyabileceği dükkân, kulüp gibi yerlerden nasıl uzak tutabileceğini düşünerek geçirmişti. Sabahın ilk ışıklarıyla Grosvenor Meydanı'na bir mesaj göndermişti. Rafe'in cevabı bir saat önce gelmişti, Lydia'yı sezona bir hafta ara vererek Malvern Malikânesi'ne götürmesine izin veriyordu.

“Gel,” dedi kapının Thomas Harburton'un geldiğini bildiren üçlü tıklamasını duyarak. Kadife kutuları oldukları yerde bıraktı.

Mülklerini yöneten kuzeninin odaya girişini izledi, adam otuz yıl önce attan düşüp sakatlandığı için topalhyordu. Meşhur Malvern av partilerinin birinde müteveffa Dük pervasızca bir tilkiyi kovalarken adamın önüne çıkıp onun sakatlanmasına neden olmuştu. Dük, Thomas'ı o zaman suçluluk duygusunu azaltabilmek için mülk yöneticisi yapmıştı.

Ama sadece suçluluk duygusu onu bu pozisyona getiremezdi. Babası adama güvenmiş olmalıydı.

Tanner ona baktı ve merak etti.

“Notunuzu aldım, Ekselansları,” dedi Thomas hacimli kütlesini hafifçe yüzünü buruşturarak masanın karşısında duran koltuklardan birine yerleştirirken, hep belinde taşıdığı halkaya geçirilmiş olan anahtarlar neredeyse sevinçle şıkırdadı. “Jasmine'in hizmetçisine toplanma emrini verdim, yarın ayrılmak için hazır olacağız. Ben Malvern'ü gelişinize hazırlamak için bugün yola çıkacağım. Başınıza gelen kazayı duydum ve çok üzüldüm. Bu bandajla neden insan içine çıkmak istemediğinizi anlayabiliyorum.” Sulu mavi gözlerini kısıp başını eğerek Tanner'ın yüzünde bulunan büyük beyaz kareye baktı. “Ben eskrim yaparken insanların yüzüne o

kafesli şeylerden taktıklarını sanıyordum. Kılıçların ucuna da zarar vermesin diye küçük toplar konmuyor mu?”

“Doğaçlama bir karşılaşmaydı ve sanırım yeteneklerime gereğinden fazla güvendim,” diye yalan söyledi Tanner ve hemen diğer konuya geçti. “Buradan ayrılırken Malvern mücevherlerinin şehirde kalmasını istemiyorum. Hepsi bu kadar mıydı, Thomas?”

Yöneticisi koltuğundan öne doğru uzandı, kutuları teker teker alıp içlerini açıp baktı ve küçük bir homurtuyla tekrar yerine oturdu. “Altı parça, evet. Jasmine bunların yanımızda olduğunu duymamalı. Onu geriıyorlar. Çocuğu buradaki keyiften uzaklaştırıyor olmak üzücü bir durum, öyle değil mi? Elbette bu sorun değil, hiç değil. Sadece bir haftalığına gideceksiniz. Tabii daha samimi bir ortam planlamıyorsanız?”

Tanner adamın üzeri çok da örtülü olmayan önerisini duymazdan geldi. “Aslında bir daha düşündüm de, belki bu fırsatı değerlendirip parçaları mücevhercime göndermeliyim. Temizlenmeleri ve taşların gevşeyip gevşemediklerini kontrol etmesi için.”

“Bunu sizin için ayarlayabilirim, Ekselansları,” dedi Harburton, adam da herhangi bir ihanet ya da sinir belirtisi yoktu.

Tanner biraz daha bastırdı.

“Teşekkür ederim, Thomas. Ama kendim yapmayı tercih ederim. Hatırladığım kadarıyla Jasmine’in doğum günü önümüzdeki ay. Ona bir hediye de bakarım.”

Harburton hafifçe omuz silkti, adam mücevherleri Bond sokağına kimin götüreceğini umursamıyor gibiydi. “Yirmi bir yaşında olacak,” dedi Thomas sesinde haklı bir öfke izi vardı. “Size şu ana kadar iki vâris vermiş olabilirdi. Babanız bunu açıkça söylemişti, Ekselansları.”

“Thomas...”

“Biraz aptal olabilir ama güzel kızdır ve yaşı geçiyor. Ve kimse de yanma yaklaşmaya cüret edemiyor çünkü her an evlilik haberi gelmesini bekliyorlar. Bu mücevherleri onun boynuna takmak gazeteye ilan vermekle aynı şey.”

“Evet, Thomas. Babamın ne söylediğini biliyorum ve bunu pek çok kez tekrarladın,” dedi Tanner. “Şimdi izin verirsen, lütfen...”

Yöneticisi ayağa kalktı, ellerini koltuğun kollarına bastırdı ve yüzünü buruşturdu. “Ne yer ne yedirir, derler. Onu almıyorsunuz ve başkasının almasına da izin vermiyorsunuz. Benden sıkılmış olabilirsiniz, Ekselansları ama yıllar boyunca babanızın yanında durdum. Hem de onun yüzünden geçirdiğim sakatlığa rağmen. Suçu affedilsin diye Jasmine’le evlenmenizi istedi. Neredeyse son sözleriydi bunlar. Bana borçluydu, Ekselansları ve bunu biliyordu. Ve siz de borçlusun.”

Tanner adamın suratına baktı yüzü ifadesizdi. “Bitirdin mi, Thomas?”

Harburton’ın yüzünde iri bir tebessüm belirdi. “Bak şimdi, kalçam canımı acıttığında ne hale geldiğimi siz de bilirsiniz. Lanet olası hava, çok sık yağıyor. Siz bana bakmayın, Ekselansları. Ben sadece tek kızı için üzülen, onu çok seven bir babayım. Jasmine’imi eve götürmek istediniz ve biz de oraya gideceğiz. Beraber vakit geçirmek size de iyi gelecektir.”

Tanner alnını ovaladı. “Ashurst Dükü’nün kız kardeşi Leydi Lydia Daughtry ve kabul ederse Baron Justin Wilde da bizimle birlikte olacak. Küçük bir grup ama keyifli zaman geçirmeye çalışacağız.” Yeniden Harburton’a baktı. “Hepsi bu kadar. Anlaşıldı mı, Thomas?”

“Anlaşıldı, Ekselansları. Jasmine buna sevinecek. Dün gece Leydi Lydia ile iyi anlaştıklarını söyledi. Ama Jasmine’imi sevmek

kolaydır zaten, öyle değil mi? Baron'un geri döndüğünü duydum. Onunla bir zamanlar dosttunuz, değil mi ?”

“Baron'un dostum olmasından onur duyarım, evet.” Tanner son kez kadife kutulara baktı. “Geçmişten bahsedilmeyecek, Thomas. Bu yeterince açık mı?”

“Böyle bir kabalık yapmam, Ekselansları. Hem o aptal çocuğa yaptığı gibi beni de sırtımdan vurmasını istemem.”

Tanner yöneticisini geri çağırıp düzeltmek üzere elini kaldırdı ama sonra adamın hiç istemediği uzun vedalaşmayı gerçekleştirmeden gidiyor olmasına şükrettiğini fark etti.

“Şu ya da bu şekilde bu adamı yollamak lazım,” diye mırıldandı kendi kendine, kadife kutuları üst üste koyarak. “Emekli maaşı gibi bir şey bağlamalı...”

“Kendi kendine konuşuyorsun, eski dostum? Bu hiç iyiye işaret değil,” dedi Justin Wilde kapı eşliğinden.

“Justin, içeri gel,” dedi Tanner ayağa kalkarak. “Geldiğini haber vermek üzere kapıda kimse yok muydu?”

“Kim olduğumu bildiğim için kendi anonsumu kendim yapabilirim diye düşündüm. Girişte gördüğüm kuzenin miydi? Adamın yüzünde korkak bir tavşan ifadesi vardı ya da ben adımlı söyleyince öyle oldu.”

“Evet, kuzenim ve de mülklerimin yöneticisi Thomas Harburton. Jasmine'in babası. O buradayken bu kutuları masanın üzerine yaymıştım. Ona onları parçalara bakması için mücevherciye götüreceğimi söyledim. Temizlenmeleri, kilitlerinin ve taşlarının kontrol edilmesi için. Adam gözünü bile kırpmadı.”

Justin elini yeleğinin içine soktu ve oradan mücevherci lupunu çıkardı. Tanner, Justin'i kendi haline bıraktı. “Belki de masum olduğu içindir. Belki de ben dün geceki tahminimde yanıldığım

içindir. Ya da..." diye ekledi kadife kutulardan birini açarken, "... belki de görüldüğü kadar şapşal olmadığı içindir. Masanın üzerine dizmek mi dedin? Pek kurnazca bir hamle yaptığını söylemeyeceğim, dostum."

"Biraz sıgırlıktı, değil mi?"

"Aşıkâr olanı dile getirmeyeceğim. Ama yakışıklı yüzüne yapıştırılmış olan bandajı göz önünde bulundurarak bir istisna yapacağım. Arkanı dönmeden önce sağa hamle yapacakmış gibi davranmalıydın. Ama muhtemelen hanımefendi için duyduğun korku içgüdülerini köreltti."

Tanner gözlerini dostundan ayırmadan yerine oturdu. "Nereden biliyorsun?"

"Nereden mi? Ben de oradaydım, elbette." Kutuyu açtı, lupu gözüne koydu ve yerinde durmasını sağlamak için yakışıklı yüz hatlarını buruşturdu. "Lâl taşı." Kutusuna geri koydu. "Çalmaya değmez ama yeteri kadar güzel."

"Lâl taşlarının canı cehenneme. Orada mıydın, bahçede?"

"En mantıklı yer olarak görünmüştü. Molton bir yüzleşme peşindeydi. Gidip ortalığı boş bıraksaydım onunla kim karşılaşacaktı?"

"Ben." Tanner ayağa kalktı. "Bir kadeh şarap alacağım. Sen de ister misin?"

"Bu erken saatte mi? Elbette alırım. Orada olduğumu sana söyledim, Tanner ama Leydi Lydia ile çok derin bir konuşmaya dalmıştın ve bunu bozmak istemedim. Bir hanımefendi üzerinde hak iddia etmediğini söyleyen bir adam olarak oldukça... meşguldün. Her neyse, Molton ve sirk maymunları tam ben hanımefendiyle sana mahremiyet sunmazsam iyi bir arkadaş sayılmayacağıma karar vermişken ortaya çıktılar. Neyse ki gitmemiştim ve Molton

saldırıya geçtiği anda ortaya çıkmak üzereydim. Arabacım olsa herifin suratını güzel dağıttığını söylerdi.”

Tanner ona bir kadeh şarap verdi ve kendi şarabından bir yudum aldı. “Onu orada burnu kanarken bıraktım. Kırbacı da orada bıraktım, bunu şimdi hatırladım. Sen, ah, sen bir şey *yapmadın*, değil mi?”

“Dostumu kırbaçlamaya kalkışan adamın karşısına çıkıp çıkmadığımı mı soruyorsun? Savunmasız bir adama karşı yanında iki arkadaşını getiren, tehlikeli bir yaratığa dönüşebilecek, işe yaramaz pisliğin karşısına mı? Leydi Lydia gibi tatlı bir hanımı korkutan o aptal domuzun sadece yeri hafiften değişen burnuyla mı bıraktım? Tanner. Gerçekten bu sorunu cevaplamamı istiyor musun?”

Tanner başını iki yana salladı ve sonra için için kıkırdadı. “Hayır, istediğimi sanmıyorum.”

“İyi seçim,” dedi Justin alaycı bir yüzle kadehini kaldırırken. “Pekâlâ, Malvern’e ne zaman gidiyoruz?”

“Artık kapı da dinliyorsun demek.”

Justin gülümsedi. “İtiraf ediyorum, kapının arkasında nezaketin gerektirdiğinden daha uzun bir süre kalmış olabilirim, senin o gerizekâllının boynunu kırmayacağından emin olduktan sonra hızla girişe geri döndüm. Gerçi bana yakıştırdığı isimden çok etkilendim. Kötü Baron. Ama ben pek kötü sayılmam. O arsız bir adam, değil mi?”

“Babam yıllar önce yaralanmasına sebep oldu,” dedi Tanner. “Ve Thomas’a göre o ve babam, babamın son günlerinde çok yakınlaşmışlar.”

“Sen orada, değil miydin?”

“Ben İber Yarımadası’ndaydım. Babam bana son bir mektup falan bırakmadı. Zaten beklemiyordum. Pek anlaşılmazdık

ve ben gidip bir Fransız tarafından öldürölmeye karar verince, bunlar babamın sözleri benim değöl, birbirimize iyice yabancılaştık. Jasmine'le yapacağım evliliğı Harburton topraklarının bizimkine dâhil olması olarak gördüğüne inanabilirim ama bu evliliğın son arzusu olduğundan şüphedeyim. Bunlar zümrüt mü?"

Justin gerdanlığı kaldırıp lupuyla ortadaki büyük taşı ve sonra da diğerlerini incelerken ona doğru yaklaştı.

"Eee?"

"Şöyle diyelim, senin yerinde olsaydım bunu teminat olarak göstermezdim."

"Cam," dedi Tanner, Justin'in aralarına doğru uzattığı gerdanlığı bakarak. O şey güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Güzel bir parçaydı. Onu annesinin boynunda gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu. "Emin misin?"

Justin gerdanlığın avucundan kayarak masaya düşmesine izin verdi. "Gençlik günlerimde bir kez bir kadına baş döndürücü olduğuna inandığım elmas bir gerdanlık hediye etmişim. Bir veda hediyesiydi."

Lupunu eline aldı. "Zekâsını kullanarak yaşamak zorunda olan bir kadındı, güzelliğı solmaya başlamıştı, anlatabiliyor muyum? Gerdanlığı hemen çıkardı, taşları inceledi ve ardından onu yüzüme fırlattı. Nasıl utandığımı hayal edebilirsin. Korkunç dercede saftım."

"Kandırılmış mıydın?"

"Ah, hem de nasıl. Güzel kadınlara güzel mücevherleri veda hediyesi olarak verdiğim bir gelecek hayal ettiğimden bu konuda bilgi edinmeye kadar verdim. Taşlara geri dönelim. Başka birinden de fikir almanı tavsiye ederim ama evet, cam. Oldukça iyi bir cam ama sonuçta cam."

“Lanet olsun. Kalanların da sahte olduğunu anlayabiliyorum.”
Yüzüğünü çıkarıp masanın üzerine koydu.

Justin başka bir kutuyu açtı ve çok güzel bir çift elmas küpe çıkardı. İnciler konusunda o kadar da bilgili olmadığını söyledi ama sonra şaşmaz bir metot kullanıp onları dişlerine sürterek Tanner’ı ikna etti. Safir broşa baktı. Açık mavi taşların Tanner’ın hatırlayamadığı ve öğrenmeye de heves etmediği bir adı vardı. Görünüşe göre Tanner iyice kazıklanmıştı.

“Lâl taşları gerçek. Söylediğim gibi onları kopyalamaya değmez,” dedi Justin sonunda mühür yüzüğünü eline alırken. “Üzgünüm, Tanner.”

“Peki ya yüzük?”

“Ay taşını kopyalamak zordur, özellikle de bu büyüklükte olanı. Onun gerçek olduğunu söyleyebilirim. Tanner, bunlar herhangi bir zamanda değiştirilmiş olabilirler. Geçen hafta, geçen yıl. On yıl ya da daha öncesinde. Taşların camla değiştirilmesini yaşayan ilk aile seninki değil. Hepimiz zor zamanlar geçirdik. Ve onları Bond Sokağı’na götürceğini söylediğinde Harburton’ın sana karşı koymadığını söyledin, değil mi ?”

“Kılını bile kıpırdatmadı,” dedi Tanner mühür yüzüğünü yeniden parmağına takarken. “Sen annemin son yılında Londra’daydın. Malvern elmaslarını hatırlıyor musun? O çok sevdiği etkileyici dev taşları. Gerdanlık, bilezik ve uzun, sarkan küpeler. Bir broşu da vardı ve yanlış hatırlamıyorsam saç tokaları. Prinney’nin tüm seti görünce akli başından gitmişti ve onu satın almak istemişti ama hepimiz onun ödemelerini yapmayacağını biliyorduk. Ayrıca babam kolyenin ortasında bulunan taşın bizim en önemli mirasımız, gururumuz olduğunu söylemişti. Ona bu adı takmıştı. Malvern Gururu.”

“Hatırhyorum. Bu eski, ağır parçalara gerdanlık adı verilir. Ortasında kaz yumurtası büyüklüğünde bir elmas olanlara. O taş çok büyük ve özel, satılması da oldukça zordur. Birilerinin dikkatini çekmeden olmaz. Baban bu tür şeylerin Mayfair’de konuşulmasını istemezdi ve hiçbir şehir kuyumcusunun da onu almaya gücü yetmezdi.”

“Tabii taşlar çok uzun zaman önce değiştirilmemişse, bunun mümkün olduğunu söyledin. Yıllar içerisinde birer ikişer değiştirilmiş olabilirler. Bunu bilmenin bir yolu yok, değil mi ?”

“Hâlâ Malvern Malikânesi’ne gelmemi istiyor musun? Parçanın gerçek olup olmadığını bilmeden daha mutlu yaşama şansın var.”

Tanner kendini mutsuz düşüncelerinden sıyırdı. “Seni sadece o aptal şeyi gözüne sıkıştırıp durman için çağırıyorum.”

“Hayır, elbette. Beni kendini rahatlatmak için davet ediyorsun, en azından sen iyileşene kadar şehirde dolanmamı, benim yerime kendini öne sürebilene kadar başımı belaya sokmamı istemiyorsun.”

Tanner gülümsedi ve sonrasında elini yanağına bastırdı, bu tebessüm yanağının zonklamasına sebep olmuştu. “İnan bana, senin yerine kamçılanmak gibi bir niyetim yoktu. Senin orada karanlığın içinde durduğunu bilsem, Molton’a hemen yerini gösterirdim.”

“Hayır, bunu yapmazdın. Yine yaptığını yapıp kendini feda ederdin. Gerçekten bunu yapmaktan vazgeçmelisin, dostum. Tanner, iyi adamlar bu yüzden ölüyor ve aramızdaki kötüler son derece büyüleyici hayatlar sürmeye devam ediyor. Her nasılsa Leydi Lydia bunun farkındaymış gibi görünüyor.”

Tanner bu kez yarasına aldırmadan güldü. “Bana aptal dedi.”

“Açıkcası oldukça genç ve zeki bir kadın. Çılgılık atmadığına ya da bayılmadığına da dikkat etmişsindir. Son derece takdir edilecek bir kadın ve meleklere rakip olacak bir güzelliğe sahip, benim

gibi kötü bir adamı cezbedecek bir durum bu. Sana son bir şans vereceğim. Beni uyarmamak konusunda hâlâ kararlı mısın?”

“Ona kancayı takmanı tercih ettiğimi söylesem bana inanır mıydın?”

Justin kaşlarını çatarak dikkatle Tanner’a baktı. “Rekabet mi istiyorsun? Neden? Bunun ölü yüzbaşıyla bir ilgisi var mı? O konuda ciddi miydin?”

“Ben de bunu kendime söyleyip duruyorum, evet.”

“O zaman aramızdaki bu küçük komediye rağmen yanlış anlamadıysam geveze Bayan Harburton geleceğin Malvern Düşesi olamayacak.”

Tanner başını iki yana salladı. “Kesinlikle.”

“Yine kapı arkasından dinlediğimi itiraf ederek kuzeninin inandığı şeyin bu olmadığını söyleyebilirim. Ve taşrada kaldığınız süre içerisinde kızına açılacağına inandığımı düşünüyorum ki çok az yanılırım.”

“Onu Londra’ya da bunu yapmak için getirdiğimi düşünmüştü. Jasmine’e hapsirdiğinde *çok yaşa* desem Thomas ona evlilik teklif ettiğime karar verecek. Nerede olduğumuzun bir önemi yok.”

“O zaman bana biraz daha tahammül et. Sanırım artık anladım,” dedi Justin yeni bir fikir bulmuş gibi parmağını kaldırarak. “Benim sahnede yer almamın birden fazla sebebi var, değil mi? Seninle kıyaslanacağım ve Leydi Lydia seni daha çok isteyecek ama bunu umuyorsan sana aptalsın derim. Bir de küçük gevezeyle romantik anlar yaşayıp onu sizden uzak tutacağım, doğru mu? Güzel bir parça ama zavallı kulaklarımı feda etmek zorunda kalacağım. Sadece yarı sarhoş bir aptal tarafından sallanan bir kırbaçtı, Tanner. Aslında kaçınabileceğin küçük bir darbeydi, tabii sen biraz daha...”

“Sağa kaçsaydım. Evet, bunu hatırlıyorum.”

“Ya da sola. Her şey o kadar çabuk gelişti ki olduğum yerde durup cesaretine hayran olmaktan başka bir şey yapamadım.” Justin lupunu cebine koydu. “Onu kazanabilirim biliyorsun, değil mi? Güzel Leydi Lydia’yı.”

“O zaman ben onu kaybetmemiş olurum, değil mi? Hiç benim olmayan bir şeyi zaten kaybedemem.”

Justin’in tebessümü acı, hatta hüznüydü. “Yine o sinir bozucu onur, bundan yorulmuyor musun? Ama mantığını anlayabiliyorum. En azından ölü bir adama karşı kaybetmiş olmayacaksın.”

Tanner yeniden kadehleri doldurdu. “Bu şekilde söyleyince kulağa son derece duyarsız geliyor, değil mi? Ama evet. Fitz’le rekabet edemem. Lydia’nın gözünde o mükemmeldi. Ben mükemmel değilim.”

“Hiçbirimiz değiliz. Azizler bile resmen aziz kabul edilmeden önce böyle değildir. Benimle karşılaştırıldığında şansın oldukça yüksek ama seni uyarıyorum, tüm cazibemi kullanırım. Ve kadınlar, en iyileri bile, yaramazlığı ve heyecanı severler.”

“Sen onun ikizi Nicole ile tanışmalıydın. Gerçi Lucas Paine’i çok severim ama yine de bunu görmek çok hoşuma giderdi.” Tanner başını iki yana salladı. “Ama Lydia sevmez. Onu tanıımıyorsun Justin. O sakın bir yaşamdan hoşlanıyor.”

“Ah, önümüzde bir bahis görür gibiyim. Bak sana ne söyleyeceğim, Tanner. Sen onurlu bir adam olarak hanımefendiye bir ağacın gölgesine serilmiş battaniyenin üzerinde şiirler oku. Ve ben, ben de başka bir şey düşüneyim. Onu istiyor olabilirsin, dostum ama önce biri onu ikinizin de içinde yaşadığına inandığınız rüyadan uyandırması lazım. Ya da en azından birinizin öyle yaptığına inandığı rüyadan, hı?”

Tanner itiraz etmek için ağzını açtı ama hemen yine kapadı. Bunun neresi yanlıştı? Leydi Lydia'ya kırılacak bir eşyaymış gibi mi davranıyordu? Bir kadın gibi değil de bir yıl önce yaşadığı kalp kırıcı, trajik olayın etkisinde olan biri gibi mi?

Dün ona karşı olan tavırları, parkta, baloda ve bahçede. Parıltılı tebessümü. Neredeyse küstah sayılabilecek konuşmaları. Ve o elbisesi!

Lydia'nın geçmişinden kurtulmaya dair attığı adımları görmezden mi geliyordu? Kardeşi sahneden ayrılınca Lydia kendi kanatlarıyla uçuş vaktinin geldiğine mi karar vermişti?

Aslında insan onunla az da olsa flört ettiğini söyleyebilirdi, daha az utangaç ve çok daha açık yürekli. Anlayışlı. Ama insan şu Molière meselesinde Justin'le kesinlikle flört ettiğini söylerdi. Hah!

Fazlası da vardı! Geçmişle bağlarını koparmasındaki engel Fitz'in anısı mıydı yoksa Tanner mıydı? Onun *kıbarlığından* rahatsız mı oluyordu, bunu geleceğine bir engel olarak mı görüyordu? Lydia'ya arkadaşlıktan fazlasını önermediği sürece bunun olmasını nasıl bekleyebilirdi?

Pekâlâ, o lanet olası bir aptaldı.

"Tanner? Gülümsüyorsun. Komik bir şey mi söyledim?"

"Tam tersine, Justin. Bence çok zekice bir şey söyledin. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Ah, evet. Bahis başladı."

Justin kadehini kaldırdı. "Bak sen! O zaman en iyi ya da en kötü olan kazansın."

Lydia çalışma masasına oturdu ve Nicole'e yazdığı en son kelimelere bakarak kaleminin ucunu kemirdi.

Nicole'e daha çok haber yazacağını vadetmişti ama ona bir şeyi yazmak yeterli olmayacakken dün gece baloya gitmek için odasından çıktığı an itibarıyla olanları yazmaya kalkışsa, bu da ciltlere sığmayacaktı.

İçini çekti ve hemen ardından aslında hiç iç çekmeyen biri olduğunu fark etti, kalemini mürekkep hokkasına batırdı kendini muğlak bir şeyler yazmaya hazırladı.

Ne yazık ki mektubu sabah postasına yetiştiremeyeceğim ama dün sana yazmayı bıraktıktan sonra anlatacak çok az şey oldu. Tanner'ın kuzeni çok hoş ve şaşkınlık yaratacak bir güzelliğe sahip ama Tanrı görüntüsüne kattıklarını başka taraflardan geri almış ve kız inanılmaz derecede sığ ve şapşal. Yine de ondan fazlasıyla hoşlandığımı düşünüyorum.

Lydia kalemini bıraktı ve yazdıklarına baktı.

Evet, Jasmine Harburton'ı sevmiști ama onu *neden* sevmiști? Kız biraz şapşal biraz da üzgün olduğu için mi? Yoksa Tanner'la evlenmeyi istemediği için mi?

Hayır, bunu düşünmeyecekti.

Nicole'e dün gece hakkında başka söylenecek ne vardı?

"Hiçbir şey," dedi Lydia yüksek sesle kendini de şaşırtarak.

Kız kardeşi, en yakın arkadaşı. Hayata ana rahminde birlikte başlamışlardı. Onca yıl boyunca tüm genç kızlık sırlarını, mahremiyetlerini paylaşmışlardı ama şu an yapmak istediği son şey dün gece olanları Nicole'le ya da başkasıyla paylaşmaktı.

Bu çok garipti.

Kalemini bir kez daha mürekkebe batırdı, kız kardeşine yalan söylemek üzere olduğunu biliyordu. Bunu ondan bilgi saklayarak da olsa yapacaktı.

Balo olaysızdı, böyle şeyler zaten genellikle sorunsuz geçer, değil mi? Birkaç kez dans ettim yani elbiselerimin korsajlarına yaptığın hainlikten sonra düşünüp gece boyunca bir palmyenin ardında saklandığımı düşünüp korkmana gerek yok.

Oldu işte. Kardeşinin sosyal başarısının sebebinin kendi küçük muzipliği olduğunu düşünecekti. Nicole haklı çıkmayı severdi.

Lydia kalemini bir kez daha batırdı ve yazdı:

Ah, Gunther dondurmaları oldukça güzeldi.

Bayan Shandy'nin dışarıda Tanner'la buluşabilmeleri için tabağını bırakıp balo salonunu terk etmekten nefret edişini hatırlayınca gülümsedi. Sonuçta Lydia önünden geçen uşağın taşıdığı şekerlemelerden birini kapmıştı ve kadıncağızı şekeri sallayarak resmen kapıya kadar çekmişti.

Ne garip bir akşamdı. O sarhoş aptallar, kırbaç ve Tanner'm yanağındaki kesik olmasaydı dün geceki balonun şehre geldiğinden beri katıldığı tüm eğlencelerden çok daha keyifli olduğunu

söyleyebilirdi. Yeni bir arkadaşı olmuştu. Birkaç kez dans etmişti. Baron ona iltifat etmiş, saçmalıklarıyla onu güldürmüştü.

Ve Tanner onu yanağından öpmüştü.

Evet, bu dönüm noktasıydı. Tanner'ın öpücüğü. Ne ifade ediyordu?

Tanner'ın onu öpmesini beklemiyordu, bu kesindi. Yeniden düşündü, ya o anda başını çevirseydi ve Tanner dudaklarıyla karşılaşsaydı ne olacaktı? Özür mü dileyecekti? Yoksa durumdan faydalanacak mıydı?

Bunların hepsi ikisi için de utanç verici olabilirdi, bu nedenle öpücüğün yanağa konması iyi olmuştu. Dostça bir öpücük. Özür dileyen bir öpücük mü? Dürtüsel bir öpücük mü? Bir gül gülse, bir öpücük de öpücük değil miydi?

"Kes şunu," diyerek azarladı kendini Tanner'ın hareketinin verdiği hazzın durum sonrası incelemesinin belirsizlikleriyle yer değiştirmeye başladığını hissederek.

Kalemini bir kez daha mürekkebe batırdı ve Nicole'ün ona kısa sürede cevap yazacağını umduğunu yazdıktan sonra adını süslü bir şekilde yazarak mektubu bitirdi. Sayfayı kurutup, diğeriyle birlikte katladığı sırada Charlotte kapıyı çalarak yatak odasına girdi.

"Güzel, uyanıksın. Hatta karnını doyurup giyinmişsin," dedi yengesi arkası dik sert bir koltuğa doğru ilerlerken, daha yumuşak ve rahat olanlar son dönemde Charlotte'a göre onu *sonsuz dek pençesine düşüren birer tuzaktı*. "Bana dün gece eve oldukça erken döndüğün söylendi. Balo bir hayal kırıklığı mıydı?"

Lydia kath kâğıtları önünde tutarak ayağa kalktı, yalan söylerken elimde de bir yalan tutuyorum, diye düşündü. "Hiç de değil. Tanner'ın kuzeni çok sevimli genç bir kadın," Charlotte tek

kaşını kaldırınca gülmemeye çalıştı. “Hem gece boyunca birkaç partnerimiz oldu. Ve... hımm... ve Gunther dondurmaları sıcakta oldukça iyi geldi.”

“Evet, balolar oldukça kalabalık ve sıcak oluyorlar ama böyle zamanlarda hava almak için her zaman bahçeye kaçabilirsin.”

Lydia masaya döndü ve elindeki mektubu masanın üzerine koydu. “Sanırım bu doğru,” dedi zayıf bir sesle. Çok kötü bir yalancıydı ve muhtemelen cam kadar saydamdı. Nicole’ün yaptığı gibi bu işin üzerinde çalışmıyordu.

“Elbette,” diye devam etti Charlotte lakayt bir tavırla, “insan Mayfair’in ortasında en uygar baloya katıldığında bile nahos olaylarla karşılaşabilir.”

Lydia hızla döndü ve masanın kenarına yaslanırken elleriyle bastırarak dengesini korumaya çalıştı. “*Biliyorsun. Ama nasıl?..*”

“Merak ettiğin buysa bir Çingene’den çay falı bakmayı öğrenmedim. Tanner bu sabah erkenden Rafe’e gönderdiği notta anlatmış. Rafe de hemen bana söyledi çünkü kocam sevgi dolu karısından bir şeyler saklamaya çalışmanın çok anlamsız bir çaba olduğunu bilir. Talihsiz bir olay yaşanmış ve buna şahit olmak zorunda kalmana gerçekten üzüldüm ama hepsi sona erdi. Rafe’le ben Baron’un bir süre Londra’dan ayrılması konusunda da hemfikiriz. Malvern’de harika zaman geçireceğinden hiç şüphem yok.”

“Pardon? Bu ne zaman oldu? Malvern’e mi gidiyorum?”

Charlotte başıyla onayladı, gözleri muzipçe parlıyordu. “Rafe izin verdi bile evet. Küçük bir ev partisi. Sen ve Baron, Bayan Harburton ve Tanner.”

“Ben ve... Yani Baron ve ben mi?”

“Rafe bunun eğlenceli olabileceğini söyledi, adamın çok zengin ve günah kadar yakışıklı olduğundan bahsetmeye bile gerek yok. Toplumdan biraz aforoz edilmiş olsa da evliliğe oldukça uygun biri, zaten yakında olanlar unutulur. Kusursuz soydan geliyorsan, bir de servetin varsa hep böyle olur. Ah, hayatım, bu suratının hali de ne? Bana sakın ondan hoşlanmadığını söyleme.”

Charlotte bu sabah içmiş olabilir miydi? Hayır, elbette olamazdı. Ama hoppa bir hali vardı, Charlotte hiç hoppa biri değildi. Lydia çalışma masasının iskemlesini çekerek oturdu. Belki hamilelikten, diye düşündü. “Hayır, Baron’dan hoşlanmıyor değilim. Tüm alaycı sözlerine ve abartılı aptallıklarına rağmen aslında hüznünlü bir adam. Ama söylenmesi gereken şey...”

“Tanner’ın sana bu kadar uygun bir talip bulması ne akıllıca. Evet, birkaç yıl önce yaşanan o tatsız olay var, Rafe bana anlattı. Ama Baron, Kral’ın affını kazanmış yani bu konuda söylenecek bir şey kalmamış. Yine de adamı bir süreliğine dedikoduculardan uzak tutmak en iyisi, hem ev partisi telaşlı bir balo sezonundan çok daha iyi bir hoş geldin olmaz mı? Ve bunun sonunda da fazlası olursa,” dedi Charlotte ince omuzlarını hoşça silkerek, “örneğin nişan gibi bir şey. Eh, bunu da kadere bırakıyoruz.”

“Kadere mi?” Lydia gözlerini kıstı. “Charlotte, bir an için anem gibi konuştun, geleceğimi benim adıma planlıyor gibisin. Ve bildiğin üzere, *bu* bir iltifat değil.”

Charlotte ellerini hafifçe dizlerine vurdu ve haftalardır göstermediği bir çeviklikle ayağa kalktı. “Her şey ayarlandı o zaman, değil mi? Yarın Malvern’e doğru yola çıkıyorsun. Rafe yolun bir gece süreceğini söylüyor, Tanner’ın kaliteli atlarıyla bu kadar-
mış. Taşrada bir hafta temiz hava alırsın ve sonra da Ashurst Malikânesi’ne dönersin.”

Lydia'nın ağız hızla açıldı, cevabı hazırdu, reddedecekti, gerçi kafasında henüz bir yere oturtamadığı bu daveti neden reddedeceğini de bilmiyordu. Ama Ashurst'ten bahsedilmesi cevabını yeniden düşünmesine sebep oldu. "Ashurst Malikânesi mi? *Eve* mi gideceğim? Ama... Ama balo sezonunun kalanı ne olacak?"

"Rafe, eşinin Parlamento'daki tartışmalardan çok daha önemli olduğuna karar verdi. Özellikle de ona yanlış hesap yapmış olabileceğimi ve oğlunun beklediğimizden daha erken gelebileceğini söylememden sonra."

"Sahi mi?"

"Hayır, değil. Tarihten fazlasıyla eminim. Ama bu açıklamam onu yerinden sıçratıp harekete geçirmek içindi. Ayrıca Ashurst Malikânesi'ne döneceğim için kendimi havalarda uçuyormuş gibi hissediyorum."

"Bunu fark ettim evet." Lydia yan gözle ona baktı. "Senin işgüzar olduğunu bilmezdim."

Charlotte sırtıttı. "İşin aslında ben de. Oldukça eğlenceli. Her neyse Rafe evi yarın sabah terk edebilmemiz için gerekli hazırlıkları yapıyor. Muhtemelen senin Malvern'e gidiş saatinle aynı saatte, ev halkı bugün fazlasıyla meşgul olacak, her şeyi bezlerle örtecekler. Seyahat arabalarıyla Grosvenor Sokağını terk ederken oldukça iyi bir geçit töreni yapacağız, değil mi? Sen kuzeye gideceksin, Rafe'le ben de güneye, Nicole de ikisinin arasında bir yerde."

"Ama... Ama..." Lydia'nın başı dönmeye başlamıştı.

"Rafe, Basingstoke'a bir not bile yazdı, Lucas'a ziyaretleri sona erdiğinde Ashurst'a gelmelerini söyledi. Şu an ayrı yollara gidiyor olabiliriz ama kısa bir süre sonra yeniden bir arada olacağız. Doğacak bir vâris ve planlanacak düğünler var."

Lydia bir kez daha ayağa fırladı. Bir anda gelişen olaylar fırtınasının ortasında kalmıştı, hayır deme şansı yoktu ve herhangi bir bahane de üretemiyordu. “Düğünler mi? Charlotte dursana biraz! Lütfen. Bebeğin, evet. Nicole de Lucas’la evlenecek. Ben de haftalardır taşraya dönmemiz gerektiğini söylüyorum. Ama *düğünler* mi? Çoğul mu? Ben kesinlikle Baron’la evlenmeyeceğim. Bunu bir günlük bir tanışıklığın ardından nasıl düşünebilirsin?”

Charlotte’nın tebessümü nefes kesiciydi ve içinde muziplik de vardı. “Hayatım, kim Baron’dan bahsetti ki? Ben böyle bir şey yapmadım. Gerçekten balo sezonunun karmaşasından biraz uzaklaşmaya ihtiyacın var, değil mi? Taşra havası zihnini açacaktır.”

Charlotte onu Baron’un kollarına atmıyorsa o zaman... Lydia öyle bir hızla yerine oturdu ki dişleri birbirine çarptı. Nicole terzinin elbiselerini kesmesini sağlamıştı. Rafe ona fikrini sormadan onu Tanner’ın malikânesine gönderiyordu. Charlotte ciğer görmüş bir kedi gibi sırtıyordu.

Herkes onun çok dikkatli olduğu ve asla yüksek sesle bile dile getirmediği şeyi mi düşünüyordu?

Lydia söyleyecek bir şey bulamadan yengesi şaşırtıcı bir hızla ilerledi, Nicole’e yazdığı mektubu masanın üzerinden aldı ve hâlâ sabah postasına yetişebileceğini söyleyerek odayı terk etti.

Son dönemde Ashurst’deki ördeklerden daha paytak yürüdüğüünü iddia eden bir kadına göre kesinlikle yerinde duramıyordu.

Ah Tanrım, yerinde duramamak. Bu deyim hiç aklından çıkmayacak mıydı?

Demek Charlotte Tanner’ı müstakbel damat olarak görüyordu. Muhtemelen Rafe de aynı şeyi düşünüyordu ve ikisi kafa kafaya verip Lydia’yı Justin’in utancının bir Dük’ün evinde verilen partiyle

mucizevî bir şekilde düzeleceği bahanesiyle Tanner'la Malvern'e yollamaya karar vermişlerdi.

Her şey çok açıktı. Niyetleri iyiydi. Nicole, Charlotte ve Rafe... Üçü de iyi niyetliydi.

Tanner'dan hoşlanıyordu. Çok hoşlanıyordu. Tanner sadece yanağından da olsa, onu öpmüştü. Ve Jasmine'le evlenmeyecekti; en azından Jasmine öyle söylemişti. Tanner'a karşı gittikçe büyüyen ilgisini başka bir kadınla nişanlı olduğunu düşünerek daha fazla saklamasına gerek yoktu çünkü o kadın Tanner'ı istemiyordu.

Ama hâlâ Tanner'ın yüzbaşıya karşı olan yükümlülük meselesi vardı, Lydia'ya bakacağına dair verdiği söz. Eğer son arzu nede niyle kuzeniyle evlenmiyorsa Lydia diğer bir son arzu dolayısıyla onunla evlenmesi gibi alçaltıcı bir düşünceyi umursamalı mıydı?

Bir anda Tanner'ın yanağına kondurduğu kısa öpücük gözüne hiç de romantik görünmedi. Bu öpücüğün hemen ardından onu malikânesine davet edişi ve diğerlerinin bu konu üzerindeki hastalıklı sevinci...

“Aman Tanrım...”

Hayal mi görüyordu yoksa Tanner çoktan Rafe'e gidip ondan izin almış mıydı? Malvern'e vardıklarında onu bekleyen bir evlenme teklifi mi vardı, “Peki ya kuzen ne olacak?” diye sorgulayacak olan gevezelerden mi uzaklaşıyordu?

Her şey çok soğuk ve hesaplıydı. İşte burası güzel evim, şurası ahır, atlar, *tarlalar*. *Lütfen vicdanımı rahatlatmama yardımcı ol ve onlarla evlen. Fitz senin iyi bakıldığını görse çok mutlu olurdu.*

Lydia'nın omuzları çöktü. Ah ne korkunç!

Bir şey daha vardı, herkesin büyük bir kayıtsızlıkla sanki en iyisini onlar biliyormuş gibi hayatını onun adına planlamaya

kalkışmaları gerçekten çok iğrenç ve sinir bozucuydu. O artık bir çocuk değildi. Neden onu kırılacak eşya gibi görmeye devam ediyorlardı? Ve sakın. Ve... itaatkâr. Bu üçünün arasında en kötüsü *itaatkâr* olmaıktı.

İtaatkâr değildi. Nicole göz alıcı ve dizginlenemez olduğu için Lydia onun yanında sakın ve itaatkâr kalıyordu. Hepsı buydu. Bir *akh* vardı. Teşekkürler ama kendi kararlarını kendi verebilirdi.

Eğer kısa bir süre için Baron'dan etkilenmiş gibi görünse hepsi birden ne yapacaktı? Adam zaten onunla flört ediyordu, eğlenmek için böyle bir oyun oynadığı ortadaydı. Belki Lydia'da ona karşılık vermeliydi. Bu hepsini telaşlandırmaz mıydı? Bu düşünce kendini... Aman Tanrım! Kesinlikle *dik başlı* hissetmesine sebep olmuştu. Ya da Tanner'a muhtemelen âşık olduğunu göz önünde bulundurunca ki bunu kimsenin sorduğu yoktu, *acınacak* durumda, değil miydi?

"Gitti mi?" Sarah boneli başını soyunma odasının kapısından uzattı ve sonra odaya geçti, yüzünde iri bir tebessüm vardı. "Ah, Leydim. Bu harika, değil mi? Her şeyi alt kattan duydum. Sabah taşraya gitmek üzere yola çıkıyoruz. Hem de Büyük Malvern'e gideceğiz. Ailem orada, Leydim. Kuzenim Martha, High Sokağı'ndaki bir fırıncıyla evlendi. Martha şimdi biraz daha üst sınıftan oldu ama biz çok iyi arkadaşlık ve insanın o kadar iyi bir evlilik yapınca biraz havalanmasına kimse bir şey diyemez bence."

"Ben..." Lydia kabalıkla acınma arasında gidip gelirken *kuzenin Martha umurumda bile değil* demek üzere olduğunu farkına vardı ve kendini tam zamanında durdurmayı başardı. Her zamanki gibi davranmayarak birilerini şok edecekse bu kişi Tanner olmalıydı, hiçbir günahı olmayan Sarah değil. "Büyük Malvern dedin, Sarah. Çok ilginç. Ortanca Malvern de var mı?"

Hizmetçi başını sallayınca bonesini tutan tokalardan biri yere düştü. “Sanmam, Leydim,” dedi Sarah. Zaten olgun bir eriğe benzeyen yüzünü buruşturdu. “Küçük Malvern var, galiba bir tane daha var. Malvern Wells mi? Ama onlar daha çok bir bütünün parçaları, sanırım Martha hepsinin birbirine çok yakın olduğunu söylemişti. Ama *Büyük* Malvern en önemlisi, kuzenimin ziyarete geldiğinde son Noel’in ertesinde açtığı dükkânı anlatırken bunu özellikle belirtmişti. Ah, vaaaay,” dedi elini alınma vurarak. “Siz son haftalarda hep *Malvern* Dükü’yle dışarı çıkıyorsunuz. Bana aptal diyebilirsiniz. Bunu hiç aklıma getirmemiştim, bir kez bile!”

“Dük hepimizin arkadaşı, Sarah. Özellikle de ağabeyimin. Hepsi bu. Ben onunla dışarı çıkmıyorum yani... Boş ver. Bana *Büyük* ve *Küçük* Malvern’den biraz daha bahset.”

Sarah anlatmaya devam ederek ona darmadağın olan düşüncelerini toplaması için zaman kazandırırken Lydia yüzüne küçük bir tebessüm yerleştirdi. Rafe’in kütüphanesindeki büyük haritalar kitabını kullanması gerekecekti. *Küçük* Malvern fikrini daha çok sevmişti; *Büyük* Malvern kadar baskın gelmiyordu kulağa.

“Bir de tepeler var, Leydim. Martha her yerin tepe olduğunu söylüyor. Onlara Malvern Tepeleri diyor, çok önemliymiş gibi her şeye bir isim veriyorlar. Martha’nın söylediklerini bakarsanız oraların Âdem ile Havva’nın cennet bahçelerinden bir farkı yok.”

“O zaman yılanlar da vardır, değil mi?” diye sordu Lydia, Tanner’ın dukalığına yağın övgüleri biraz bastırabileceği umuduyla.

“Martha bundan hiç bahsetmedi.” Sarah bir reverans yaptı ve yapılması gereken bu kadar iş varken gevezelik ettiği için özür diledi. “Ulu Malvern’den ayrılınca Ashurst’a döneceğimize göre yanınıza her şeyinizi alacaksınız, Leydim.”

“Ulu Malvern. Bunu sevdim, Sarah. Birden bire En Büyük Malvern bile gözüme o kadar korkutucu görünmedi. Sana eşyalarımı toplamanda yardımcı olayım. Bavullarımı çatı arasından indiren biri var mı?”

Sarah zaten tereddütsüz bir şekilde boşaltmak üzere dolaba doğru yönelmişti. “Getiriyorlar, Leydim. Birazdan gürültüleri duyarsınız, bu işi yapmakla görevlendirilen kişi William olduğu için en azından bir tanesini elinden kaçırıp merdivenden aşağı düşürecektir. Bizim sakar William. Ne zaman alışverişe gitmek istersiniz, Leydim?”

Lydia tavanın üzerinden gelen sürüklenme sesini duyunca başını kaldırıp baktı. Kendini bu meşgul arı kovanında işe yaramaz hissediyordu. “Bond Sokağı’na gitmeyi planlamıyorum, Sarah.”

Sarah bir kucak dolusu giysiyle yatağa doğru giderken durdu. “Ama Maisie eşyalarınızı toplamamı söylerken acele etmem gerektiğini de söyledi çünkü Ekselansları sizi alışverişe götürmek üzere geldiğinde hazır olmanız gerekiyormuş. Bu konuda oldukça netti, Leydim.”

“Ah, öyleydi, değil mi? Peki, beni alışverişe hangi ekselanslarının götüreceği konusunda da net miydi?”

Sarah kaşlarını çattıktan sonra sırttı. “Evet, Leydim öyleydi. Ağabeyiniz değil. Yerinde duramayan Maisie öyle söyledi ve sonra göz kırptı. Maisie yaramaz bir kedi.”

Lydia hizmetçisinin bu yorumuna katılıp katılmadığını belirtmedi. Tanner’ın neden Bond Sokağı’na gitme ihtiyacı duyacağını düşündüğünü merak etmekle meşguldü. “Teşekkür ederim, Sarah. Mavi kurdeleli şapkamı ve eldivenlerimi hazırlarsın. Birileri beni sorarsa Ekselansları’nın çalışma odasında olacağım.”

Sarah reverans yaptı, bunu bir kucak dolusu giysiyle yapmak hiç kolay değildi. "Üzerinde kirazlar olan şapkanızı takmak isteyebilirsiniz, Leydim. O mavi kurdele yıprandı, tabii çok kullanıyorsunuz. Belki de alışveriş yaparken yeni mavi bir kurdele alırsınız, ben de onu sizin için dikerim."

Lydia kollarını bedenine sardı, karnına bir darbe aldığını hissetmişti. Mavi kurdeleyi değiştirmek mi? Yüzbaşı'nın gözlerine çok yakıştığını söylediği kurdeleyi atmak mı? *Fitz'in kurdelesini*.

"Kurdeleyi değiştirmeyi de düşünebilirsiniz. Sarı renk kurdele, şapkanın kenarındaki çiçeklere çok yakışacaktır."

"Hayır!" Lydia neredeyse şiddetli olan bu itirazını yok etmek ister gibi ellerini salladı. "Yani... Sanırım kurdeleyi değiştirmek yeterli, rengi yine aynı olsun. Sarah, bana ucundan küçük bir parça kesebilirsen belki de ayımsından bulabilirim."

Sarah ürkmüştü, hanımının daha önce sesini yükselttiğini hiç duymamıştı, başıyla hızla onayladı. "Hemen yapacağım, Leydim. Evet, hemen. Onu çantanıza koyup, şapkanız ve eldivenlerinizle birlikte aşağıdaki masanın üzerine koyacağım."

"Teşekkür ederim, Sarah," dedi Lydia tavrından utanarak. "Ben... Ben Ekselansları'nın çalışma odasında olacağım."

Yatak odasının kapısını kapadı ve bozulan sinirlerini toparlayabilmek için kapıya yaslanarak durdu. Ona neler oluyordu? Bir an Tanner'ın öpücüğünü düşünüyordu sonraki an mavi kurdelesinin değişmesi gerektiğini duyup öfkeyle köpürüyordu.

Aslında sorularının cevabını biliyordu. İzni olsa da olmasa da Fitz onu terk ediyor, anılarında huzurlu ve kalıcı bir noktaya yerleşiyordu. Artık o eşsiz tebessümünü ilk gördüğü, boğuk konuşmasındaki İrlanda aksanını duyduğu günden sonra olduğu gibi hayatının bir parçası değildi.

Artık güçlkle hatırlayabildiği ses. En son, atına binmiş zafere ve ölümüne doğru giderken gördüğü tebessüm.

Gözlerini yumdu. Fitz'e uzun zamandan beri kızgındı. Onu bıraktığı için. Kral ve ülkeye karşı olan görevini mutluluklarından önde gördüğü için. Rafe'le birlikte İber Yarımadası'nda altı yıl boyunca savaşmıştı. Bu yetmemiş miydi? Onu en çok özlediği, sevdiği anlarda bile yokluğundan dolayı ona çok *kızgındı*.

Tanner kendi yaralarını umursamadan ve evine dönüşünü geciktirerek Lydia'ya acı haberi vermek için Grosvenor Meydanı'na geldiği gün, Lydia onun göğsünü yumruklayarak *Hayır! Hayır!* diye haykırmıştı. Bu reddediş miydi? Yoksa öfke miydi? O sırada Tanner'ı mı azarlamıştı yoksa onunla kalmak yerine gidip ölecek kadar kalpsiz olduğu için Fitz'e mi saldırmıştı?

Bunlar kendine tekrar tekrar sorduğu sorulardı. Nicole ya da bir başkasıyla asla paylaşmadığı sorular. Özellikle de Tanner'la. Ona Fitz'in yaralarını, Tanner'ın onu o savaş alanının ortasında nasıl bulduğunu ya da son sözlerinin neler olduğunu hiç sormamıştı. Çünkü sadece anılarında bile olsa Fitz'i yaşatmaya ihtiyacı vardı.

Ve şimdi onun sesini ya da yüzündeki tebessümü bile güçlkle hatırlayabiliyordu.

Mavi kurdele de yıpranmıştı...

Lydia elinin tersiyle yanaklarındaki yaşları sildi. Elveda demek çok zordu.

Gelecekle yüzleşmekse daha da zor...

Bam-Güm-Bam... "William, seni hoyrat soytarı! Kim sana bırak dedi?"

Ağır bir sandığın çatı merdivenlerinden düşüşünü izleyen başuşağın kızgın çığlıkları Lydia'nın eteklerini toplayarak kori-

dorda koşup alt kata inmesine sebep oldu. Zavallı William. Çarpık bacaklı, şaşı ahmak.

En alt basamağa ulaştığında hâlâ başuşağın azarlarını duya-biliyordu, ön kapının açılıp Baron Justin Wilde'in eve girdiğini görünce tebessümü soldu.

“Sör Justin,” dedi Lydia nefes nefese reverans yaparken.

“Leydi Lydia. Sonunda bu sıkıcı gri günde nefes almak için bir sebebim oldu,” dedi Justin. Eğilerek sol elini usta bir hareketle yukarı uzatıp şapkasını çıkardı ve el yordamıyla şaşkın uşağın karnına bastırdı.

“Sebebi volkan biliyorsunuz,” derken buldu Lydia kendini. “Tambora diye bir yerde. Rafe hâlâ bu uzak yerde bir yıl önce gökyüzüne çıkan kül ve dumanın etkilerini yaşadığımızı söylüyor.” Bir an için gözlerini yumarak Jasmine Harburton'dan daha bilgili bile olsa sözlerinin kulağa muhtemelen anlamsız geldiğini düşündü.

“Bence de öyle, evet. Ekselansları'ndan bahsetmişken bu sabah ziyaretçi kabul edip etmediğini biliyor musun?”

“Rafe'le mi konuşmak istiyorsunuz?” Daha aptal olabilir miydi acaba? Şimdi de bir papağana dönüşmüştü. Ama Baron çok hoş bir adamdı ve tebessümü dikkat dağıtmaktan öte bir şeyler içeriyordu. Sanki onu eğlendiren bir sırrı vardı ve onu paylaşmayacaktı. Ya da belki paylaşacaktı... Ama önce karşılığını alacaktı.

Lydia özellikle onları dinlemeye çok meraklı görünen iki uşağın önünde başka bir şey söylememenin daha iyi olacağını düşünerek misafir odasına yöneldi ve Baron'u da eşlik etmesi için çağırdı.

“Portland Meydanı'ndan geliyorum,” diyen Justin, Lydia'nın odanın ortasında duran koltuklardan birine yerleşmesini bekledi.

Sonra ceketinin kuyruğunu toplayarak tam onun karşısındaki kol-tuğa oturdu. “Naçizane fikrime göre hastamız yaşayacak.”

Lydia hızlı ve kısa bir nefes aldı. “Yüzünü gördünüz mü?”

“Bandajın arkasında gizlenmeyen kısmını gördüm, evet. Kapının köşesine çok kötü çarpmış olmalı.”

Lydia başıyla onayladı. Tanner onu dün gece Grosvenor Meydanı’na bırakmadan önce onun yarası konusunda mantıklı bir açıklama olarak buna karar vermişlerdi. “Öyleydi. Biz tam içeri girerken rüzgâr bir anda esti. Kapının kenarı kendini korumayı başaramadan önce yanağına çarptı.” İşte yapmıştı. Bu kulağa oldukça doğru geliyordu, değil mi? Yalan söylemek söyledikçe kolaylaşıyor muydu?

“Tanner yüzüne bir kırbaç gibi şakladığını söyledi,” dedi Baron. Yeşil gözleri Lydia’nın üzerindeydi ve düşündüğü hiçbir şeyi ele vermiyorlardı.

Pekâlâ, gerçeği biliyor olabilirdi ya da olmayabilirdi. Hayır, gerçeği biliyordu; kırbaç kelimesini bunu belirtmek için kullanmıştı. Ama onun tatmin olmasını sağlamayacaktı! “Hımm... Evet, öyle hissetmiş olabilir. Buraya Rafe’i görmeye geldiğinizi söylemişsiniz?”

Justin bir bacağı diğerinin üzerine attı. “Onunla konuşmaya, evet. Kendimi bir ön incelemeye sunmanın kibarlık olacağını düşündüm ve önümüzdeki hafta ve sorası için size eşlik etmekten mutlu olacağımı iletmek istedim. İnsanın ne zaman önceden alınmış bir izne ihtiyacı olacağı belli olmaz.”

Lydia, “Bu hiç komik değil,” dedi Justin’in tebessümünün hemen ardından, şimdi o yeşil gözlerde bir parça şeytanlık vardı. “Bunu sadece beni tartmak için söylediniz. Bayan Harburton’la daha başarılı olursunuz.”

“Ah, bunun için hanımefendiden özür dilerim ama bu hiç zor değil. Size sataşmayı tercih ederim. Bunu tekrarladığım için kendimi suçlu hissediyorum ve ağabeyiniz ziyaretçi kabul ediyor mu diye soruyorum.”

“Hizmetlilerden birinin ona görüşme isteğini iletmişinden eminim,” dedi Lydia resmi bir tavırla. Sonra kendine engel olamadı ve sordu. “Eğleniyordunuz, değil mi? Sataştığınızı söylediniz.”

“Yani sözüme güvenilir mi diye soruyorsunuz, değil mi?”

“Eğer söylediğiniz gibi sıklıkla birlikte olacaksak bana Lydia diyebilirsiniz ama gerçekten arkadaş olacaksak sorumu kesinlikle cevaplamalısınız.”

“Siz de bana Justin dersiniz onur verirsiniz, lütfen, size eşlik etmemdense bir ejderha sırtında dünyanın diğer ucuna gitmemi istiyorsanız bile bunu yapın. Ve evet, sataşıyordum. Sıklıkla cevapları beni çok eğlendirecek olan şeyler söylerim. Ama her zaman sataşmam. Sorun sizin de gördüğün gibi ne zaman eğlendiğime ne zaman çok ciddi olduğuma karar verebilmekte.”

“Bu sizin için de bir sorun mu? Ne zaman uçarı ne zaman tam olarak söylemek istediğinizi söylediğinizi bilmek?” diye sordu Lydia, kanı damarlarında daha hızlı dolaşmaya başlamıştı. Justin onu canlandırıyor, bu kesindi. Ama Baron’un yarattığı seviyelerde yaşamak muhtemelen çok yorucuydu. Onunlayken asla gevşeyemezdi.

Justin öyle büyük bir dikkatle bakıyordu ki Lydia burnunu ovalama dürtüsüyle savaşılmaya başladı, sanki Nicole’e mektup yazarken burnunu mürekkeplemişti.

Ah, Nicole. O, Baron’la nasıl başa çıkacağını bilirdi. Bakışlarına göz kırpmadan karşılık verirdi ve Lydia da şimdi aynısını yapacaktı. Hatta ondan daha uzun süre dayanacaktı.

Ama o ikizi değildi. Lydia birbirine kavuşturduğu ellerine baktı ve eklemelerinin beyazlamış olduğunu görünce hiç şaşırmadı.

“Daha yeni tanıştık Lydia,” dedi Justin sonunda “ve buna rağmen sen beni pek çok tanıdığımdan daha iyi tanıyorsun. Bu oldukça sinir bozucu. Ah, işte, Ashurst Dükü geldi.” Ayağa kalktı ve selamlamak üzere Rafe’e döndü, reveransı yine çok zarifti ama biraz abartılıydı. “Ekselansları, randevu almadan gelme cüretini gösterdiğim halde benimle görüşmeye tenezzül etmenize sevindiğimi söyleyebilir miyim?”

Rafe, Lydia’ya bakarak gülümsedi. “Sen ne diyorsun, kardeşim? Bu adamla konuşmalı mıyım yoksa bir pislik olduğu için onu kulağından tutup dışarı mı atmalıyım?” Elini Baron’a uzattı. “Çok uzun zaman oldu, Justin. Hiç değişmemişsin.”

“Sebebi terzim,” dedi Justin el sıkışırken. “Beni yaratan o. Nasılsın, Rafe?”

Lydia’nın bakışları iki adam arasında gidip geldi. “Birbirinizi tanıyor musunuz? Evet, elbette tanıyorsunuz. Aptalca bir soruydu.”

“Londra büyük bir yer ama sosyete oldukça küçük, Lydia. Justin’le ben amcam bana rütbe almadan önce yaşadığım tek balo sezonunda birlikte çok gezdik.”

“Hatırladığım kadarıyla Piccadilly’de bir kumarhanede tanışmıştık,” dedi Justin, Lydia’ya. “Sen krupiyeyi hile yapmakla suçlamaya hazırlanırken seni durdurmuştum.”

“Ve muhtemelen birkaç kemiğimi kırılmaktan kurtarmıştın. Sorun çıkaranlarla ilgilenmek için karanlığın içinde gizlenen iki izbandutu fark etmemiştim. Ondan sonra hiç kumar oynamadım, sadece karımla uysal oyunlar oynuyorum. İtiraf etmeliyim ki beni neredeyse her seferinde yeniyor.”

“Ah, evet karın. Tanner bana onun sana çok yakında bir vâris hediye edeceğini söyledi. Kutlarım.”

“Teşekkür ederim. *Yakında*, aslında bu yanlış bir söz oldu ama ben de bu sabah öğrendim. Yarın Ashurst Malikânesi’ne doğru yola çıkıyoruz, Lydia da Malvern’e gidecek.”

Justin bakışlarını Lydia’ya kaydırarak gülümsedi. “Evet, bunu duydum. Aslında ben de o grubun bir parçası olacağım. Bu yüzden buraya geldim, Rafe. Senin çirkin suratını görmeye meraklı olduğum için gelmedim. Eğer vaktin varsa ikimiz özel olarak görüşebilir miyiz?”

Lydia gözlerini devirerek başka bir tarafa baktı, işte kendinden emin Baron onu saf dışı bırakmak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı, kâhya Malvern Dükünü anons edince başını çevirdi.

Tanner yüzünde hoş bir tebessüm ve sık sık gelen misafir olma rahatlığıyla içeri girdi ve Baron’u görünce olduğu yerde durdu. “Justin?”

“Tanner?” diye cevapladı Baron aynı sorgulayan tonlamayla ama içinde biraz da alay vardı.

“Rafe... Lydia,” dedi Tanner büyük odanın ortasında onlara katılarak. “Lydia’yı görmesini istediğim bir dükkâna götüreceğim.”

“Bir dükkân mı? Buraya onu bir *dükkâna* götürmek için mi geldin? Ne maceracı bir adamsın, Tanner. Hatta çılgınlık sınırındasın bile denebilir. Lydia için ne heyecan verici bir durum,” dedi Justin ve elini ağzına götürerek esnedi.

Lydia kıkırdamamak için yanaklarının içini ısırdı ama Rafe onun savaşımı fark ederek göz kırptı.

Tanner bu işlemlerle ilgilenmedi. “Seni görelî bir saat bile olmadı ve Grosvenor Meydanı’na geleceğinden hiç bahsetmedin.”

“Ah, *bahse* girerim ki bunu yaptım dostum. Unutmuş olmalısın. Bu yeni bandaj sana çapkın bir hava vermiş bu arada. Lydia,” dedi Baron yüzünü ona çevirerek, “sen de dostumuz Tanner’ın çapkın bir hava edinmiş olduğunu düşünmüyor musun?”

“Ben, seni yere sermeye hazır görünüyor diyebilirim,” dedi Rafe araya girip kolunu Justin’in omzuna koyarak. “Benimle özel olarak konuşmak istediğini söyledin, değil mi? Çalışma odam koridorun sonunda. Tanner, seni görmek güzeldi.”

“Bu da neydi?” diye sordu Lydia, Sarah’nın aşağı indirmiş olduğu çantasını ve diğer eşyalarını alırken. Sarah da onlara eşlik etmek üzere hazır bekliyordu. “Neden Rafe, Justin’i yere sermek istediğini söyledi?”

“Ona Justin demeni mi istedi?”

“Evet, ben onun bana Lydia demesini istedikten hemen sonra. Bir haftadan uzun bir süre resmî olmayan bir ortamda birlikte olacaksak böylesi daha basit olur. Tanner? Sorun nedir?”

Tanner başını iki yana salladı. “Hiçbir şey.” Şapkasını ve eldivenlerini uşaktan aldıktan sonra çocuğun eline para sıkıştırdı. Bunu hep yapardı ve uşaklar her ziyaretinde ona yardımcı olmak için aralarında mücadele ederlerdi. “Hayır, bu doğru değil. Lydia, Justin iyi bir adam. Onunla dost olduğunuza sevindim. Gerçekten.”

“Ama?” diye dürttü onu Lydia kapıdan geçip evin önüne çıkarken.

“Ama onun söylediklerini çok ciddiye almak akıl kârı değildir.”

“Ah, şu mesele,” dedi Lydia eldivenlerini takarken. “*Bunu* zaten biliyorum.” Meydana doğru baktı ve bu sabah faytonu Tanner’ın sürdüğünü gördü. Hizmetçisine döndü. “Eğer bir kaplan gibi arkaya

asılmak istemiyorsan bu sabah seni bize eşlik etme görevinden azat edebiliriz, Sarah.”

“Evet, Leydim,” dedi Sarah reverans yaparak. “O zaman ben gidip elbiselerinizi toplayayım.”

“Çok fazla *elbisen* var mı?” diye sordu Tanner faytona binmesine yardım ederken. “Bavul ve hizmetliler için fazladan sadece bir araba ayarladım.”

Lydia o faytonun arkasından dolanıp gelene kadar bekledi, aslında şapkasının altından yerinde *duramaz* gibi bir hali olup olmadığına bakıyordu. Ne yazık ki yoktu. Ya da belki de bu iyi bir şeydi. Justin bir şekilde onu kızdırmıştı ve Lydia bu konuya kendisinin de dâhil olduğundan emindi. Bu iki yakışıklı ve sevilesi adamın ilgisini çekiyor olmak hoş bir duyguydu. Dikkatli olmalıydı yoksa aklı başından gider ve tam bir aptala dönerdi.

Gerçi çok az aptallaşırdı yani işi kadere bırakmak şu an ona bir hafta ya da bir yıl öncesinden çok daha çekici geliyordu. Hatta her zamandan.

“Başka bir araba daha tutmana gerek yok. Eşyalarımın çoğunu Rafe ve Charlotte’la birlikte Ashurst’a gönderiyorum. Tabii sen bütün eşyalarla yolculuk yapmaya niyetliysen o başka.”

“Ben değil ama Justin’in olması gerekenden çok daha fazlasını getireceğine dair bir his var içimde. Yanlış hatırlamıyorsam, çarşaflarını, yemeğini ve her gün için en az üç kıyafet getirecektir. Bavullarını toplayan kişi değilsen oldukça etkileyici bir durum.”

“Yani onun bir züppe olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hayır. Bunları içinden gelerek yapsa o zaman bir züppe olurdu. Justin’in de dediği gibi o sadece etkilemek için giyinir.

Pek çok şeyi sadece karşısındakilerin tepkisini görmek adına yapar ve söyler. Bu onu eğlendiriyor.”

“Bunu da fark ettim ama o senin dostun. Onu seviyorsun.”

“Onu çok seviyorum. Ve bunları söylememeliydim. Haksızlık ettim. Sen kararlarını verme yetisine fazlasıyla sahipsin.”

“Sana katılıyorum,” dedi Lydia başıyla onaylayarak içinden Tanner’ın aklından geçirdiği şeyi söylemesini diliyordu, o aklındaki söylese Lydia da söylerdi. Hayır, böyle olmayacaktı; Lydia’nın zihni çok bulanıktı. “Ama teşekkür ederim. Sen iyi bir dostun hakkında beni uyuracak kadar iyi bir dostsun.”

“Evet, iyi bir dost,” dedi Tanner bakışlarını Lydia’nın yüzünde gezdirerek hüznü gözlerinde hızla bir tebessüm belirdi. “İstenecek bir şey sanırım.” Dizginleri çözdü ve bir kez daha ona baktı. “Atlar hâlâ dinç, onları rahatlatmak için meydanda bir ya da iki tur döndürmek istiyorum. Hazır mısın?”

Lydia oturduğu yerin yanındaki metal halkaya tutundu, Tanner’ın bakışlarındaki bir şey ona dengesini kaybetme tehlikesi yaşayacağını söylüyordu ve sebebi atlar olmayacaktı. “Hazırım,” dedi Lydia ve yola çıktılar.

Tanner kendini pislik konumuna düşürdüğünü biliyordu ama hâlâ neden dostu Justin'i kurtların önüne atmak istediğini de bilemiyordu.

Justin'in alaycı ve flörtöz biri olması ve onu tanımayan kadınların kalbini kırmayı hobi olarak kabul etmesi yüzünden bunu Lydia'yı korumak için yaptığını söyleyebilirdi.

Bunu kendine söyleyebilirdi ama buna inanmazdı. Justin bir dostunun kız kardeşiyle ya da bir dostunun arkadaşıyla gönül eğlendirmezdi.

O zaman bu uyarının anlamı neydi?

Söz konusu Lydia olduğunda kendine mi güvenmiyordu?

Elbette ki güvenmiyordu. Sadece bir aptal tek parmak hareketye karşısındaki kadının koşarak ona geleceğine inanırdı. Evet, şimdi bir düktü ve umutlu anneler ile paragöz babalar tarafından her yere davet ediliyordu ama fark etmezdi. Sosyetenin onun Jasmine'le evleneceğine inanması iyi bir şeydi. Bu, ona Lydia'nın adı Mayfair'de dillere düşmeden onunla zaman geçirme fırsatını taniyordu, Lydia'nın bundan nefret edeceğini çok iyi biliyordu.

Ama şimdi Justin vardı. Küçüklüğünden beri kadınlar tarafından mutlulukla kovalanırdı, hiçbiri onun vahşi, kararsız ya da kalp kıran biri olmasını umursamazdı.

Belki de asıl çekiciliği buradaydı. En azından Justin'in hoşlandığı kadınlar için. Tanner onun bugüne kadar Lydia gibi bir kadına takıldığını hiç görmemişti. Zeki kadınlardan uzun kuyruklu bir kedinin sallanan sandalyeden kaçtığı gibi kaçardı.

Adam belki de bir anda vurulmuştu. Belki de iç eriten bir tebessüm, Molière konusunda verilen hızlı ve zekice bir cevap yüzünden. Tanrı aşkına, Molière! Böylece Justin jupon giyenlere karşı duyduğu uzun süreli küçümsemeden vazgeçmişti... Tabii güzel, beyinsiz ve *kolay erişilebilir* olanlar hariç...

Tanner çenesindeki kasların gerildiğini hissetti. Lydia *kolay erişilebilir* değildi. Lydia bir hanımefendiydi. Ve Justin, Malvern'de kaldıkları süre içerisinde bunu hatırlamazsa Tanner dostunu yere serme pahasına bunu ona hatırlatmaktan mutluluk duyacaktı. Tekrar tekrar.

"Yanağın bugün nasıl?"

Tanner, Lydia'ya döndü ve Grosvenor Meydanı'ndan yola çıktıklarından bu yana hiç konuşmadığını fark etti, suratını asmış da olabilirdi ki bu Lydia'yı etkilemek için pek de iyi bir yöntem değildi. Lydia yanında ellerini kucagında birleştirmiş bir şekilde dimdik oturuyordu Tanner'ın kendisiyle konuşmaya hazır olmasını kabullenmiş gibi bir hali vardı. Tanner'ın birkaç dakika sükûnete ve düşünmeye ihtiyaç duyduğunu nereden anlamıştı? Ama o Lydia'ydı. Hissederdi. Onu gerçekten bu kadar iyi mi tanıyordu yoksa Tanner anlaşılması bu kadar kolay olan bir adam mıydı?

Hayır, olamazdı, aksi takdirde Lydia onu yatağına götürmeyi nasıl beklediğini, onu rüyasından nasıl uyandırmak istediğini ve

içinde yandığından emin olduğu ateşi özgür bırakmasını istediğini bilirdi.

Telaşla konuşmaya başladı.

“Çok daha iyi, teşekkür ederim. Bandajı yanımızdan geçen küçük çocukları korkutmamak için takıyorum.”

“O zaman bana söylediğin gibi küçük bir sıyrık değil.”

“Hayır, değil. Kâhyamın isteğine karşı çıkarak çağırdığı doktor yaranın dışında bir hasar olmadığını, izinin ise benimle birlikte yaşayacağını söyledi. Aslında buna müteşekkir olmalıyım, bu yara bana karşımdaki ayakta durmayı beceremeyen sarhoş bir aptal dahi olsa kimseden üstün olmadığını sürekli olarak hatırlatan bir şey oldu. Kızgın bir adama arkama dönmek tam bir kibir gösteriydi, adam ne kadar yetersiz olursa olsun bu hatayı bir daha yapmayacağım.”

“Bu akıllıca olur. Daha önce de yaralanmıştın. Bize komutanın haberini vermek için savaştan döndüğünde üniformanın halini görmüştüm. Pantolonun parçalanmıştı ve üzerinde kurumuş kan lekesi vardı, topallıyordun.”

O günü, o gün yaşananları kendi isteğiyle dile mi getiriyordu? Haklıydı. Savaş alanını Wellington’dan izin çıkar çıkmaz terk etmiş, at sırtında Brüksel’e, oradan da sahile gitmiş ve İngiltere’ye ilk varan olmak istemişti. Geldiğinde bir cehennem zebanisine benziyor olmalıydı ama o Rafe ile Lydia’ya haberi vermeden önce kayıp listesinde Fitz’in adını görmeyeceklerinden emin olmak istemişti. Bu da Fitz’e verdiği sözlerin bir parçasıydı.

Şimdi de yaşadığı bu şaşkınlığı yarası hakkındaki hikâyeyi hızla anlatarak saklayacaktı.

“Saflarını yarıp içlere doğru girerken bir Fransız piyadesinin süngüsünün sebep olduğu ufak bir şeydi. Sadece bir kesik. Atım esas darbeyi aldı ve maalesef yere devrildi. Bu da beni bir karmaşanın içine soktu. Boney’nin tam o sırada Paris’e kaçmak üzere savaş alanından ayrılma kararını vermesi benim şansım oldu. Bu sözler duyulduğu anda adamları kılıçlarını bıraktı ve kazanan taraf biz olduk. Zaten biz olacaktık, bunu biliyorduk ama askerler durmaları söylenene kadar savaşa devam ederler. Ya da generalleri onlara sırt çevirene kadar.”

“Bonaparte’ın iyi bir general olmadığını mı düşünüyorsun?”

Ah, şimdi daha geniş bir konuya geçmişlerdi. Güzel. Şu an Fitz’le yeni bir rekabete girebileceğinden hiç emin değildi. Malvern’e vardıklarında bunu kesinlikle yapacaktı. Lydia ona Fitz’in nasıl öldüğünü sorduğunda daha sakın bir yerde olmayı tercih ediyordu sadece.

“Tam tersine. Büyük bir komutandı. Ama sürgünden geri dönüp, Fransa’yı barış içerisinde idare edebileceğine, yeniden kuracağına ve oğluna bırakacağına inanıyordu. İmparator olarak daha fazla yer işgal etmek istemediğini, sadece Fransız halkına hizmet etmek istediğini söylüyordu.”

“O zaman neden bunu yapmadı? Neden savaştı?”

“Çünkü *biz* ona inanmadık. Niyetimizi belli ettikten sonra başka ne yapabilirdi? Karısı Müttefik Kuvvetleri’nin onu bir kaçak ve tüm ulusların düşmanı olarak damgalamasına izin verdiği anda bence büyük darbe oldu. Karısının oğullarını, onun tek vârisini alıp babasının koruması altına dönmesi ise son ihanetti. Ya geri kalana ne demeli? Brüksel üzerine yürümesi, cüretkârlığı? Lydia, ben onun yapılması gerekeni yapmak zorunda kalan biri olduğuna inandım, kendinden beklenenleri yaptı. Biz dâhil tüm Avrupa da

adama sırt çevirdi. Herkesi yenemezdi, bunu bildiğini sanıyorum. Ama onda bir askerin yüreği vardı ve bu yüzden savaştı. Son ve belirleyici bir savaş yaptı. Ya mucizevi bir zafer kazanacaktı ya da görkemli bir ölüm.”

Lydia'nın yanakları kızardı. Söylediği şeyin onu kızdırdığı aşikârdı. “Hepsi bir hiç uğruna. Ölümde yüce bir taraf yok. Ne onun ne de iki taraftan askerlerin ölümlerinde *yüce* hiçbir şey yok.”

Tanner faytonu trafikte sürdükten sonra Regent Sokağı'na döndü, artık ne olduğunu anlamıştı. Fitz'in hayaleti bir kez daha aralarına oturmıştı. Lydia'yla başbaşayken bile asla yalnız değillerdi.

İleride trafiğin durmak üzere olduğunu fark ederek atları durdurdu. “Bonaparte bozguna uğratılmahydı, Lydia. Ölenlerin kendilerini bir sebep uğruna feda ettiklerine inanmalıyız. Daha yüce bir amaç için. Savaşa son vermek için.”

Eldiveninin parmaklarıyla daha yakından ilgilenmeye başladı. “Sence Sesar'ın lejyonları ölüme giderken bunu mu düşünüyordu? Peki Cengiz Han'ın, İskender'in ya da Hannibal'in adamları? Bütün savaşlar barışı getirecek son savaş olarak yapılmaz mı? Bütün bu büyük liderler tek çözümün kendileri olduğuna inanmaz mı?”

“İnandıklarına eminim. Lydia? Bir şey mi oldu? İyi misin?”

“Ah, özür dilerim. İyiyim.” Sonra içini çekti. “Hayır, aslında değilim. Haziran ayındaki o son savaş hakkında çok düşündüm. Neredeyse bir yıl boyunca, Tanner. Bir yıl oldu ve ben hâlâ bütün olanları zihnimde mantıklı bir yere oturtmaya çalışıyorum. Olanlara sebep bulmaya çalışıyorum. Sadece Fitz'e değil, herkese olanlara. Savaşa karışan herkese.”

“Herkes mi?” Bu sohbet Fitz'le mi yoksa Lydia'yla mı ilgilirdi? Tanner bir anda emin olamadı.

“Evet. Elbette askerler buna dâhil ama geride kalanlar da bir şekilde bu ölümlerin... neden lanet olasıca ölümlerin gerekli olduğunu kavramaya çalışıyor.”

Lanet olasıca? Pekâlâ, Lydia’nın içindeki ateşi görmek istiyordu, değil mi?

İlerlemelerine engel olan devrilmiş olan bir yük arabasıydı, Tanner frene bastı ve yola bakmak zorunda kalmamanın avantajını kullandı. Arabacının yüksek sesle dilediği özürleri, diğer arabalardan ve yoldan geçenlerin bir kısmından gelen küfür ve çığlıkları duymazdan gelerek, ki Lydia da hiçbirinin farkında değilmiş gibi görünüyordu, elini onun elinin üzerine koyarak sıktı ve aşıkâr olanı dile getirdi.

“Kızgınsın, değil mi?”

“Bu yanlış mı? Ah, ne söylediğimi, niye söylediğimi bile bilmiyorum. Sadece ağzımı açtım ve sonra da oradan çıkanları duydum. Çok özür dilerim.”

Yaşlar kirpiklerini ıslattı ve Lydia gözlerini kırıştırarak onları yok etmeye çabaladı. Bu dökülmeyen yaşlar Tanner’ın midesine bir yumruk gibi indi. Acı çekiyor ve bir ikileme boğuşuyordu, bunu uzun zamandır yaptığı açıktı. Daha da kötüsü ona fazlasını anlatmadığı sürece Tanner nasıl yardım edeceğini bilemiyordu.

“Özür dileme, Lydia. Fitz’i savaşa kaybettin. Bunu sorgulamak senin hakkın.” Tanner, Lydia’nın sonunda ona açılacağını hissetti, bu anı kaçırırsa lanetlenirdi, mahremiyetten uzak olmalarının, onu kollarının arasına alıp rahatlatamamasının bir önemi yoktu. Bir anda bu açıklamaları yapması için ona ne söylemiş olduğunu bilmiyordu ama şu anda durursa bir daha konuyu açması için ne kadar beklemesi gerekirdi? Bunu riske atamazdı. Lydia acı çektiğinde o da acı çekiyordu. Lydia bunu anlıyor muydu? Bunu

göremiyor muydu? Tanrım, muhtemelen görmüyordu. Görmesi için bir sebep var mıydı? O sadece Tanner'dı, bir aile dostu.

Sorusunu dikkatle dile getirdi. "Eğer istersen yardım edebilirim."

Eldivenlerini özenle düzeltmekten vazgeçerek başını kaldırdı, gözleri hâlâ onu yanaklarından aşağı akmakla tehdit eden yaşların etkisiyle parlıyordu. "Evet, belki de edebilirsin çünkü tek başıma çok başarılı değilim. İnsanın yüce amaçlar gerçekleştirmek için seçilmiş olduğuna inanmasını anlıyorum. Ama diğerlerinin o insanın düşlerini gerçekleştirmek için hayatlarını onun ellerine bırakmasını anlayamıyorum. Kadınlar bunu yapmaz, Tanner. Kadınlar onlara ait olanı umursar, onları savunur. Eşlerini, çocuklarını bir başkasının görüşlerini korumak adına bırakıp gidenler hep erkeklerdir. Bu neden? Erkekler bunu neden sürekli olarak tekrarlıyorlar?"

Bu ne garip ve ne yoğun bir sohbetti. Lydia aptalca bir feda ediş olarak gördüğü Fitz'in ölümüyle barışmaya mı çalışıyordu? Yine aşikâr olanı söyledi. "Seçme şansımız yoktu, Lydia. Bonaparte..."

"Evet, bunu biliyorum," dedi hızla ve bir tür ateşle, sonunda gizlemekten vazgeçmiş ve ıslak yanaklarını silmeye başlamıştı. "Ve o olmasaydı bir başkası olacaktı. Sezar, İskender ve diğerlerinde olduğu gibi. Ben sadece *nedenini* anlamıyorum. Kimse savaş çağrısına cevap vermese ne olur? Sezar askerlerini savaşmaları için çağırdığında hiçbiri kılıcını eline almasa ne olurdu? Bonaparte Fransa adına tüm dünyayı ele geçireceğini söylediğinde kimse ona, evet bu harika bir fikir biz de sana yardım edelim, demeseydi ne olurdu?"

Lydia nefes alarak iç geçirdi. "Ben bunu sevdiğiniz için yaptığınızı düşünüyorum," dedi o güzel mavi gözleriyle Tanner'ın yüzünü inceleyerek. "Bütün bu debdebe, tantana ve övünmeleri..."

Üniformaları, kılıçları, topları... Hatta öldürmeyi bile. Bence hepiniz bunları *seviyorsunuz*.”

Ve muhtemelen haklısın, Lydia. Sadece ölümü beklemiyoruz.

Tanner böylesine bir deliliği anlayamayacağını bildiği için bunları yüksek sesle dile getirmedi. Erkekler savaşı severdi. Hatta bir kısmı sadece savaş için yaşardı. Zafer için, güç için, her zaman yeni bir zafere yeni bir güce aç olarak. Lydia’nın bahsettiği Bonaparte, Sezar gibi adamların ortak bir özelliği vardı. Hepsi doyumsuzdu. Ve bu muhtemelen hiç değişmeyecekti. Bonaparte şimdi kafesteydi ama bir yerlerde onunla aynı hırslara sahip bir adam mutlaka vardı. Şu anda yoksa bile bir gün mutlaka olacaktı. İnsanlar önce onu yaratacaklar, sonra da onu yenmek için bir ordu kuracaklardı.

“Ülkemiz için savaşıyoruz, Lydia. Kadınlarımız, çocuklarımız, geleceğimiz için. Fitz bunun için savaştı. İngiltere, yani bu ülkede yaşayan her erkek, kadın ve çocuk Bonaparte’in hırslarının tehdidi altındaydı. Onca Fransız’ın ona niye inandığı sorusunun cevabını veremem ama İngiltere’nin onun adalarımızı istila etmesine neden izin veremeyeceğinin cevabını verebilirim. Fitz, *seni* koruduğuna inanarak öldü. Bunu ondan almaya kalkışma. O iyi bir askerdi, kendi yaratmadığı bir savaşta iyi bir nedenle savaşıyordu. Onu bir hiç uğruna ölmüş durumuna düşürme.”

Lydia elini ağzına kapadı ve boğuk bir hıçkırık duyuldu. “Lütfen, beni affet. Ben... ben çok *anlayışsızım*. Sadece kendi acımı görüyorum. Yüzbaşı hayatını elbette bir hiç uğruna feda etmedi. Ben... ben Brüksel’e gittiği için ona çok kızmıştım, belki de o günden beri kıvgınım. Bu hiç adil değil, değil mi?”

“Mantıklı,” dedi Tanner. “O kıvgın olduğunu biliyor muydu?”

Lydia başını iki yana salladı. “Kimse bilmiyordu, şu ana kadar. Seninle daha önce konuşmalıydım. Bunun yerine hislerimden utanmayı tercih ettim. Bence... bence yokluğuna alışmam bu yüzden bu kadar zor oldu. Ona kızdığım için dehşete kapılmıştım. Teşekkür ederim, Tanner.”

“Bir şey değil,” demedi çünkü bu çok saçma olurdu. Bunun yerine uzun zamandır merak ettiği bir şeyi sordu. “Ona Fitz demiyorsun, neden?”

Lydia bir an için kaşlarını çattı. “Bazen onu Fitz olarak düşünüyorum. Ama... ama o hep Yüzbaşı’ydı. Ben de hep Leydi Lydia. Şu an o birkaç aya geri döndüğümde aslında birbirimizin etrafında dönüp durduğumuzu görüyorum. İkimiz de yüreğimizden geçeni söyleme cesaretini göstermemişiz. Ama bunun zamana gelecekti. Bunun zamanı gelmesi gerekirdi. Benim... benim büyümem için zamana ihtiyacım olduğunu düşünüyordu. Ama sanırım ikimiz de o döndükten sonra olacakları biliyorduk.”

Dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. “Bir keresinde bir mektubunda, son mektubunda bana sevgili Lyddie demişti. O mektubu bana sen getirdin, hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordu. Hiç unutmamıştı.

Ona benim için bak, Tanner. Çok genç, çok nazik ve çok saf. Anlamayacak. Söz ver bana! Annenin üzerine, lanet olası. Lyddie’me bakacaksın. Beni unutmasını sağlayacaksın. İyi bir adama ihtiyacı var, bir beyefendiye, kibar bir adama. İyi bir kalbin var ve onun da iyi kalpli birine ihtiyacı var. Bana söz ver, Tanner. Bu sözü almadan ölmeme izin verme.

Ölmeyeceksin, seni İrlandah piç kurusu. Eve, Lyddie’ne döneceksin. Bırak, doktorla konuşayım. Bir sedye ve birkaç adam bulacağım, seni şehre götüreceğiz ve...

Bana yalan söylemeye çalışma. Yalanlar için zamanım yok. Çok üzgünüm, bilemeyeceğin kadar üzgünüm ama yolculuğum burada son buluyor. Benimki, Lyddie'ninki değil. Beni dinle. Onu sevmek çok kolaydır, yemin ederim. Onu güldür, Tanner. Ona kucaklayacağı yavrular ver. Elimi tut ve gözlerimin içine bak. Evet, işte böyle. Artık elim sende. Onu sana veriyorum. Onu senin ellerine bırakıyorum. Lyddie'm...

Tanner, Lydia'ya her şeyi söylemek istedi. Ona bu sözü ölürken gittikçe dehşete kapılan Fitz'in son anlarını rahatça yaşaması için verdiğini söylemek istedi. En çok da bu sözü hiçbir zaman bir yük olarak görmediğini söylemek istedi. Asla. O korkunç günde onu gördüğü andan, kollarının arasına alarak rahatlatmaya çalıştığı andan itibaren bunu biliyordu. O gün onu bırakmayı hiç istememişti... Şu anda da bırakmak istemiyordu.

Ama şu an zamanı değildi. Regent Sokağı bunun yeri değildi. Malvern'de de Jasmine, babası ve... rakibi olacaktı. Rafe'e çok rahat bir şekilde anlattığı rekabet. O sırada rakibinin Justin Wilde olacağını bilse o kadar rahat ve kendinden emin konuşur muydu acaba? Hayır, kesinlikle konuşmazdı.

Ama ancak onu serbest bırakıp kendi adımlarını atmasına izin verip deneyimlerini artırırse sevgisini kazanacağını umuyordu. Onu sevmesini. Fitz'in arkadaşını değil. Rafe'in arkadaşını değil. Onu.

"Tanner? Seni hayal kırıklığına uğrattım, değil mi?"

Şaşkınlıkla Lydia'ya baktıktan sonra yine uzun bir süre sessiz kalmış olduğunu fark etti. Araba sonunda çevrilmişti, freni bıraktı ve Regent Sokağı'nda ilerlemeye hazırlandı. "Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın, Lydia," dedi tüm içtenliğiyle.

"Evet, bu çok güzel ve kesinlikle senin söyleyeceğin türden bir söz. Ama biraz önce ne kadar sığ ve bencil olduğumu belli ettim."

“Fitz’in ölmemiş olmasını istemek bencillik mi? Savaş denen şeyin olmamasını istemek de sıklık mı?”

Lydia bir anlığına da olsa sonunda gülümsedi. “Kulağa çok mantıklı gelmesini sağladın. Belki de çok fazla düşünüyorum. Nicole hep çok fazla ve gereksiz düşündüğümü söyler.”

“Hayır, kız kardeşin yanılıyor. Bence buradaki sorun olmadığı halde bir mantık araman. Neden savaşlar var sorusunun tek cevabı hep savaşlar oldu olabilir, Lydia. Bu da mantıklı bir cevap değil. İyi bir cevap bile değil. Çok acıklı ama insanlar hırs ve açgözlülüklerini dev ordular kurarak tatmin etmenin dışında bir yol bulana kadar elimizde sadece bu var. Fitz bunu anlamıştı. Seni bırakıp Brüksel’e giderken neyi neden yapması gerektiğini biliyordu.”

“Onu affedersem kendimi de affederim. Söylemek istediğin bu, değil mi?”

“Başka bir cevap bulamıyorum, sen bulabiliyor musun?”

Lydia birkaç saniye sessiz kaldı ve Tanner nefesini tutarak bekledi. Vereceği cevap pek çok şeyi bağlayacaktı ve ikisinin de bunu bildiğini hissetti. Özellikle de geleceklerini, tabii birlikte bir gelecekleri varsa.

Sonunda Lydia başını iki yana salladı. “O öldü ve ben bunu değiştiremem. Ama artık ona öldüğü için kızmadan anısını onurlandırabilirim. Haklıydı, Tanner. Beni bıraktığında ben hâlâ bir çocuktum. Sanırım artık kendimi affedebilirim.” Elini Tanner’ın koluna koydu. “Teşekkür ederim, Tanner. Çok teşekkür ederim.”

İkisinin de muhtemelen hiç istemediği bu huzursuz edici konuşmayı tekrarlamak dışında söylenebilecek başka bir şey yoktu. Tanner onun elini dudaklarına götürdü ve eldivenli parmak uçlarını öptü. “Şimdi benimle bu dükkânı görmeye hazır mısın?”

“Elbette,” dedi Lydia o bıraktıktan sonra öpücüğünü yakalayıp orada tutmak istercesine elini kapatarak. Ya da en azından Tanner hayal kuruyor olsa da böyle düşünmeyi tercih ediyordu.

Lydia kaşlarını çatarak Tanner’ın koluyla işaret ettiği bölgeye baktı ve sonra dikkatle etrafını inceledi. “Neredeyiz? Bond Sokağı’na şu an orada olmadığımızı bilecek kadar çok gittim. Etrafıma dikkat etmiyordum, değil mi?”

Tanner frene bastı ve sokağa atladı, on yaşından daha büyük olmayan bir çocuk atlara bakması için birkaç kuruş alma hevesiyle elini açarak ona doğru koştu.

Tanner daha sonra Lydia’nın inmesine yardım etti. Onu belinden tutup aşağı indirirken çok kısa bir süreliğine de olsa orada bulunan gölgelerin silinmiş olması umuduyla Lydia’nın gözlerinin içine baktı. Hayalperestliği hâlâ devam ediyordu çünkü o güzel mavi gözlerin şu an daha parlıtlı olduğunu düşünüyordu. Justin esprileri ve utanmazca flört edişiyile onun gözlerine eğlenceli bir parlıtlı yerleştiriyor olabilirdi ama ona gerçekten ihtiyaç duyduğu şeyleri verebilir miydi? Kibarlık. Anlayış.

Tanrım, o da eski bir pantolon ya da sıcak tutan eski bir çift terlik kadar rahattı. Daha acıklı, daha zavallı olabilir miydi? Daha romantizmden uzak...

“Regent Sokağı’ndayız,” dedi neredeyse ifadesiz bir sesle koluna girmesini sağlayıp onu kaldırımında birkaç adım yürütürken. “Daha da net olmam gerekirse 187 numara, Conduit ile Burlington’un bulunduğu bloğun ortasında.”

“Bu kadar net olmana gerek yok. Grosvenor Meydanı’na nasıl döneceğimizi bildiğin sürece sorun yok. Neden buradayız?”

Tanner üzerinde kadın çizmesi şeklinde bir levhanın bulunduğu dar bir dükkânın önünde durdu. Levhanın üzerinde ayrıca

JAMs. SLY. Kadın Çizme ve Ayakkabı Üreticisi. Kuruluş:1808 yazıyordu.

Bunu ilk düşündüğünde Tanner'a çok iyi bir fikir gibi gelmişti ama artık emin değildi. Justin olsa onu ünlü bir tuhafiyeciye götürüp üzerinde çiçekler olan abartılı şapkalar alırdı.

Tanner ise ona kaliteli ve sağlam bir çift çizme alacaktı. Acınası. Çok acınası...

"Kraliçe'nin çizmecisi kadar değil ama yetenekleriyle son derece tanınmış bir adamdır."

"Ama... Ama yarın Londra'dan ayrılacağız," diye karşı koydu Lydia. "Bugün neden yeni ayakkabı ısmarlayayım? Bir haftadan önce hazır olmazlar."

Tanner onu dükkâna soktu, kapının üzerine asılı olan çan keyifle çaldı. "Ah, Bay Sly kendini yenilikçi bir esnaf olarak niteliyor. Bana ısmarlama ayakkabı yapmanın yanı sıra oldukça geniş bir stoka sahip olduğu söylendi. Sana uyan bir çift çizme bulacağımızdan eminim."

"Çizme mi?"

Sırık gibi uzun boylu bir genç kutuların arkasından doğrulup onlara doğru telaşla ilerlerken Tanner gülümsedi. Dükkân deri ve cila kokuyordu. "Evet, çizme. Sana hediyem olacak. Bana, sana neden bir çift çizme hediye etmek istediğimi sormayacak mısın?"

Lydia aç gözlerle dükkânı inceliyordu. Gerçek bir ustanın dükkânıydı, raflar tavana kadar yükseliyordu ve her sıra kadın ayakkabı ve çizmeleriyle doluydu. "Sorduğumu sanıyorum. Çizme mi dediğimde. Ve bir beyefendinin bir hanımefendiye bir çift çizme hediye etmesi uygun bir şey midir? Korkarım kibar sosyetenin kurallarını o kadar iyi bilmiyorum."

Tanner onun ellerini tuttu. "Kibar sosyete asla Malvern Tepeleri'ne tırmanmaya gitmez. Sana evimi göstermek istiyorum, Lydia, her yerini. Gençken tepelerden tüm dünyayı görebileceğimi düşünürdüm ve köpeğimle birlikte tırmanırdım. Aşçı yemeğimi paketlerdi ve saatlerce yürürdüm. Senden zirveye kadar tırmanmanı beklemiyorum ama çok ilginç patikalar ve tarihî kalıntılar var."

"Kulağa çok hoş geliyor. Ve tepelerden birinin zirvesine kadar tırmanamayacağımı kim söylemiş? Ben de tüm dünyayı görmek isteyebilirim."

Tanner ona dünyayı sunmak istiyordu ama bunu söylemedi. Söylemek istediği pek çok şeyi söylemedi. Ama söyleyecekti. Çok yakında.

"Bay Sly hemen yanınıza gelecek, Lordum," dedi genç çocuk sabırla bekledikten sonra. "Genç bir hanımefendi için hazırladığı bir çift düğün çizmesinin son dikişlerini atıyor. Topuklarını çıkarıyor, kırmızı olanları. Tam görülmeye değer bir şey. Siz o hanım olabilir misiniz, efendim?"

"Hayır, olamam," dedi Lydia sükûnetle ve hemen ardından tezgâhın üzerinde duran bir çift ten rengi çizmeyi gösterdi. "Ama mümkünse bunlara bakmayı çok isterim. Dağlara tırmanacağım da."

Dükkanın arka tarafından tok bir ses geldi. "İyi bir seçim. Topukları dışında her yeri gerçek deriden yapılmıştır. Topukları iki santimdir," diye devam etti ses. "Hanımefendinin ayaklarının rahat etmesi için astarı en iyi Fransız ipeğinden yapılmış ve en yumuşak ketenle sağlamlaştırılmıştır. Tabanları ise son derece dayanıklıdır ve zaten işin özü de budur, değil mi?"

Tanner tombul, kırmızı yanaklı, kulaklarının üzerindeki pon-pona benzeyen beyaz saçları dışında dazlak olan adamın perdeleri

açarak dükkâna girişini izledi. “Evet, evet en iyi deri tabanlar ve topuklar ve modaya uygun şekilde on üç çift bağ kancası. Ve tek bağ hepsinin arasından geçtikten sonra aşağıda bağlanıyor ki fiyonyonk hammeferdinin eteğinin ucundan görülebilsin. Pratik olmak güzel olmamak anlamına gelmez, değil mi? En iyi işlerimden biri olduğunu söyleyebilirim. Çok satılacaklarını bildiğim için iki düzine ürettim. Çok yakında bütün dünya benim yaptığımı yapacak. Ama ilk ve herkesten iyi yapan benim. Robert, orada durma. Bana kalıplarımı getir.”

Kısa bir süre sonra Lydia altına kutu gibi bir şey konarak yerden yükseltilmiş olan iskemlede oturmuştu ve James Sly onu eteğini kaldırmaya zorlayarak ayağını inceliyordu, “Sadece biraz kaldırmak yeterli,” Tanner neşeli adamın gözlerindeki parıltının çizmelerine olan sevgisinden mi yoksa Lydia’nın bileklerine olan ilgisinden mi kaynaklandığını düşünmeye başladı.

Bilekler olduğuna karar verdi.

Çizme üreticisi çırağının Lydia’nın tam önüne koyduğu taburesine oturdu, bacaklarını aralayarak tabureyi ona biraz daha yaklaştırdı ve sırttı. “Eğer sağ ayağınızı uzatırsanız, ah, evet, ihtiyacımız olan şey bu. Robert, buraya gel. Şimdi ayağa bak bakalım. Uzun ve ince. Ayak yayını görüyor musun? İşte güzellik budur, buradaki hanımın tembel olmadığını gösteriyor. Yürümeyi seviyorsunuz, değil mi hanımefendi?”

“Evet, yürümekten hoşlanırım. Neredeyse tüm yaşantım boyunca yürüdüm.” Tanner’a bakarak omuz silkti, “Başka ne yapabilirdim ki kollarımı iki yana açıp uçacak mıydım?”

Bay Sly⁶, Tanner bu adın adama çok uyduğuna karar vermişti, elini Lydia'nın çoraplı ayağının tabanına koyarak onu kaldırdı. Kaldırdı! Lydia'nın bacağı platformdan otuz santim kadar yükseldi. Lydia hemen ellerini elbisesinin üzerine koyarak bacağının kapalı kalması için uğraştı.

"Ama şimdi..." diye itiraz etmeye başladı Tanner ama Bay Sly Lydia'nın ayağını sağa sola çevirip incelemeye devam ederken onunla hiç ilgilenmedi, bir kusur arar gibiydi.

"Bak, Robert. Şimdi izin verirsen sana fikrini soracağım. Sence hangi kalıp uyacak? Hadi, çabuk ol, evlat. Altı mı? Yedi mi?"

"Eee, hımm..." çırak Lydia'nın ayağına şöyle bir baktıktan sonra hemen gözlerini kaçırdı. "Yedi mi?"

"Hah! Yarı yarıya doğru cevap verme şansın var sandın, değil mi? Sanki işini o kadar kolaylaştırırım da! Beş, Robert. Seninle akşam yemeğine bahse girerim." Elini kaydırdı, artık topuğunu tutuyordu, Lydia ellerini bacaklarına sararak eteğini mümkün olduğunca uygun bir yerde tutmaya çabaladı.

"Beş, efendim," dedi Robert adama ahşaptan yapılmış, ayak şeklindeki kalıbı uzatırken. Oldukça iyi oyulmuş bir kalıptı. Tanner, adam kalıba ayak parmaklarını bile oymuştu. Bu işe bağlılık mıydı yoksa bir fetiş mi?

Çizme üreticisi kalıbı Lydia'nın ayağının yanına tuttu. İkisi de aynı uzunluktaydı. "Nasıl ama Robert? Ben bu işten anlıyorum. Güzel bir ayağınız var hanımefendi bunu tekrarlamak zorundayım. Tam bir klasik."

Tanner adamın taburesini tekmelememek için kendini çok zor tuttu.

6 (İng.) Kurnaz. (ed.n.)

Neyse ki Bay Sly çırağının raflardan doğru çizmeyi getireceğine güvenmedi. “Ayağınızı indirebilirsiniz, hanımefendi,” dedi Lydia’ya ve ayağa kalkarak sağ duvardaki raflara doğru hızla ilerledi.

“Çok coşkulu, değil mi?” dedi Lydia eteğini düzeltip çoraplı ayağını onun altına saklarken.

“Kötü bir fikir vermiş olabilirim,” dedi Tanner usulca. “Gitmek ister misin?”

“Evet derdim ama senin Malvern Tepeleri’ne tırmanmak istiyorum ve çizmeler de oldukça hoş. Bir düşünsene Tanner, adam ayakları ölçme ve önceden onlara uyan ayakkabıları yapma yolunu bulmuş. Sence kaç ayak ölçüsü vardır?”

“İki düzine, hanımefendi,” diye fısıldadı Robert gözünü ustasından ayırmadan. “Bay Sly bu konuda çok çalıştı. Beş çok kullanılan bir numara değil. Hanımların çoğunun daha büyük numaraları var. Biz onlara yüksek numaraların daha iyi olduğunu söylüyoruz ama aslında onlar sadece daha büyükler. Kendi dükkânımı açtığımda numaralar yerine içek ya da benzeri adları kullanacağım.”

“Ah, evet, sebebini anlayabiliyorum,” dedi Lydia Tanner’a göz kırparak. “Ah, hanımefendi siz bir zambaksınız, çok özelsiniz.” Bay Sly elinde bir çift çizmeye dönüp taburesine oturmaya hazırlanınca tebessümü silindi. Ellerini eteklerinin üzerine bastırdı.

Ama Bay Sly bir daha Lydia’ya dokunma şansını elde edemeyecekti. “Hanımefendiye ben yardımcı olurum,” dedi Tanner çizmeleri adamın elinden çekip alçak tabureye oturarak. Başı ilginç bir şekilde Lydia’nın diz hizasına denk gelmişti. Bu pozisyonda ayağını kaldırırken dikkatli olmazsa onun görmemesi gereken yerlerini göreceği aşikârdı. Bay Sly’nın neden bu kadar neşeli bir adam olduğu anlaşılıyordu.

“Tanner, bunu yapmak zorunda...”

“Hanımefendi ayağını kaldırır mı, lütfen?” dedi Tanner, hangi aptal bağları aşağıdan yukarı bağlamak yerine tersini yapmak gibi bir saçmalıkla uğraşır, diye düşündü. Kadınların giyinmelerinin bu kadar uzun sürmesine şaşmamak gerekiyordu.

Lydia yavaşça ayağını kaldırdı ve Tanner tabureyi öne itti, kibar hareketlerle ayak bileğini tuttu ve topuğunu bacağına üzerine koyarak çizmenin bağlarını gevşetmeye devam etti.

“Bakın, hepsini yanlış yapıyorsunuz,” dedi Bay Sly çizmeye uzanarak ama Tanner adamın elinden hızla kurtuldu.

“Düğün çizmelerini yapmakla meşgul olduğunuzun farkındayız, Sly. Robert bize yardımcı olur. Gidebilirsiniz.”

“Gidebilirim, öyle mi? Siz kim oluyorsunuz da bana dükkânımda ne yapacağımı söylüyorsunuz?”

“O Malvern Dükü, Bay Sly,” dedi Lydia tatlılıkla. “Ekselansları’nın dükkânınızın ne kadar büyüleyici bir yer olduğunu dostlarına söylediğinden eminim, Robert gibi birkaç çırac daha tutmak zorunda kalacaksınız.”

“Bu onun gitmesini sağlar,” diye öttü Robert, ustası birkaç kez eğildikten sonra perdenin arkasına doğru hızla giderken. “Gerçekten sinsi bir adam, ne dediğimi anladığınızı umuyorum, Ekselansları. Muhakkak çizmeyi elinden düşürecek ve onu almak için eğilip görmemesi gereken her yeri görmeye çalışacaktı. Hanımefendi, sizden de özür dilerim. Güzel hanımlara hep bunu yapar. Quaker mezhebindenim ama babam borç içinde yüzdüğü için burada çıraclık yapmak zorundayım. Bay Sly’nin sinsilikleriyle bir alakam yok.”

“Evet, teşekkür ederim, Robert,” dedi Tanner Lydia’nın kızardığını görerek. “Sen de işinin başına dönebilirsin. Ben burayı hallederim.”

Sözlerini kanıtlamak için elini Lydia'nın eteğinin içine doğru kaydırarak dengede kalabilmesi için baldırını tuttu ve çizmeyi ayağına geçirmeye hazırlandı.

"Tanner?"

"Beni affet," dedi Tanner ipek çorabın altındaki baldırın diriliğini hissederek parmakları yanarken. Hayal gücü hızla çalışmaya başlamıştı. "Ama ya ben ya da Bay Sinsi."

"Nicole bir erkeğin ayağımın altında olmasından mutlu olmam gerektiğini söylerdi," dedi Lydia, sesi kesik kesikti. "Ama böyle bir şeyi hayal edeceğini bile düşünemem. İteyim mi?"

Bu sözün ne anlama geldiğini anlamak Tanner'ın birkaç saniyesini aldı. "Ah, hayır, ben halledebilirim. Sorun şu ters yapılmış olan bağlar."

"Ah, şunu düşün Tanner. Bay Sly'ın küçük, güzel fiyonkları eteğimin altından görünmezse ben ne yaparım? Bırak, yardım edeyim."

Parmak uçlarını gerdi, gerçekten mükemmel bir ayak kavisi vardı; son derece öpülesi bir kavis. Bir o kadar öpülesi ince bir bileği ve görmek için yanıp tutuştuğu bir baldır.

İşi Robert'a devredebilirdi. Oğlan on beşinden fazla olamazdı üstüne üstlük bir Quaker'dı. Quaker'ların muhtemelen şehvi duyguları yoktu. Ya da varsa bile onlara yenik düşmüyorlardı.

Biraz çaba harcayarak nefesini kontrol altına aldı. Aksi takdirde Lydia harcadığı çaba yüzünden nefes nefese kaldığını düşünecekti ki bu aslında gerçekten daha iyiydi. Aslında elini biraz kaydırsa dizine kadar ulaşacağını biliyor ve bu düşüncelerle savaşıyordu. Biraz daha yukarıda jartiyeri olmalıydı ve onun üzerinde de... Onun üzeri çılgınlıktı.

Çizme tam olarak ayağına oturunca Lydia nasıl görüldüğüne bakmak için öne doğru eğildi. Başı Tanner'inkinden on santim ötedeydi. Tanner hâlâ iki eliyle birden baldırını tutuyordu ve bakişları şimdi tam göğüs hizasındaydı.

Lydia'nın göğüsleri olduğunu unutma tehlikesini asla yaşamamıştı. Ama elbisesinin bu kadarını ortaya çıkardığını da hiç hatırlamıyordu. Evlendiklerinde çizmelerini her giymek istediğinde ona özel hizmetçisi olarak yardım etmek için ısrar etmeliydi. Bu ya da başka bir çizmeyi giymesinin önemi yoktu. Aslında tüm giysilerin cehenneme kadar yolu vardı.

O deri topukların çıplak sırtını deldiğini hayal edince taburesinde kaykılmak durumunda kaldı. O kıpırdanınca Lydia'nın topuğu düştü ve Tanner içgüdüsel bir hareketle onun bacağına yakaladı, elleri ipek çorabın yukarisına doğru kaydı. Çizmenin tabanı şu an kasığının ve ona ihanet eden çıkıntısının birkaç santim ötesindeydi.

"Ah..." dedi Lydia eteğine doğru sanki muslinin ve jüponlarının altında duran elini görebilecekmişçesine. Sonra da yüzüne baktı, Tanner bakişlarını kaçırıp biraz önce olanlar olmamış gibi davranamadı.

Lydia çok garip bakıyordu ama paniklelememişti. Nefret de yoktu. Gözlerinde dile getirmedığı bir soru vardı. Ve Tanner cevabı bilmiyordu.

Ama bildiğini umuyordu.

"Yeryüzündeki hiçbir şey böyle hissettiremez," cümlesinin usulca ağzından döküldüğünü fark etti Tanner. Sağ elini parmak uçları dantel kenarlı jartiyere dokunana kadar yukarı kaydırıldı. Dizi kıvrıkken uyluklarının hafifçe aralanmış olması gerektiğini

biliyordu. Bacağının yumuşak iç kısmı sadece birkaç santim ötede-
ydi. Tanner patlamak üzere olduğunu düşündü.

Lydia dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. Tanner bunun gerginlikten kaynaklandığını biliyordu ama yine de çok etkilenmişti.

Regent Sokağı'na birkaç adım ve sinsi çizmeceye de yirmi adım uzaklıktaydılar, bir de genç Tanner kendini tutmazsa ahlakı bozulacak genç bir Quaker vardı.

"Affet beni," dedi ellerini çekip Lydia'nın bacağını indirmesine izin vererek. "Ben bunu..."

"Hayır, hayır benim hatamdı. Ayağım kaydı. Ben... Ben çizmenin tam oturduğunu düşünüyorum," dedi Lydia, Tanner ne için özür dilediğini söylemeyerek özür dilemek için çabalarken. Söylemesi işleri daha da kötüleştirecekti.

Grosvenor Meydanı'na dönerken ikisi de çok sessizdi. Aklında çok şey olan iki insan ve söylenebilecek çok az şey... Ama adım atılmıştı. Bunu ikisi de biliyordu.

Bu adım onları nereye götürecekti?

“Tanner sana bir çift çizme mi aldı? Ne garip bir hediye,” dedi Charlotte Lydia’nın yatak odasındaki koltuğa yerleşirken. “Ve onlar önceden yapılmıştı ve ayağına da tam uydular, öyle mi? Bir bakayım.”

Lydia isteksizce makasla paketin iplerini kesti ve çizmeleri çıkardı. Aptalcaydı ama... ama çizmelerle baş başa kalmak istiyordu. Regent sokağında yaşadığı anları yeniden yaşamak istiyordu. En azından ne olduğunu anlamak. Ya da fazlasını. “Onlar Malvern Tepeleri’ne tırmanmak için. Bana oradan tüm dünyayı gösterecek.”

“Ah bunu yapacak, yapacak, değil mi?” diye mırıldandı Charlotte. “Hayal edebiliyorum.” Çizmelerden birini eline aldı ve çevirdi. “Ne garip. Bağlar altüst durumda.”

İşte Lydia da aynen böyle hissediyordu. Altüst. Ama bunu muhtemelen anlayabilecek olan Charlotte’a bile söylemedi. Bunun yerine ona Bay Sly ve dükkânından bahsetti, gevezelik yaparken bir yandan da Jasmine Harburton’a benzediğini düşünüyordu, çenesini hızla kapadı.

Charlotte çizmeyi geri verdi. “Hayır, Sarah, onu koyma,” dedi hizmetçi Lydia’nın üç yıldır giydiği gri sabah elbisesini katlamaya

başladığında. Moda değildi ama çok rahattı. “Bence o elbiseyi yeteri kadar gördük.”

“Ama o en sevdiklerimden biri,” diye itiraz etti Lydia.

“Evet, bundan eminim ve taşra için harika. Tabii bahçeye bakmak ya da kümesi ziyaret etmek istiyorsan.”

Sarah elbiseyi Ashurst Malikânesi’ne gidecek olan büyük sandığa koydu ve Lydia onu oradan alarak seyahat bavuluna yerleştirdi. “O zaman tepelere tırmanmak için kesinlikle mükemmel.”

Charlotte bir kez daha Sarah’ya onu bavuldan çıkarmasını işaret etti. “Onun için bile olmaz. Ruhunda hiç mi romantizm yok, hayatım? Adam seni evinin oradaki tepelere çıkarıp kendi dünyasını göstermek istiyor. Sadece ikiniz. Hiç romantik bulmasam da bu iş için sana bir tür giysi alarak beni fazlasıyla şaşırttı, yine de en azından düşünceli. Sence sana sadece bitki örtüsünü mü göstermek istiyor? Taşra dışına çok az çıktığımı biliyorum, Lydia ama kimse bu kadar *şaf* olamaz.”

Sarah kıkırdadı.

“Hayır,” diyerek devam etti Charlotte hizmetçiye uyarı bir bakış göndererek, “bu elbise Malvern için uygun değil, orada geçireceğin hiçbir ana uymaz. Hem görünüşe bakılırsa tek talibin Tanner değil. Ya adamlardan biri sana evlenme teklif ettiğinde üzerinde bu eski elbise olursa ne olacak? Ne kadar utanacağını bir düşün.”

Elbiseyi inatla bir kez daha sandıktan çıkaran Lydia yengesine döndü. “Kimse bana evlenme teklif etmeyecek. Bu, Tanner’ın yavaş yavaş iyileşene ve Baron kendini daha iyi hissedene kadar yapılan basit bir taşra evi toplantısı.”

“Bundan emin misin?”

“Elbette eminim,” dedi Lydia kalp atışlarının hızlanışını görmezden gelerek. “Eğer bir şey olarsa Tanner, Jasmine’e evlenme teklif edecektir.”

“Sahi mi?” dedi Charlotte tek kaşını kaldırarak. “O zaman siz dükkânlara yaptığınız geziden döner dönmez Tanner’ın Rafe’le özel olarak konuşma ricasını bana nasıl açıklayacaksın?”

“Ne yaptı?” Elbise Lydia’nın bir anda hissizleşen parmaklarından kurtularak düştü. Sarah onu yakaladı, bir top haline getirdi ve tekmeleyerek yatak örtüsünün altına gönderdi.

“Hayatım, rengin soldu,” dedi Charlotte, Lydia’ya daha önce hiç görmemiş olduğu bir yanını göstermeyi sevdiğinden pek emin değildi. “Tanner’ın Rafe’le konuşmak istediğini bilmiyor muydun? Ayrıca Baron da birkaç saat önce onunla özel olarak konuşmak istedi. Rafe bugün çok meşguldü. Bence önümüzdeki hafta bir şekilde sen de aynı durumda kalacaksın. Yani çok meşgul olacaksın demek istedim.”

Sarah kıkırdadı, geç de olsa ağzını eliyle kapadı ve yatak odasından kaçtı.

Lydia tuvalet masasına gitti ve oturdu, bu hareket diğer alternatiften yani düşmekten çok daha iyiydi. “Justin sadece eğleniyor. O da öyle söyledi. Rafe’le konuşması da şakanın bir parçası. Çok komik bir şaka olmadığını kabul ediyorum.”

Charlotte içini çekerek başını iki yana salladı. “Hem aklın hem de dış görüntünle çekici biri olduğunu düşünmen bu kadar imkânsız mı, hayatım? Erkeklerin fark edeceği, bir anda etkileneceği ve Malvern’de seninle ciddi bir şekilde flört etmeden önce Rafe’in iznini almak için uğrayacağı türden bir kadın olduğunu düşünmen bu kadar mı zor?”

“Justin kadınlardan hoşlanmıyor.”

“Sahi mi? Bense çok daha yüksek bir otoriteden onun kadınlardan çok hoşlandığını duydum. Hem de pek sık, yani en azından Rafe bana öyle anlattı. Sen onun tercihinin...”

“Onu demek istemiyorum!” diye haykırdı Lydia yanakları ısınmaya başlamıştı. “Kadınlardan hoşlanıyor... Ama kadınlardan hoşlanmıyor. Ah, ne dediğimi ben de bilmiyorum. Hayır, bu doğru değil. Ben sadece Justin’in bana şaka yaptığını biliyorum. Bunun eğlenceli olduğunu düşünüyor.”

“Ve eğlenceli, değil mi?”

Lydia bu sohbetin sona ermesini istiyordu. En azından Baron’la ilgili kısmının; Tanner’ın ziyareti konusunda daha fazla şey duyabilirdi. “O çok eğlenceli biri. Sorun...” bir anlık tereddüdün ardından devam etti, “sorun şu ki bunu o da biliyor. Bence en çok kendi eğleniyor ve bunu bazen diğerlerini harcamak zorunda kalsa bile yapıyor. Belki de ben yanıldım. Sadece kadınları sevmiyor değil. Erkekleri de sevmiyor, özellikle de kendini.”

Charlotte ona gözlerinde açık olan bir merakla baktı. “Baron hakkında oldukça fazla düşünmüş olduğunu görüyorum. Yanlışlıkla onu kendinden kurtarmayı planlıyor olabilir misin? Ne yazık ki bu sana çok yakışan bir hareket olurdu.”

Lydia bu yoruma şaşırdı. “Her işe burnumu mu soktuğumu söylüyorsun?”

“Ulu Tanrım, hayır. İnsanları budalalıklarından kurtarmaktan hoşlandığını söylüyorum. Hayatının çoğunu Nicole’ü çılgınlıklarından ve budalalıklarından kurtarmaya çalışarak geçirdin. Bazen seni insanların peşinde dolaşan ve onlar gittikten sonra arkalarından temizlik yapan bir süpürge olarak gözümde canlandırıyorum. Kız kardeşin artık büyüdü ve daha akıllı. Ve artık senin sorunun değil. Tüm çılgınlıklarıyla Lucas keyif alarak ilgileniyor. Artık süpürgeyi

bırakıp daha çok kendi hayatını düşünme zamanının gelmedi mi? Hatta kendine has birkaç çılgınlık ve macera düşünmelisin.”

Lydia çizmelere baktı. “Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Charlotte ayağa kalktı ve Lydia’yı yanağından öpmek için ona doğru yürüdü. “Hepimiz nasıl yapacağımızı biliriz, hayatım. Bunu bilerek doğarız. Sadece olması gerektiğini varsaydığımız kilitleri ve koyduğumuz engelleri kaldırmamız ve serbest bırakmamız gerekir. Sonuçta biz kadınız ve erkeklerden çok daha akıllıyız, hatta bunu sır olarak saklayacak kadar akıllıyız. Bazen erkekler çok *onurlu* olmaları gerektiğini hissettiklerinde onun için neyin iyi olacağını bilen bir kadın tarafından biraz *dürtülmeye* ihtiyaç duyar. Tabii kendi için de.”

“Yani sen şimdi diyorsun ki...”

“Ben mi? Anne olmaya hazırlanan bir kadın olarak mı?” Charlotte ellerini sahte bir dehşetle ağzına kapadı ve hemen ardından yaramaz bir genç kız gibi gülümsedi. “Ben hiçbir şey demiyorum. Ama sen söylemediğim şeyi düşün, Lydia. Biraz olsun *rahatlatmayı* düşün.” Lydia’nın yanağını okşadı. “Gerçek Lydia’nın ortaya çıkma zamanı gelmiş olabilir, bugüne kadar ikizi ve kendi için hep güvenli olanı yapan ve dikkatli olan Lydia’nın belki de artık dışarı çıkıp oyuna katılması gerekiyordur.”

Charlotte gider gitmez Lydia çizmeleri aldı ve onları göğsüne bastırarak pencerenin önüne gitti. Grosvenor Meydanı’na baktı, Meydandan ayrılan Lucas Paine’in arabasını ve Nicole’ün camdan öpücükler yollayarak el sallayışını görebiliyordu; yaşam doluydu, yeni bir maceraya ilerliyordu, bu kez sevdiği adamlarla...

“Nasıl bir his?” diye sordu boş meydana. “Sadece hissetmek nasıl bir şey? Kendini tutmamak ve olayların seni daha önce hiç gitmediğin yerlere götürmesine izin vermek, *hissetmek* dışında

kimsenin ne yaptığının ya da ne söylediğinin önemi olmayan bir yere.

Yeryüzündeki hiçbir şey böyle hissettiremez.

Tanner'ın dokunuşu ve kendisinin ona verdiği tepki yeryüzünde başka bir şey kalmamış hissini yaratmıştı. O anlarda Tanner'ın parmakları ipek çorabının üzerinden tenini yakarken onun gözlerinin içine bakmış, dükkân ve dünya silinmişti. Her yanının ısındığını, eritici bir hazzın bedenine dolduğunu hissetti, tek isteği gözlerini yummak ve sadece *hissetmekti*.

Bu muydu? O dikkatli hayatındaki eksiklik bu muydu? Bir erkeğin dokunuşu mu? Hayal değil, Yüzbaşı'yla geçirdiği kısa süre içerisindeki özlem dolu bakışlar ve sessiz iç çekişler değil. Yüzbaşı onun çocukluk aşkıydı, sığındığı limanıydı, böylelikle güvende olduğuna inanmaya devam edecekti. Tanner'a baktığında ya da Tanner ona baktığında kendini hiç de güvende hissetmiyordu. Dengesini yitiriyor, güvenini kaybediyor ve çok heyecanlanıyordu. Geleceklerinin mutlu mu yoksa hüznü mü olacağını gözünde canlandıramıyordu. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktu, bunu Fitz öldüğünde öğrenmişti.

Bir yıla yakın bir süre boyunca kozasında saklanmış ve fırsatı varken aşkını açıklamadığı için kendini azarlayıp durmuş, bu arada ona bu yıkıcı kederi verdiği için onu da suçlamıştı. Yeniden sevmek acı, kalp kırıklığı ve kayıp anlamına gelebilirdi. Ama ya denememek? Bu hayat mıydı?

Yeryüzündeki hiçbir şey böyle hissettiremez.

Özenle inşa ettiği kozası artık güvenli değildi; artık sığınak değil, hapishaneydi. Tanner, Yüzbaşı değildi, onu güvende hissettirmiyordu. Onu hiç etkilenmediği bir şekilde etkiliyordu.

Bu yanlış mıydı? Hiç öyle *hissetmiyordu*...

“Eski dostum,” dedi Baron Wilde. Kapılarına altın yıldızlı Malvern arması işlenmiş seyahat arabası sabah sisiyle birlikte Grosvenor Meydanı’ndan ayrılmış atını Tanner’ın atının yanına getirmişti. “Ah, şu suratın asıklığına da bak. İki güzel hanımı yanına alıp şehirden bensiz kaçabileceğini mi düşündün?”

“Senin bir noktada ortaya çıkacağını biliyordum, kapıdan kovsam bacadan girersin,” diye bir şakayla cevap verdi Tanner. “Yoksa seni dün geceyi birlikte geçirdiğin opera dansçısının koynundan çıkarması için birini yollamamı mı bekliyordun? Üzerinde hâlâ gece giysilerin var ve senin gibi görüntüsüyle gurur duyan bir adama göre oldukça sefil bir durumdasın. Uzun bir gece miydi?”

“İlginç bir geceydi,” dedi Justin yanaklarını karartmış olan sabah sakallarını sıvazlayarak. “Brummel sonunda yuvadan uçtu, bu arada en iyi İngiliz borçlularının kutsal sığınağı olan Calais’e gitti. Henüz kimse bilmiyor ama ikimiz de şehri terk ediyor olduğumuza göre sana söylemek güvenli.”

“Güvenli mi? Koşup borçlu olduğu kişileri harekete geçireceğimi mi düşündün?”

Justin o büyük tebessümünü gösterdi. “Muhtemelen. Sen çok dürüst bir adamsın. Ahlak abidesi gibi bir şeysin. Bazen sana nasıl tahammül ettiğimi bilemiyorum. Ya da senin bana nasıl katlandığını.”

“Ben çok sabırlıyım,” dedi Tanner bıyık altından.

“Evet, bir aziz kadar sabırlısın, sana katılıyorum.”

“Ayrıca merak ediyorsan söyleyeyim, küçük skandalları öğrenmek için yalvarmak gibi bir eğilim de göstermeyeceğim.”

“Ah. Ve esas meselen nedir?”

Tanner atını hızlandırdı, araba sabah trafiğinden kurtulmuş ve atlar eşkin gitmeye başlamıştı. Bavul ve hizmetlileri taşımakta olan ikinci araba da belirli bir mesafeden onu izliyordu. Justin’in ise hiç yükü yoktu, bu muhtemelen arabasının saatler önce yola çıktığı ve çok önlerinde olduğu anlamına geliyordu.

“Meselem mi? Olmalı mı? Senin gözlerimi kocaman açıp dehşet verici bir ses tonuyla bana uygun gördüğün cümleyi söylememi istediğini düşünüyorum: Tanrım, dostum bana sakın Brummel’in kaçışına yardım ettiğini söyleme!”

“Bu tür bir coşkudan hoşlanırdım, doğru. Senden söylediklerimi en azından can kulağıyla dinliyormuş gibi yapmanı istesem ne derdin?”

“Senin için bu kadar önemliyse bunu yapmayı deneyebilirim. Şimdi bana onun ya da senin mi demem lazım, alacaklılarını nasıl alt etmeyi başardığını anlat bakalım. Onların, adamın salonunda oturup kahvaltı edişini seyrettiklerini duymuştum, eğer söylendiği şekilde battıysa muhtemelen onun da parasını ödemişdir.”

“Ah, doğrudan da öte. Adamın birbirine iki şilini bile yok, gerçi tedbirli olursa bir süre iyi bir yaşam sürebilir. Benim gibi

birkaç ahlaksız arkadaş ona veda hediyesi olarak aramızda bir şeyler topladık. Adama bir şeyler borçluyduk. Hem Beau olmasa hâlâ işli satenler ve dökümlü danteller arasında süslü taylar gibi zıplayıp duruyor olurduk.”

“Peruk ve pudrayı da unutmamak gerekir.”

“Lütfen o korkunç şeylerin adını bile anma. Ayrıca her gün banyo yapma konusu da var. Brummel temizliğin centilmenliğin şartı olduğunu söylemesinden bu yana balo salonlarındaki havanın çok daha temiz olduğunu kabul etmelisin. Neyse, konuyu dağıttım.”

“Bunu genellikle yaparsın. Ama bu sayede sana bir soru soracak vaktim oldu, sence de sakıncası yoksa?”

“Bunu genellikle yaparsın,” diye espiyle karşılık verdi Justin. “İngiltere’ye döneli iki kısa gün olduğu halde bu küçük maceraya nasıl bulaştığımı soracaksın.”

“Bunu ben söylemedim.”

“Ah, öğreniyorsun. Resmî olarak iki gün önce dönmüş olabilirim ama atalarımın evine yaptığım ilk ziyaret bu değil elbette. Aslında geçtiğimiz birkaç ay içerisinde ülkeye birkaç kez girip çıktım, elbette ki kim olduğumu gizledim. Kraliyet affını almak sadece masraflı değil, insanın zamanını da alıyor. Her neyse, şu an cepleri tıka basa benim paramla dolu olan Prinney’mize⁷ karşı artan nefretim ve Brummell gibi dışlanmışlara karşı zor şartlarda edindiğim hoşgörü düşünülürse, adama yardım teklif etmek çok mantıklıydı.”

“Ve ben hâlâ ne yaptığımı bilmiyorum. Şu anki duruma bakılırsa ilk durağımıza vardığımızda sen bunu hâlâ söylememiş olacaksın.”

“Ah bu bir lanet, dramatik olayların tadını çıkarmaktan keyif almak yani, bununla savaşmaya çalışıyorum. Lütfen, beni affet. Hızlı olmaya çalışacağım böylelikle ben değerli Wigglesworth’un sağladığı imkânlar dâhilinde kirlerimden kurtulup temiz giysilerimi giyerken sen merakta kalmamış olacaksın. Arabam beni Hoof And Claw’da bekliyor. Orası ilk durağımız, değil mi? Senin oradaki küçük köfteleri ne kadar sevdiğini hatırlıyorum.”

“Hafızan çok net olmasa da oldukça iyi. Orada sevdiğim şey köfte değil, garson kızlardan biri Dumpling’di ve bu çok uzun zaman önceydi,” dedi Tanner sırtarak. “Malvern’e Noel’den önce varmak istiyorum, banyon bir saatten fazla sürerse seni orada bırakırız.”

“Sen ev sahibimsin, üstüm değil,” dedi Justin ve hemen ardından geniş omuzlarını silkti. “Pekâlâ. İtibarım olduğundan daha fazla zedelenemeyeceği için Beau’ya operaya giderken arabamla eşlik etmeye gönüllü oldum. Alt sınıftan olan alacaklılardan bir tanesi de arabaya binmek istedi ama ben adamı bu fikrinden caydırdım. Onu ve yarım düzine kadar diğerlerinin borçlularını gözden kaçırmamak için arabanın yanından ilerlemeye çalışmalarını izlemek nadir rastlanacak bir deneyimdi.”

Tanner bu sahneyi hayal edip bunun ne kadar komik gözündüğünü fark etti. “Peki, ya operadan sonra?”

“Evet, ilginç bir keşif oldu. Alacaklı denen tür meğerse ya kısa bacaklı ya da tıknafesmiş,” dedi Justin dişlerinin arasındaki yakılmamış puroyu sıkarken. “Korkarım Londra’yla Brummell’in arabasını saklamış olan diğer işbirlikçinin evi arasındaki mesafeyi bir anda yutuveren atlarımın hızına ayak uyduramadılar. Orada vedalaştık, oldukça hazin bir sahneydi ve adam onu ve arabasını rıhtımda bekleyen küçük tekneye binmek üzere Dover Yolu’na çıktı.

Ben daha Londra'ya dönmeden o Calais'deki bir kafede şarabını yudumlamaya başlamıştır.”

Tanner başını iki yana salladı. “Hepsi bu mu? Justin, bu adamı neredeyse hiç tanıımıyorsun.”

“O da beni tanımiyor. Yine de White'taki cumbada yer alan masadaki yerini bana bıraktı.”

“Sana mı bıraktı? O ölmedi, sadece gitti.”

“Her zaman gerçeklere sadık kalırsın. Tamam, itiraf ediyorum. O şeyi ben satın aldım. Adam geç de olsa birilerine daha borçlanmak istemiyordu, yani bana.”

“Yerini mi satın aldın? Yani iskemleyi mi?” Tanner öyle gürültülü bir kahkaha attı ki atı homurdanıp efendisi dizginleri sıkana kadar yan yan gitmeye başladı. “Moda konusunda uzman olmaya mı karar verdin? Cam kenarında oturup kaldırımdan geçen her bahtsız erkek ve kadının giysilerini mi eleştireceksin?”

“Evet, bu söylenebilir. Sence tek camlı gözlüklerden de edinmeli miyim? Kasvetli siyah giysilerime ve melankolik kaş çatışma uyar.”

“Bence bir an önce hana doğru yol almalısın. Ya bunu yapmalısın ya da Malvern yolunu tek başına bulacaksın.”

“Güzel Leydi Lydia'nın sevgisini ve de onurlu ahmaklığının sayesinde oynamakta olduğumuz oyunu kazanmana yol açayım, öyle mi? Hiç sanmıyorum.” Şeytani bir sırıtişla şapkasının ucuna dokundu, atının karın boşluğuna topuklarını bastırdı ve hızla ilerledi... Tanner'ın mırıldandığı küfürleri sadece atı duydu ki bunların ona hiçbir etkisi yoktu.

Atını hızlandırdı, arabanın yanma giderek oturmakta olan Jasmine ile Lydia'yı görebilmek için camın önünde başını eğdi.

Onu ilk gören Jasmine oldu ve hızla camı indirdi. “Yanımızdan hızla geçen Baron muydu? Boyun bağı gevşemiş bir şekilde arkasından süzülürken çok çekiciydi. Ah! Bunu söylememeliydim. Bize katılacak mısın, Tanner? Araba oldukça büyük ve koltukları babamınkinden çok daha rahat. Bize katılırsan çok mutlu oluruz ama ters oturman gerekecek. Lydia ile bu konuyu konuştuk ve ters gidersek midelerimizin bulanabileceğine karar verdik. Evet, bence de öyle. Bu konuda bir şey söylemiş miydin, Lydia?”

“Hatırlamıyorum,” gibi bir şey söylediğini duydu Tanner, Lydia’nın usulca.

“Belki daha sonra,” dedi kuzenine ve yoldaki çukur ve tümseklerle rağmen hızla elindeki kasnağa gerili kumaşı işlemeye devam eden Lydia’ya baktı. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı ve ağzının çevresinde beyaz bir halka oluşmuştu. “Lydia, hana kadar benimle birlikte ata binmek ister misin? Üzerinde binici kıyafetlerinin olduğunu gördüm.”

Lydia o mükemmel mavi gözlerinde bir rahatlama ifadesiyle ona bakınca Tanner, Jasmine’in son bir saattir onun başının etini yemiş olduğunu anladı. İşiyile ilgileniyormuş gibi yapmanın Jasmine’i gevezelikten vazgeçireceğine gerçekten inanmış mıydı? “Bu çok hoşuma gider, evet, teşekkür ederim.”

Tanner arabacıya yolun kenarına geçerek durmasını işaret etti, beş dakika sonra Lydia atına binmiş yanında ilerliyordu, arabanın tozunu yutmamak için arada gereken mesafeyi bırakmışlardı.

“Jasmine aslında bir geveze olduğunu ispatlamakla mı meşguldü?” diye sordu atlarını eşkin sürerlerken.

“Gerildiğinde gevezelik ettiğini söylüyor. Onu gerdiğimi sanmıyordum ama sanırım öyle. Yoksa Malvern’e dönmek sinirlerini bozmuştur.”

“Eve dönmek mi onu heyecanlandırıyor yoksa Londra’dan ayrıldığı için mi mutsuz? Sence hangisi?”

Lydia bir süre düşündü. “Bence eve dönmek onu heyecanlandırıyor. Orada... Arkadaşları var.”

“Sence onlar da Bayan Shandy gibi sağır mı? Hayır, cevap verme kabalık ettim.”

“Ne yaptığının farkında. Sadece konuşmasına engel olamıyor. O kadar endişeli biri olmaktan nefret ederdim.”

“Şimdi söylediğimden iki kat utandım. Sorun babası, biliyorsun. Adam sürekli olarak onu bana doğru itiyor. Jasmine’in istekleri ise onunkilerle uyuşmuyor.”

“Bir noktada ona karşı koymak zorunda,” dedi Lydia, Tanner’ı şaşırtarak. “Kimsenin başkalarının geleceğini planlama hakkı olmamalı.”

Tanner hemen Fitz’e verdiği sözü hatırladı. Ölüm döşeginde bile olsa Lydia’nın geleceğini planlayan adamı. Ve tabii Thomas Harburton’a inanmak mümkünse yine ölüm döşeginde oğlunun geleceğini planlamaya çalışan müteveffa babasını. Lydia ona kelimelere dökmeden bir şey mi söylemeye çalışıyordu? Bunu yapıyorsa babasından mı Fitz’den mi bahsediyordu? Yüzbaşı savaşta ölmek üzereyken onun geleceğini planlamaya kalkışmış olduğunu bir şekilde biliyor olabilir miydi? Biliyorsa onaylamadığı kesindi.

Bu tam da ihtiyacı olan şeydi, bir engel daha.

“Senin ata bindiğini hiç görmemiştim,” dedi Tanner bu rahatsız edici sohbetin konusunu başka bir yöne çevirerek. “Nicole’ün bindiğini biliyordum ama seni bilmiyordum.”

“Nicole sadece ata binmez,” dedi Lydia gülümseyerek. “O ve atı Juliet taşrada terör estirir. Daisy ve ben ise manzaranın tadını çıkararak rahvan bir şekilde ilerleriz.”

“Bazen yavaş gitmek yolun tadını daha çok çıkarmanı ve varış noktasının seni daha çok cezbetmesini sağlar.” Şu an atlardan mı bahsediyordu yoksa yavaş yavaş Lydia’ya yaklaşmasından mı? Tanner bu sorunun cevabını biliyordu ama Lydia biliyor muydu? İkisi de konuşuyordu ama ikisi de söylemesi gerekenin ne kadarını söylüyordu ve sohbetlerindeki önemli konuların ne kadarı söylenmemişlerin içinde kalıyordu?

Lydia’nın yanakları hafifçe renklendi ve Tanner bunun havanın sıcaklığından olmadığını biliyordu. Umutları arttı. Gerçekten acınılacak haldeydi ve bunun farkındaydı.

Telaşla konuşmaya başladı: “Sen ve Jasmine ne hakkında konuşuyorsunuz? Elbette daha çok Jasmine konuşmuştur. Sen hep dinliyor musun?”

Lydia ona gülümsedi. “Dinlemekten başka yapılabilecek bir şey yok. Bana Malvern’i anlatıyordu. Şu ana kadar öğrendiğim şey evin büyük olduğu. Kocaman. Hatta devasa. Evin büyüklüğü gözünü çok korkutuyor çünkü çocukken bir kez batı kanadında kaybolmuş. Ama sen son derece cesur bir kahraman olarak onu bulmuş, sonsuza kadar kaybolduğunu, soğuk ve açlıktan öleceğini düşünmeye başladığı bir sırada, kucaklayarak uygarlığa götürmüşün.”

“Ulu tanrım, böyle mi söyledi? Sana kendini çarşaf dolabına kapatıp uyuya kaldığını da söyledi mi? Bulunmayı nasıl beklerdi? Ayrıca hiç de küçük değildi, Lydia. On iki ya da on üç yaşındaydı. O günden sonra babasıyla ziyaretimize geldiklerinde misafir oda-

sından bir adım bile uzaklaşmadı. O bazı konularda gerçekten de çok ürkek.”

“Konuları abartma eğilimi olduğu da kesin. Ama o zaman sen artık cesur bir kahraman olmazsın, değil mi?” diye sordu alaycı bir sesle. “Bu çok kötü, senin öyle olduğunu düşünerek çok etkilendi mi? Belki de benim el değmemiş genç kızlık hayranlığımı ve şaşkınlığımı körükleyecek başkaca bir şeyler yapmışsındır.”

Onunla konuşurken kelimeleri çok anlamlı kullanıyordu, değil mi? Pekâlâ, Tanner da bunu yapmaya çok yatkındı. Kelimeler bazen... çağrışımlar yaratabiliyordu.

“Son zamanlarda yapmadım, hayır. Ama ilk fırsatta bunu yapmak için uğraşacağım. Aklına gelen özel bir şey var mı?”

Lydia bu soruyu düşünürmüş gibi yaptı, Tanner’ın kalbi patlamak üzereydi çünkü Lydia kendini onunla şakalaşacak kadar rahat hissediyordu.

“Malvern’de tehlikeli ejderhalar var mı?”

“Ateş soluyan türden olanlardan mı bahsediyorsun?” Tanner, Justin’in adını vermekten kaçınmıştı.

“Başka türlerde mi var?”

“Ah, elbette,” dedi ciddi durmaya özen göstererek. “Hatta birkaç tür diyebiliriz. Bir tanesi azgın kurbaga türü. Derisi çok engibeli ve nefesi insanda sigil yapar. Çift kuyruklu olanları ki mutlu olduklarında kuyruklarını sallamaya başlarlar ve etrafa çok büyük hasar verirler. Bu önemli uzantılar yüzünden köydeki pek çok kulübe yeniden yapılmak zorunda kaldı. Ve en son kırmızı gözlü, beş bacaklı ceviz meraklıları var. Gerçi birkaç yıl önce yaşanan afette ceviz ağaçları yok olunca onları göremez olduk. En sevdikleri yiyeceğin tükenmesi onları yer değiştirmeye zorladı. Birkaç

lanesinin Bagshot Heath civarında görüldüklerini duydum ama tabii bu sadece bir söylenti.”

“Çok yazık, kırmızı gözlü ceviz meraklılarını görmek isterdim.”

“Kırmızı gözlü, *beş bacaklı* ceviz meraklıları,” dedi Tanner. “Dört bacaklı olanlar hâlâ keyifle fındık tüketiyor.”

“Düzeltilme için teşekkür ederim. Sanırım çift kuyrukluyu öldürmenle yetinmek zorunda kalacağım. Sığil riskine girmek istemezsin. Hem cesur kahramanların sığilleri olmamalı.”

“Evet, akıbetimi kötü etkileyebileceklerini kabul ediyorum. Peki ya ejderhalar daha yeşil vahalara gitmişlerse o zaman seni nasıl etkileyeceğim, güzel el değmemiş genç kız?”

“Ah, bir şey bulabileceğimden eminim,” dedi Lydia gözleri irileşerek ve bakışlarını kaçırdı.

“Lydia?” dedi kendini toparlaması için ona biraz süre tanıdıktan sonra. Lydia’nın erkeklerle bu tür atışmalarda onun kadınlarla olduğu kadar rahat olamadığı ortadaydı. Aslında ikisi de çekingendi, sadece artık çok temkinli olmamak için uğraşan hatta çok fazla çabalayan iki insan. Ağırbaşlı. Güvenli. Dikkatli.

“Efendim,” dedi Lydia eyerin üzerinde dimdik oturmaya devam ederek.

“Çizmeleri getirdin mi?”

Ona neyi sorduğunun farkında mıydı?

Lydia usulca başını çevirdi ve onunla yüz yüze geldi. Bir karara varmış gibiydi. “Bana tepelerden birinin zirvesinden dünyayı görebileceğimi söyledin. Nasıl getirmem? Ben... Ben bana göstereceğin her şeyi merakla bekliyorum.”

Tanner yanlışlıkla dizginlere asılınca atı yolda gezindi. Lydia ya ne söylediğinin farkındaydı ya da o kadar masumdu ki onu hana vardıkları anda toparlayıp ağabeyinin yanına göndermeliydi.

“Sana göstermek istediğim çok şey var, Lydia,” dedi onu dikkatle inceleyerek.

“Benim de öğrenmek istediğim çok şey var,” diye usulca cevap verdi Lydia, uzun kirpikleri aşağı inerek gözlerindeki ifadeyi örttü.

Çok güzel. Çok saf ve çok mahcup.

Lydia, ona yine sözcüklere dökmeden fazlasına hazır olduğunu mu bildiriyordu? Tanner böyle yaptığına inanıyordu. Böyle yaptığını umuyordu.

Rafe’in iznini ve bir kadına çok fazla hassas bir çiçek gibi davranmanın onun canını sıkacağına dair verdiği tavsiyesini almıştı. Bunun üzerine çalışma odasından çıkarken Charlotte’ın fısıldadığı sözler de vardı: “Söyle ona, Tanner. Göster ona. Uzun zamandır içinde yaşadığı düşlerden uyanmaya hazır. Onu başkasının uyandırmasına izin verme. Onu seviyorsan bunu yapma.”

Küçük köye ve Hoof And Claw’a yaklaştıkları için önlerindeki araba yavaşlamaya başladı. Yeni atlar, yiyecek ve içecekler onları bekliyordu. Tabii yatak odalarından birinde temizlenip giyinen arkadaşının hayatını nasıl daha karmaşık bir hale getireceğini keyifle bulmaya çalışan Baron Justin Wilde da.

“Bir de onu ben davet ettim,” diye usulca mırıldandı Tanner.

“Pardon? Bir şey mi söyledin?” diye sordu Lydia atlarını hana doğru çevirirlerken.

“Aç mısın diye sordum. Justin bize yemek ısmarlayacağına söz verdi.”

“Vedalaşmakla o kadar meşguldüm ki kahvaltı etmeyi unuttum. O bu yüzden mi önden gitti? Çok düşünceli.”

“Justin çok düşüncelidir. Her an böyle pozitif düşüncelerle doludur. İnmene yardım edeyim.”

Tanner atından indi, dizginleri koşarak gelen genç seyise verdi ve Lydia’nın atının yanına giderek kollarını kaldırdı. Lydia ayağını üzengiden kurtardı, ellerini onun omuzlarına koymadan önce diğer bacağına da kadın eyerinin çıkıntısının üzerinden geçirdi.

Tanner onu ince belinden yakalayarak yavaşça aşağı kaymasını sağladı, seyis atları götürene kadar onu tutmaya devam etti. Ona çok güzel olduğunu, tebessümünün bile nefesini kesmeye yettiğini, ona sadece dünyayı değil güneşi ve yıldızları da sunmak istediğini söyleme özlemiyle yanarak gözlerinin içine baktı. Bunların yerine usulca konuştu, “Ben Justin’in söylediği gibi şeyler söylemem, Lydia. Ama bir şey söylediminde gerçekten söylerim.”

Lydia elini bandajlı yanağına götürerek onu hafifçe avuçladı. “Biliyorum. Bunu aklımda tutacağım.”

Tanner kendini aptal hissetti hatta yakın bir dostuna sadakatsizlik ediyordu. “Seni asla incitmem.”

“Bunu da biliyorum.” Eli yanına düştü. “Muhtemelen nerede kaldığımızı merak ediyorlardır. İçeri girelim mi?”

Tanner başını sallayarak Lydia’nın yanına geçti ve koluna girmesine sağladı.

Jasmine ile Lydia soluklanmaları için hancının karısının becerikli ellerine teslim edilerek onlar için hazırlanmış odaya gönderildiler, Tanner'a da odası gösterildi, muhtemelen Baron da o odayı kullanıyordu.

“Ah, çok hoş bir oda, değil mi?” dedi Jasmine beyaz seramik lavabo ve yanında duran su kabına doğru ilerlerken. “Ellerimi senden önce yıkamamın bir sakıncası var mı? sen ata bindin, eldivenlere rağmen tozlanmışsındır ve üzerine at kokusu sinmiştir ve ben o suyu kullanmak istemem.”

Kız zaten lavaboya suyu dökmeye başlamıştı. Lydia, Jasmine Harburton'dan biraz daha zeki biri söylemiş olsa hakaret olarak kabul edeceği bu sözlerle cevap verme gereği hissetmedi. Tuvalet masasının üzerindeki aynaya giderek şapkasının nasıl durduğuna baktı. Erkeklerin kunduz kürkü şapkalarına benzeyen oldukça ufak ve şeker bir şeydi, sarı buklelerinin üzerine sol gözünün üzerine düşecek şekilde çapkınca bir açıyla yerleştirilmişti. Galiba en çok rengini seviyordu, zümrüt yeşili binici giysileriyle mükemmel bir uyuma sahipti. Ya da bu şapkayı bu kadar özel kılan arkasından yaklaşık yirmi santim kadar aşağı kayan tavus kuşu tüyleri ve

Daisy'ye bindiği sırada yüzüne indirmiş olduğu yarım peçesiydi. Böylelikle Tanner'a hep o peçenin ardından bakmıştı. Bu şapkayla kendini çok kaygısız hatta sofistike hissediyordu.

Sahte bir cesaret miydi bu? Tanrım, bir şapka ona bunları hissettirebiliyorsa erkeklerin kılıç kuşandıklarında kendilerini o kadar cesur hissetmelerine hiç şaşırmamalıydı. Kadınların şapkaları ve erkeklerin kılıçları birbirlerine karşı kullandıkları silahları olarak düşünülebilir miydi? Bir erkekle bir kadının nasıl bir savaşı olabilirdi?

"İşte artık Charlotte'a *asla* sormayacağım bir sorum var çünkü muhtemelen o bu sorumu cevaplayacak," dedi aynadaki yansımasına usulca.

Yine de yolda Tanner'a karşı gösterdiği tuhaf tavırdan dolayı bir şeyleri suçlaması gerekiyordu, bu da bir şapka gibi cansız bir nesne olabilirdi. Ağzını her açtığında oradan dökülen sözlerle başta kendi şaşırmıştı. Sonra Tanner onun yanağına dokunmuştu. Elini uzatmış ve ona dokunmuştu. Bu hareketi ona son derece doğru ve doğal gelmişti. Tanner onu asla incitmeyeceğini söylerken son derece gerçek ve samimiydi.

Tek isteği Tanner'ın onu sıkıca tutup bedenine bastırmasıydı, son günlerde yüzeye çıkmak için fokurdayıp duran hislerine hayat vermesi. Odasında, yalnız yatağında yatarken, onun yüzünü hayal ettiğinde... ona birkaç dakika önce dokunduğunda hissettiği kıpırtıları hissediyordu, eldiveninden eline yayılan ısı onu yakmıştı. Tanner'ı da yakmış mıydı?

Yakmış olabileceğini düşündü. Hayır, yaktığını biliyordu. Nicole'ün tanımlamasıyla Tanner onu istemişti. Şehevi açıdan. Bedenini istemişti. Bunu bilmemek ya da hissetmemek için bir aptal olması gerekirdi.

Lydia da onun bedenini istemişti. Dudaklarını dudaklarının üzerinde hissetmek. Ellerini bedeninde... Ona öğretmesini, onu uyandırmasını, uyanmak için çok uzun bir süre beklemişti. Bu arzularla tanışmak istiyordu, Tanner'ın ona her bakışında vücudunun verdiği şaşırtıcı tepkileri anlamak istiyordu.

Lydia aptal değildi. Malvern'e manzarayı görmeye, Jasmine ile Justin'in varlıklarına katlanmaya ya da akşam yemeğinden sonra oynanacak olan kağıt oyunlarında dördüncü olmaya gitmiyordu.

O ve Tanner bir şekilde yalnız kalacaklardı. Bu Tanner ona karşı bu kadar onurlu, dikkatli ve nazik davranmayana kadar dağlara tırmanmak anlamına gelse bile. Ya da bu Lydia'nın onu *dürtmesi* anlamına gelse bile.

Eteklerini yukarı toplayan Jasmine, "Tamam, Lydia, sıra sende," dedi. "Ben hemen paravanın arkasına geçiyorum ve... Onu da ilk ben kullansam bir sakıncası var mı?"

Lydia'nın zihnini kesinlikle sıra dışı olan düşüncelerden kurtarıp sıradan dünyaya dönmesi biraz zamanını aldı. "Sadece bir tane mi var?"

Jasmine paravanın ardından konuştu. "Ah, hayır şuraya bak. İki tane var. Ne düşünceli bir davranış. Artık önce davrandığım için kendimi o kadar da kötü hissetmeyeceğim. Ama son yarım saattir çok *kötü* durumdaydım. Paneli vurup sürücüyü söylemeyi düşündüm ama insan bu kadar mahrem bir şeyi bir erkeğe nasıl söyleyebilir ki? Elbette ki yapamazdım. Oldu işte," diyerek paravanın ardından çıktı ve bir kez daha lavaboya yöneldi. İşi bitince ikinci temiz havluyu aldı ve kullandıktan sonra ilkinde yaptığı gibi yere fırlattı.

Lydia paravanın ardına geçtikten sonra iki buruşuk havluya baktı, su kabını eline aldığı anda Jasmine'in tüm suyu bitirdiğini

gördü ve içinde bir yerlerde bir şeyler kıpırdamaya başladığını hissetti. Bu küçük ama gittikçe büyüyen bir şüpheydi, Jasmine muhtemelen görüldüğü kadar tatlı ve aptal değildi. Tüm gevezeliklerine ve gerginliğine dair yaptığı itiraflara rağmen ileri atılıp istediğini elde etmeyi çok iyi biliyordu.

Tıpkı arabada doğru yöne bakarak gitmek gibi, Lydia ona bir baştan diğer başa kadar serdiği eteklerini toplamasını söyleyene kadar o koltuğu paylaşmayı teklif bile etmemişti. Ayrıca Tanner'ın ikisi için önceden hazırlatıp arabaya koydurmuş olduğu çörek sepeti de vardı. Ya da bir zamanlar vardı. Güzel kokuları arabaya yayılmıştı ve Lydia bir tane alıp yemek için uzandığında Jasmine'in hepsini Grosvenor Meydan'na gelene kadar bitirdiğini görmüştü. Evet, bencil bir domuz olduğunu ve çok utandığını söyleyerek özür dilemişti ama çörekler bitmişti, değil mi?

Şimdi de havlular ve su bitmişti ve bir tane konmuş olsa oturak da bitmiş olacaktı.

Düşüncesiz hatta şuursuz sayılabilecek genç bir kadına bencil dediği için kendine kızdı. Ama yine de şu ya da bu şekilde istediğini elde ediyordu, değil mi? Hatta hiçbirini istemediğini söylese bile.

Londra'daki balo sezonu gibi.

Güzel elbiseler gibi.

Boynuna taktığı Malvern mücevherleri gibi.

Ya Tanner?

Havlulardan birini ve sabunu aldıktan sonra başını hafifçe çevirerek sohbet etmeye başladı, "Malvern'e döndüğün için çok heyecanlı olmalısın."

“Olmalı mıyım?” Jasmine buklelerini düzeltirken hoş bir şekilde somurttu. “Ah, evet. Taşrada çok daha rahatım. Tanner beni bu karmaşadan uzaklaştırarak çok hoş bir hareket yaptı.”

“Ben... arkadaşını göreceğin için heyecanlı olmanı kastetmiştim.”

“Sen nereden... Ah!” Jasmine bakışlarını yere indirdi ve Lydia onun yanaklarının kızarışını izledi. “Ah, yani Br... Bruce’tan bahsediyorsun. Hayır, onu düşünemem,” dedi sonunda dramatik bir tavırla. “Düşünmemeliyim.”

Kız yanaklarının kızarması için nefesini tutuyor olabilir miydi? Hayır, bu saçmaydı. *Komik olmaya başlıyorsun*, dedi Lydia kendine.

“Adı bu mu? Bruce.”

Jasmine hızla başıyla onaylarken alt dudağını ısırды ve gözlerinde yaşlar birikti. “Söylememeyi tercih ederim.”

Tamam, bu kadarı yeterdi! Nicole ile on sekiz yılı aşkın bir süre birlikte yaşamıştı ve ne zaman kendisine yalan söylene bunu anlardı. Ayrıca Jasmine kandırmaca sanatında ikizinin yarısı kadar bile başarılı değildi.

Ellerini havlunun köşesinde kuru kalmış olan yere kuruladı ve sonra onu katlayarak lavabonun yanına koydu. “Bana ondan bahset lütfen. Bana Bruce’u anlat. Mesela, bir soyadı var mı?”

“Beni zorlayacak kadar kabalaşacağını hiç sanmazdım, Lydia... Pekâlâ, mecbursam... Soyadı Beattie. Bruce Beattie. Ah ama ondan bahsetmek beni çok üzüyor.”

Zorla bakalım kendini, diye düşündü Lydia hainlikle ama ağzından sadece şu sözler çıktı, “Malvern’de işçi mi? Onunla böyle mi tanıştın?”

Jasmine başını iki yana salladı. "O... o bizim küçük arazimize ve elbette ki Tanner'inkine çok yakın olan Ulu Malvern'de öğretmen. Biz... biz kilisede tanıştık."

"Öğretmen mi? Bu çok saygın bir meslek."

Jasmine acıklı bir şekilde iç geçirdi. "Baban rüyalarında tek çocuğunu düşes olarak görüyorsa hiç de değil. Ama sana bunları anlatmıştım zaten."

"Son arzu meselesi, evet. Hatırladım. Üzülecek çok şeyin var, Jasmine," dedi Lydia şapkasını çıkarmak için tokaları sökerken. Gerçi şapka Sarah'ın yerleştirdiği gibi duruyordu, yerinden hiç oynamamıştı. Ama Lydia kısa bir süre düşünceleriyle baş başa kalmak istiyordu ve bunun için de şapkayı feda etme kararı vermişti. "Bahse girerim bu duyarsız sorularım iştahını kaçırmıştır." *Sorular ve bir sepet dolusu çörek.*

"Sanırım öyle oldu. Ama duygusallığının öne çıkmasına izin vermem. Tanner fark edecektir, hep eder ve sorular sorar. Kendimi yemek için zorlamalıyım. Kısa sürede hazırlanır mısın?"

Lydia iki tokayı dişlerinin arasına sıkıştırmıştı ama Jasmine'e onsuz gidebileceğini ve beylere Lydia'nın da birazdan aşağıda olacağını bildirmesini söylemeyi başardı.

Odada yalnız kalınca bakışları Jasmine'in yatağın üzerine eldivenleri ve şapkasıyla birlikte bıraktığı çantasına gitti.

Hayır. Bunu yapmayacaktı. O meraklı bir hafiye değildi. Üstüne üstlük tek günahı biraz düşüncesizlik olan bir kız hakkında oldukça sevimsiz şeyler düşünüyordu. Tabii melodram tutkusu ve çörekler de vardı.

Şapkasını tuvalet masasının üzerine bıraktı ve usulca yatağa yaklaştı, çantayı alıp içine bakmak için yarıp tutuşuyordu. Ka-

dınlar onlar için önemli olan anıları hep yanlarında taşırlardı. Mavi kurdelenin bir parçası hâlâ çantasına iğnelenmiş olarak durmuyor muydu?

Nicole olsa bunu yapardı. Anında. Nicole kesinlikle yapardı. O bir şeyi öğrenmek istediğinde yapacağı şeyin doğru ya da yanlış olduğunu düşünmezdi. Bunun sadece Nicole için *gerekli* olması yeterliydi.

“Ah, canı cehenneme,” diye soludu ve görgü kurallarını bir kenara bırakarak çantayı kaptı.

İçine baktığında ilk gördüğü şey bir tane çörek oldu. Çörekler bittikten sonra bile neden arabanın çörek koktuğu böylece ortaya çıkmıştı. Çünkü hepsi bitmemişti.

Bu çörek Lydia'nın hafiyeliğe olan isteksizliğini bir anda yok etti. Gözlerini kısarak kararlı bir hareketle elini içeri soktu ve dantelli bir mendil, küçük bir ayna, üç tane gümüş para ve katlanmış bir kâğıt parçası buldu.

Kağıdı çekip aldı, pencereye ve güneşe doğru yürürken açtı. “Ne kadar güzel bir yazı, bir okul öğretmenine yaraşır bir durum elbette,” dedi, sesi kendi kulaklarına bile yüksek geldi. Ve hemen ardından okumaya başladı.

Sevgilim,

Burada, yalnız hapishanemde uzanmış yatarken sarhoş edici tadın ve o misk kokun hâlâ benimle alay ediyor, açlıklarımız sadece o an için söndü, kasıklarım arzusuyla gerildi ve şimdiden bir sonraki birleşmemizin beklentisiyle...

Lydia nefesini tuttu ve hızla gözlerini kapadı. Bunun sebebi ya kelimelerin gerçek anlamı ya da abartılı doğasıydı. Hemen okumayı bırakmalıydı, hemen, şu anda.

Gerçekten. Bunu yapmamalıydı.

...Bedenim gibi kalbimin de sahibi olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Çok yakında sonsuza kadar birlikte olacağız. Artık gizli buluşmalar, yakalanma tehlikesi ve korkusuyla yoğrulmuş hızlı sevişmeler olmayacak. Seni bırakmak zorunda kaldığımda ağlıyorum, kendime korkaklığı ve aptallığım için lanetler yağıdırıyorum. Yakında tatlı melek, çok yakında. Sana bir yolunu bulacağıma dair söz veriyorum. Bu rutubetli diyardan gideceğiz ve ondan sonraki yaşamımızda sen benim Paris'teki kraliçem olacaksın.

Her zaman sevgilin,

Mektup büyük bir B harfi yapılarak imzalanmıştı.

Lydia aşağıda bir satır daha olduğunu gördü.

Not: Verdiğin sözü hatırla. Geleceğimizin anahtarı, sevgilim.

Bu ricanın bir anlamı yoktu, Lydia onun diğer okuduklarının yanında oldukça önemsiz kaldığına karar verdi. Kâğıdı aynı kat yerlerinden katlamaya özen gösterdi ve titreyen parmaklarla çantaya yerleştirdi.

Ayıp sana, Bruce Beattie! Saf bir kızdan faydalandığın, tutamayacağın sözler verdiğin, babasının asla bu evliliğe izin vermediğini bildiğin halde bekâretini aldığın için.

Lydia merakına yenik düşmemiş olmayı diledi, Jasmine'in çöregini bile affetti ve Bay Beattie'nin yazdıklarının zihnine kazınmaması için hızla dua etti.

Kapı vurulunca Lydia olduğu yerde sıçradı, ardından Jasmine'le onun aşağı inmeye hazır olup olmadıklarını soran Tanner'ın sesi geldi.

Hissettiği kadar suçlu görünmediğini umarak son bir kez aynaya baktığında buklelerinin bozulmuş olduğunu gördü ama umursamadı. Nefesini düzeltmek için derin bir nefes aldı ve kopyayı açtı. “Tanner. Selam. Jasmine zaten indi. Ben... şapkam beni biraz zorladı.”

Tanner uzandı ve hafifçe açılarak anına dökülmüş olan bukleye dokundu. “Kararsız kaldım. En çok peçeyi mi seviyorum yoksa bu bukleyi mi?”

Lydia yaptığı hafiyelikten dolayı hâlâ kendini toparlayamamış olduğu için bu övgüye ilgi gösteremedi. “Tanner, alay etme,” dedi bukleyi alıp yerine koyarak. “Aşağı inelim mi?”

Tek omzunu küçük hanın özel yemek salonunun kapısının kenarına yaslayarak huzur içinde duran Baron Justin Wilde’i ilk gören Lydia oldu. Tertemiz, şeytan kadar yakışıklı ve kusursuz giysileriyle yine bir moda abidesiydi. Ve Tanrım, o da bunun farkındaydı.

Doğruldu ve gösterişli bir hareketle yeleğinin cebinden saatini çıkardı. İşli altın kapağını açtı ve sonra kaşlarını kaldırarak saate baktı. “Atlarını bir daha gözden geçirsen iyi olur, Tanner. Son yarım saatir gelmenizi bekliyorum. Ama yeniden seninle vakit geçirmek için beklemeye değer, Lydia.”

Lydia bir anda erkeklerin kadınları kandırmak için söyledikleri bu saçmalıkları kaldıramayacağını hissetti. “Teşekkür ederim, Justin. Bence sen biraz önceki pozuna hayran kalsan çok daha iyi olur, farkında değilmiş gibi davransan da ben farkında olduğundan eminim.”

“Çeneni kapa, Justin. Ağzının payını aldın. Ah, bir de bizi o kadar zaman beklemişsin ama saçın hâlâ ıslak,” dedi Tanner. Justin, Lydia önünden geçip odaya girerken ona göz kırptı. “Geli-

şimizden hemen önce aşağı koşarak indiğin için nefes nefese bile kalmış olabilirsin. Paylaştığımız odanın kapısı oraya vardığımda hâlâ ileri geri sallanıp duruyordu. Jasmine nerede?”

“Kuzenin mi? Hiçbir fikrim yok. Onu kayıp mı ettin? Utanmalısın, Tanner.”

Lydia ile Tanner bakiştılar. “Yukarıdayken farkında olmadan onu üzecek bir şey söylemiş olabilirim,” dedi Lydia. “Ama tek başına bir yere gitmiş olamaz. Olabilir mi?”

“Tanrı bilir,” dedi Tanner diş gıcırdatarak ve çıkış kapısına döndü, Lydia hemen peşine düştü.

“Siz olmadan başlamamın bir sakıncası var mı?” diye seslendi Justin arkalarından. “Önemli değil, o homurtuyu evet olarak alıyorum. Çabuk geri dönün.”

“Nereye gitmiş olabilir?” diye sordu Lydia başlarını meyhaneye sokup bakarlarken. Sonra dışarı çıkıp tozlu avluda ilerlediler. “Surat asmak için sık sık ortalıktan kaybolur mu?”

“Malvern’in batı kanadında nasıl kaybolduğunu sanıyorsun?” dedi Tanner parmaklarını kumral saçlarının arasından geçirirken. “Ona ne söyledin?”

Gerçeği söylemek ona düşmeyeceği ve bunu yaparsa bencillik olacağı için Lydia bu soruyu duymazdan geldi. Eliyle ağaçların arasına doğru ilerleyen yolu gösterdi. “Oraya gitmiş olabilir mi?”

Bu sorusu yolda kolları kır çiçekleriyle dolu olarak beliren Jasmine tarafından cevaplandı. Ağaçların arasından süzülen güneş saçlarına kızıllık veriyor, dünyaya ait olmayan bir güzelliğin, masumiyetin ve gençliğin resmi gibi duruyordu.

“Hay lanet...” diye bir kısık sesle küfür savurdu Tanner, bu güzellikten etkilenmemişti.

“Hu-hu, Taner, Lydia! Beni mi arıyordunuz?” diye seslendi Jasmine onlara doğru hızlanarak. “Tanrım, ikinizde somurtuyorsunuz, kesin beni arıyordunuz,” dedi zarif omuzları çökerken. Tebessümü soldu ve alt dudakları titremeye başladı. “Ben çok, çok üzgünüm. Sadece bu güzel çiçeklerden masanın üzerinde gördüm ve hizmetçilerden biri bana onların yolun aşağısındaki suyun kenarında büyüdüklerini söyledi. Buna nasıl karşı koyabilirdim? Onları görmem, toplamam ve sevgili Lydia’ya hediye etmem gerektiğini biliyordum.” Çiçekleri Lydia’ya uzattı. “Al. Bunları iki havluyu birden kullandığım için özrüm olarak kabul et, lütfen. Bunu fark etmediğimi mi sandın?”

Lydia ona çaldığı çörekler karşılığında ne vermeyi planladığını sormayı istiyordu ama sadece çiçekleri aldı, bir kısmının kökü hâlâ duruyordu ve uçlarından çamur damlıyordu, çiçekleri bedeninden uzakta tuttu. “Teşekkür ederim, Jasmine. Çok nazıksın.”

“Ve oldukça da aptal,” dedi Tanner Jasmine’e ellerindeki çamuru silmesi için mendilini uzatırken. “Tek başına gitmemeliydin. Burası Malvern değil.”

“Evet, Tanner,” diye usulca cevap verdi Jasmine mendili geri verirken, üzerinde artık çamur izleri vardı. Tanner mendili katlayıp cebine koymadan önce boş gözlerle baktı. “Bunu bir daha yapmayacağım, söz veriyorum. Sizce hancının karısının bize verecek güzel bir vazosu var mıdır? Yemeğimizi yerken çiçekler masanın ortasına çok yakışacaktır. Ben gidip ona sorayım, tamam mı?”

“O hâlâ bir çocuk,” dedi Tanner Jasmine, Lydia’nın elindeki çiçekleri kapıp hana doğru koşuşturmaya başladığında.

“Bazı açılardan,” dedi Lydia bir kez daha kızın çantasında bulunduğu mektubu düşünerek. Kendini bir anda yaşlı ve can sıkıcı bir bakire olarak hissetti. “Baban onu iyi tanıy mıydı?”

Tanner'ın dudağının kenarında küçük bir seğirme oldu. "Son arzusuyla beni mezardan bile cezalandırdığını mı düşünüyorsun? Bunu ben de pek çok kez düşündüm. Böyle bir şey istediğine inandığımdan değil."

"Öyle mi?" Lydia'nın kalbi bir an için durdu. Gerçekten. Tanner'ın geleceğini tartışmanın onu bu kadar etkilemesi kaygı vericiydi. "Bu yüzden mi..."

"Bu yüzden mi iki yıl geçti ve ben hâlâ ona evlenme teklif etmedim?" Tanner ona gözlerini ayırmadan bakıyordu. "Hayır, Lydia sebep bu değil ve uzun bir zamandır da olmadı." Lydia'nın elini tuttu. "Lydia, gerçekten konuşmamız gerekiyor. Malvern'de ne kadar yalnız kalabileceğimizi Tanrı bilir. Gidip kır çiçeklerine bakmamızın bir sakıncası var mı?"

"Evet, bence... Bence bu gayet..."

"İşte *buradasınız!* Ne oluyor Tanner, yemek odasının yolunu mu unuttun?"

"Git buradan, Justin," dedi Tanner gözlerini Lydia'dan ayırmadan.

"Git buradan, Justin,' de ne demek? Ah, ayıp, ayıp! Güzel bir yemek ismarlamış olmamın ödülü bu mu? Sevgili Jasmine jambonu tüketmek üzere, yemeye niyetliyseniz gelin. Malvern'e vardığımızda flörtleşmek için yeterince vakit olacak. Bu kısa sürmesi gereken molayı bitirip yola çıkmayı başarabilirsek, tabii. Lydia, koluma gir," diye bitirdi sözlerini Justin kolunu kıvrarak. Lydia'nın başka şansı kalmamıştı, Baron'un koluna girdi. Hana doğru yürürken başını çevirip Tanner'a baktı. Tanner yakışıklı yüzünü asmış onları takip ediyordu.

"Burada bulunan az çeşidin hepsini ismarladım," dedi Justin Lydia'ya onu yemek salonuna götürürken. "Ama bunlarla yetin-

mek zorunda değilsin çünkü kendi mutfağımdan da birkaç çeşit getirttim. Hiç ballı incirlerden tattın mı?”

“Hayır, tattığımı söyleyemem. Hatta incir gördüğümü bile söyleyemem. Kulağa oldukça ilginç geliyor,” dedi Lydia, Justin onun iskemlesini çekip oturtuttuktan sonra yanındaki iskemleye otururken. Tanner’ı masanın karşısına Jasmine’in yanına oturtmak zorunda bırakmıştı.

Tanner hâlâ somurtuyordu, Lydia bunun sebebini araştırmak istemiyordu, aptal ve sığ olduğuna dair onu hiç de neşelendirmeyecek sonuçlara ulaşabilirdi.

“Pekâlâ, o zaman şu anki görevim senin bu hüzünlü kaybına ilaç olmak. Daha egzotik ülkelerde incirin afrodizyak olarak kullanıldığını biliyor muydun?”

“Eğleniyor musun, Justin?” dedi Tanner dişlerinin arasından, kadehine şarap doldururken.

“Ah, evet. Hem de çok. İkimiz de eğleniyoruz, değil mi Lydia?”

Lydia cevap vermedi, sadece Justin’in kalın bir havluya sarılmış olan teneke kutuyu açarak içinden çıkan, yarım olduğunu tahmin ettiği hoş kokulu şeyi tabağına koymasını izledi. Justin sonra da üzerine bir parça... “Bu nedir?”

“Keçi peyniri, canım. İyi bir taşra keçi peyniri gibisi yoktur. Sağ olsun, bunu bana ev sahibim verdi.” Sonra incirin yarısını yeniden ikiye böldü, çatalına geçirerek Lydia’ya uzattı. Balı akarsa diye elini altına koydu. “İncir hâlâ sıcak. Al bakalım... Hanımefendiye tanrıların tatlısı.”

Bunu reddetmenin çok aptalca ve hiç de maceracı olmayan bir görüntü sergileyeceğini düşünen Lydia ağzını açtı ve Justin onu besledi. Lydia’nın dudakları çatala kapandı, incir, bal ve keçi

peynirinden oluşan tatlı birleşim dilinin üzerinde patladığında gözleri irileşince Justin gülümsedi.

Çatal hâlâ dudaklarının arasındayken Justin diğer yarımı parmaklarıyla alarak ve yüzünü onunkine iyice yaklaştırarak kendi ağzına attı.

Bunlar merak uyandıracak kadar samimi hareketlerdi.

“Ah Tanrı aşkına Justin, vaz geç. Komik duruma düşüyorsun.”

Lydia, Justin’in ağzı doluyken tebessüm edişini ve sonra da tam istediği tepkiyi verdiği için Tanner’a göz kırpmasını izledi.

“Bunu denemekten hoşlanacağımı hiç sanmıyorum,” dedi Jasmine kendisine sorulmamış olduğu halde. “Komik görünmüyorlar. İncirler elbette, Lydia ile Justin değil ya da en azından onlar kadar değil. Ayrıca keçi peynirinden de pek hoşlanmam. İstersen tükürebilirsin Lydia, eminim kimse bunu kötü karşılamaz.”

Justin’in yakışıklı yüzündeki âşığa benzer ifade masanın karşısında oturan Jasmine’e bakarken yerini apaçık bir dehşete bıraktı ve Tanner keyifle kahkahalar atmaya başladı.

İki adamın, birbirinden çok farklı iki adamın ona kur yapması belki de çok keyifli bir şeydi. Lydia tebessümünü peçetesinin ardına gizledi.

“Senin çok eğlenceli olduğunu düşünüyor,” dedi Tanner Justin’e, Lydia ile Jasmine arabaya onlar da atlarına binip yola çıktıklarında. “Eğitimli bir maymun gibi.”

“Ama çok daha şık olduğumu itiraf etmelisin,” dedi Justin hiç alınmadığını belli ederek. “Davetini geri almaya hazır mısın?”

“Seni onun peşinde koşman için çağırmadım, lanet olası. Sadece bana ait olmadığını söyledim, ben... ben... Ah sırtımayı kes. Şimdi de gorile benziyorsun.”

“Senin sorunun ne biliyor musun, Tanner?” dedi Justin dostça bir yaklaşımla, cebinden iki puro çıkarıp birini arkadaşına uzattı. “Fazla iyisin.”

“Ben olsam buna pek güvenmezdim. Geçen her dakikayla kendimi daha az iyi hissediyorum. Şimdi bu şeyleri neyle yakacağız?”

Justin bir kez daha yeleğinin cebine uzandı ve oradan yarısı bir şeyle kaplı olan bir çubuk çıkardı. “Bak Tanner, sihir yapacağım.”

Bunu söyledikten sonra çubuğu eyerine sürttü ve çubuk alev aldı.

“Acele et, sihir uzun sürmüyor,” dedi ve Tanner eyerinin üzerinden ona doğru eğildi, avucunu purosuyla gerçekten de çabucak

sönen ateşin etrafına doğru tuttu. “Güzel, benimkini seninkinden yakabilirim tabii sence bir sakıncası yoksa.”

Tanner purosunu ona verdi. “Bu da neydi?”

“Bir adı olmalı mı? Wigglesworth onları Stockton-on-Tees denen bir yerde bir eczanede bulmuş. Tuhaf bir isim, değil mi? Her neyse elimde birkaç tane kaldı ve eczacı yenilerini yapmayı akıl etmiyor. Ve sen istesen de *kötü* olamazsın, ben de buna *güvenmeye* devam edeceğim.” Purosunun ucunu incelerken dumanı dışarı üfledi. “Sence eczacı sihirli alevin zehirli olabileceğini söylerken haklı mıydı? Kimyasal karışımı ya da öyle bir şeyler. Ben *kötü* bir tat almıyorum. Sen ne diyorsun?”

“Beni cehennemde yanmaya gönderecek bir şey yok,” dedi Tanner kendi purosunun yanan ucunu incelerken. “Hiç tuhafılık ile çılgınlık arasındaki sınırı geçmiş olabileceğin ihtimalini düşündüğün oldu mu?”

“Pek çok kez, Tanner, pek çok kez ama sonra kendimi henüz dolunayda ulumaya başlamadığımı söyleyerek avutmayı başardım. Şimdi yine sevgili Leydi Lydia’ya ve senin beni onun şefkatine giden yolu boş bırakmam konusunda inatla uyarmamana dönelim. Lütfen, bunu fikrini değiştirmek için sana verilen son şans olarak değerlendir.”

“Fikrimi değiştirmeyeceğim. Kabul ediyorum, sanırım senden hoşlanıyor.” Tanner ifadesinin doğal olmasına özen gösterdi. “Panayırda oynatılan bir ayıdan hoşlandığı kadar. Ayrıca senin onun ya da herhangi birini peşine bir eş arayışıyla düşmeyeceğini de biliyor.”

“Onu benden uzak durması konusunda uyardın, değil mi? Utanmalısın.”

Tanner başıyla onayladı. “Evet, utanmalıyım. Ama lanet olsun Justin, bu bir oyun değil.”

“Aynı fikirdeyim. Şehirden ayrılmadan Rafe’le özel olarak konuştum,” dedi Justin purosundan yeni bir nefes çekerek.

Tanner hızla arkadaşının yüzüne baktı ama hiçbir ifade yakalayamadı. “Ciddi misin? Lydia’yı neredeyse hiç tanıımıyorsun.”

“Ve Rafe’in izni olmadan da tanıyamazdım, değil mi? Tüm günahlarıma rağmen ben tam bir centilmenim.”

“Bunu yapma, Justin. Lydia zaten Fitz’i kaybederek yeterince kötü şey yaşadı. Senin çıkardığın şu komik iddiadan da haberi yok. Sadece eğlenmeye çalıştığını anlayamayabilir.”

“Yaptığım bu mu? Bundan emin miyiz? Senin de bildiğin gibi ve hâlâ tüm aptallığınla harekete geçmemiş olduğun için Lydia yalnız bir kadın ve benim daha önce tanıdığım onca kadından çok daha farklı. Onun sayesinde varlığından haberdar dahi olmadığım ihtimalleri fark ettim, gözlerimi açtığını söyleyebiliriz,” dedi Justin. Purosunu dişlerinin arasına sıkıştırarak her zamanki utanmaz çapkın haline bürünmüştü. “Şimdi izin verirsen, seni senin için ne yapıyor olduğum sorusuyla baş başa bırakacağım. Dörtlnale at süresim var.” Topuklarını atının karın boşluğuna sapladı ve uzaklaştı, Tanner’ı bir kez daha toz bulutunun içinde bırakarak arabanın yanından geçip gitti.

Böylelikle Tanner ona tanımış olduğu onca kadının aslında birbirlerinden farksız olduğunu söyleyemedi, Justin kadınlarını hep güzelliklerine ve kişisel eğlence ihtiyacına göre seçerdi. Lydia elbette ki farklıydı. O tam bir hanımefendiydi ve Justin’in ne olduğunu biliyordu. Bu da lanet olası Justin’in ilgisini çekiyor olmalıydı.

Akşamüstünün geri kalanı Tanner için acı veren bir yavaşlıkta geçti, altı kısıraktan bir tanesinin nahnın düşmesi diğer hana varmalarını geciktirdi. Jasmine orada da dolaşmaya çıktı ve bu kez bulunması yarım saat sürdü. Sonra yine gözyaşlarını yutarak özür diledi ve hemen ardından geceyi her zamanki handa geçirip

geçirmeyeceklerini sordu ve hiçbir şey olmamış gibi gidip arabaya oturdu.

Tanner, Jasmine'i izleyen Lydia'ya inceledi, yüzünde beliren kaygılı ifadenin anlamını merak etti. Lydia bir şey söylemek istercesine ona döndüğü halde başını iki yana salladıktan sonra kuzeninin peşinden arabaya gitti.

Jasmine muhtemelen Lydia'nın sinirini bozuyordu ki bu mantıklı bir tahmindir. Neyse ki Crown and Sugarloaf'a vardıklarında biraz huzur bulacaktı, Tanner seyislerden birini önden göndermiş ve yolcular için üç ayrı oda ve birkaç saat sonra oraya varacak olan hizmetçiler içinde üç çatı katı odası hazırlatmıştı.

Justin'in düzenlemelerine karışmamıştı. Yeri doldurulmaz Wigglesworth şu an hanın çarşaflarını Baron'un çarşaflarıyla değiştirmiş, mutfak personelinin de dehşete düşürerek efendisinin yemeğini kendisinin hazırlayacağını bildirmiş olmalıydı.

Tanner'ın dudaklarında bir tebessüm belirdi ve Justin'e kızmaya çalışmaktan vazgeçti. Adam muhtemelen kendine engel olamıyordu. On kişiden fazlasına yetecek bir zenginliğin içine doğmuş, üzerine titreyen bir baba ve pis bir zenginliğin içine doğmuş olan annenin (Justin kömür taciri bir ailenin kızı olarak bunu hayatı boyunca unutmamış annesi için bu espriyi yapardı) tek çocuğu olarak şımartılmıştı. Parası özlemini duyduğu sosyal statüyü satın alamamış olabilirdi ama bu onun Leydi Jersey olarak yaşamasını engellememişti. Böylesine güzel ve zeki bir oğul yapmış olmaktan son derece keyif duymuş ve ona dünyaya ayaklarında kömür tozu olmayan tam bir beyefendi olduğunu tüm dünyaya gösterme fikrini aşlamıştı.

Justin onun öğretilerinden gereğinden fazla etkilenmiş olabilirdi ama bu Tanner'ın dile getireceği bir şey değildi. Justin'e *gösteriş düşkünlü* ya da *katil* diyebilirlerdi ama ona asla sonradan görme

diyemezlerdi. Bunun, sosyetenin normalde yeni zengin olarak değerlendirip hor göreceği bir insan için başarı olduğunu düşündü.

Güneşin bir tür metalden yansıması Tanner'ın dikkatini çekti. Sol tarafına baktı ve bir atla binicisinin ağaçların arasından yola çıktığını gördü. Eyer çantasında taşıdığı tabancasına uzandığı sırada iyi giyimli olan adam eldivenli elini sallayarak gülümseyince Tanner eliyle atının boynunu okşamakla yetindi.

"İyi günler bayım," dedi adam, silindir şapkasının ucuna dokunarak. Parıltılı kızıl saçları ve sol gözünün üzerinde siyah bir bant vardı. Elini uzattı. "Benjamin Flynn, Majesteleri'nin Dördüncü Piyade Alayı'ndaydım. Bir süre size katılmamın bir sakıncası var mı? Aslında ormanın içinde ilerliyordum ama hava kararmaya başladı, atımın ayağı bir tavşan kovuğuna girip beni utanç verici bir sonla tanıştırmadan önce yola çıkayım dedim."

Tanner elini iki atın arasındaki boşluğu aşacak şekilde uzattı. "Adım Tanner Blake ve hayır, bir sakıncası yok. Yolculuk uzağa mı?" diye sordu Flynn'in eyerinin arkasına bağlanmış olan battaniyeyi görünce. Adamın İrlanda aksanını duymak ona Fitz'i hatırlatmıştı ve bu hoşuna gitmişti.

"Buraya gelene kadar bunu ben de bilmiyordum. Brüksel'den dönüşe geçtiğimden beri her yerde biraz oyalanıyorum. Bir yerde uzun süre kalamıyorum. Şimdi de şu Will Langland denen adamın etkilendiği ve yazdığı yerlere bakayım dedim. Bakalım nasıldı? Ah, evet 'Ve bir Mayıs sabahı Malvern Tepeleri'nde."

"*Rençper Piers Üzerine Görüşler*," dedi Tanner başıyla onaylayarak. "O şeyi okumaktan nasıl da nefret ederdim ama öğretmenim beni okumaya zorlardı. Demek 'insanlarla dolu o güzel alan' gerçekten var mı diye bakacaksınız, değil mi?"

“Ne yazık ki bunu şimdiye kadar başka bir yerde bulamadım,” dedi Benjamin yüzündeki tebessüm büyürken. “Yani şiiri biliyorsun.”

“Sadece hafızamdan atmayı başaramadığım parçalarını hatırlıyorum. Evim Malvern’de, Langland’ın şiirini bilmeden orada oturulmaz diyebilirim. Arkadaşlarım ve ben şu an oraya gidiyoruz.”

“Bu doğru mu? O zaman bana geceyi geçirebileceğim iyi bir han tavsiye edebilirsiniz. Sıcak bir banyo ve en azından rutubetli olmayan bir yatağa hasret kaldım.”

“Biz Crown and Sugarloaf da duracağız, buradan sadece birkaç kilometre ötede. Bonaparte’la yapılan son savaşta bizimle birlikte savaşmış olan eski bir askeri akşam yemeğinde bize katılmasından büyük onur duyarım.”

“Böyle bir teklifi reddetmek için deli olmak lazım. Çok teşekkür ederim, Tanner.”

Hana yaklaşırlarken Tanner, Lydia’nın bu eski askerin İrlanda aksanını duyduğunda ne tepki vereceğini merak etti. Ayrıca adam Dördüncü Piyade Alayı’ndandı. O alay, Fitz’in öldüğü Quatre Bras’daydı.

Belki de Justin haklıydı ve Tanner “fazla iyiydi”. Ya da başka bir deyişle aptaldı. Evet, Lydia’nın onu seçmesini istemişti ve bunu hâlâ istiyordu. Tanrı korusun, ona Fitz tarafından önerilen bir çözüm olmak istemezdi.

Ama seçtiği rakip çekiciliğiyle ağaçlardaki kuşları bile yere indirebilecek, hatta daha fazlasını bile yapabilecek olan Baron Justin Wilde’dı. Tanner şimdi de daha ileri gitmiş ve bir de Fitz’in hayaletini aralarına davet etmişti.

Sarah ve diğer hizmetlileri taşıyan araba henüz hana varmamıştı. Lydia handaki hizmetçilerden birinin ona banyosunda yardımcı olmasına ve elbisesinin arkasında yer alan düğmelerini açmasına müteşekkir oldu. Aslında saçlarını da yıkamak istiyordu ama bu yemeğe geç kalmasına sebep olabileceğinden vazgeçti.

Odasını Jasmine'le paylaşmadığı için müteşekkirdi. Ne kadar çabalarsa çabalasın kız etrafındayken rahat edemiyordu.

Onu *yargılamıyordu*. Bruce Beattie ile yaptıklarını onaylamıyordu ama kendini Jasmine'in ahlaki değerlere sahip olmayan bir serseri tarafından baştan çıkarıldığına ikna etmeyi başarmıştı. Kız aptal ve gençti. Bay Beattie'nin gösterdiği ilgiden başı döndüğü için suçlanamazdı.

"Sen de, ahlak kumkuması!" dedi Lydia tuvalet masasının üzerinde asılı olan aynadaki yansımasına. "Jasmine büyük bir macera yaşıyor. Ya *sen* ne yapıyorsun?"

Cevabı *hiçbir şey* olduğu için bunu yüksek sesle dile getirme gereğini bile hissetmedi. Bunun yerine bir kez daha Jasmine Harburton'u daha fazla sevemeyeceğinin sebeplerini düşünmeye başladı.

Kız bencildi. Beyinsiz. Pervasız. Çocuksu. Sadece kendini düşünen biri. Olmadığı biri gibi davranan biri. Muhtemelen bir süredir öyle değildi.

Bir şeyin peşinde.

Evet buydu. İşte bu sonuncusuydu. Jasmine Harburton *bir şeyin peşindeydi*.

Ama neyin?

Nicole'ü ve yaptıklarını izleyerek işgüzarlığın ve fesatlığın konusunu önceden almak gibi bir yetenek geliştirmişti. Nicole'ün geceleri erkek kuzenlerinin giysilerini giyip Juliet'le dolaşmaya çıkması gibi haylazlıkları tehlikeli sayılsa da, kötü niyetli şeyler değildi. Hiçbirinde iki yüzlülük ya da art niyet yoktu.

Lydia, Jasmine ve peşinde olduğu şey için aynı duyguyu paylaşmıyordu. Onun ve Bay Beattie'sinin sinsi bir amacı vardı.

Neden böyle hissettiğini bilmiyordu. Bu da onu hiç düşünmek istemediği bir ikileme düşürüyordu: Tanner'a bildiğini ya da düşündüklerini söylemeli miydi, söylememeli miydi?

Öncelikle Jasmine'in sırlarını açığa vurmuş olacaktı ve daha da önemlisi kendinin de meraklı bir hafiye olduğunu itiraf etmiş olacaktı.

Hayır, Tanner'a söyleyemezdi.

Geriye sadece Justin kalıyordu.

Jasmine'in bir okul öğretmeniyle gizli ilişki sürdürdüğünü duyduğunda sadece gülerdi. Ve onun hafiyeliğinden de hoşlanırdı çünkü kendi de aynı şeyi yapardı.

Evet, bunu yapacaktı. Justin'e güvenecekti. Uçarıydı, zekiydi, kolay şaşırmadığından da emindi. Lydia'ya bazı önerilerde bulu-

nabilirdi. Lydia onun kendisinden hoşlandığını umuyordu ama hoşlanmıyorsa da kalbi kırılmazdı.

Bunu sadece Tanner yapabilirdi.

“Lydia, yemeğe inmeye hazır mısın?”

Lydia, Tanner’ın kapının arkasından gelen sesini duyunca yine kalbinin teklediğini hissederek elini göğsüne koydu. Bu aşırı tepkiye kısa zamanda bir çözüm bulamazsa kalp hastası olacaktı.

Tanner daha ne kadar etrafında böyle dikkatlice gezinecekti? Lydia onun daha ne kadar süreyle bir beyefendi olarak davranmasına izin verecekti?

Evet, Nicole fazla iyi olmanın dehşet verici bir *yorgunluk* verdiğini söylerdi ve çok haklıydı. Eskiden öyle değildi ama artık yoruyordu.

Kapıyı açtı ve bir adım geri çekilerek Tanner’ı içeri davet ederken çantasında bir şeye bakmak istediğini ve hemen hazır olacağını söyledi. Tanrım, yalan söylemek düşündüğünden çok daha kolaydı.

Tanner da banyo yapmıştı, kumral saçları kulaklarının arkasında daha da koyularak kıvrılmıştı, bir tutamı alnına düşmüştü. Lydia’nın içinde o tutama dokunma isteği belirmişti.

Tanner iyi dikimli ama Justin’inkiler gibi üzerine sımsıkı oturmayan akşam giysilerinin içinde oldukça rahat görünüyordu. Tanner’ın rahatlığı modaya tercih ettiği belli oluyordu ve Lydia buna seviniyordu çünkü o hep insanın giysileri giymesi gerektiğini düşünürdü, giysilerin *insanı* değil. Elbiseleri şu anki açık yakalarıyla çok daha hoş görünüyordu, hizmetçisi düğmelerini iliklerken nefesini tutmak zorunda kalıyordu ki bunu da terziye

üzerine daha iyi oturmaları için Nicole tembih etmiş olmalıydı . Ama Lydia onların eski rahat hallerini özliyordu.

“Özel yemek odamıza bize katılması için birini davet ettim,” dedi Tanner, Lydia çantasında bir şey arıyormuş taklidi yaparken. “Umarım sence bir sakıncası yoktur. Yolda tanıştığım bir asker. O da Malvern’e gidiyor.”

“Ya?” dedi dalgın bir tavırla. “Çok nazıksın, Tanner. Ah, şimdi hatırladım. Mendilimi binici giysimin cebine koymuştum.” Çantasını bıraktı ve Tanner’a doğru yürüdü. “Nerede savaştığını söyledi mi?”

Tanner ona cevap vermeden önce biraz tereddüt etmişti sanki. “Quatre Bras. Dördüncü Piyade Alayı’nda olduğunu söyledi. Ben onların da diğer birliklerle birlikte o iki günde orada olduklarını biliyorum.”

Lydia karnına bir yumruğun indiğini hissetti ama ilgilenmedi. “Sorun değil, Tanner. Beni uyardığın için teşekkür ederim.”

“Adı Benjamin Flynn. İrlandalı.”

“Aman Tanrım, Tanner. Bana öyle bakmaktan vazgeç. Quatre Bras’da ya da herhangi bir yerde savaşmış bir İrlandalı gördüğümde artık gözyaşlarına boğulmayacağım.”

“Bunu biliyorum,” dedi Tanner parmaklarını sıkıntıyla saçlarının arasından geçirerek. Lydia daha birkaç dakika önce aynı hareketi bambaşka bir sebeple yapmayı istemişti. “Sadece seni uyarmanın iyi olacağını düşündüm.”

“İstedğin oldu.” Lydia ona doğru bir adım daha atınca Tanner onun mis gibi sabun kokusunu alacağı kadar yakınlaştılar. “Tanner burada yalnız olduğumuzun farkında mısın? Sen ve ben. Odada bizden başka kimse yok. Lütfen. Kapıyı başkalarına açıp durmaktan vazgeç.”

Lydia'nın ellerini ellerinin arasına alıp kaldırdı, usulca önce birini sonra da diğerini öperken yüzüne baktı. "Bu oda ağzına kadar insanlarla ve başka binlercesinin gölgesiyle de dolu olsa sadece seni görürdüm."

Ne güzel sözlerdi. Lydia bunlardan daha güzelini hiç duymamıştı. "Tanner..."

"Malvern'de birlikte vakit geçirmemizi çok istiyorum. Ben... Pek çok şey istiyorum ama seni aceleye getirmek istemiyorum," dedi Lydia tam da... Pekâlâ, tam da ne diyeceğini bilmiyordu aslında. Sadece *Tanner*.

"Birbirimizi yaklaşık bir yıldır tanıyoruz," diye belirtti Lydia ve hemen ardından söylememiş olmayı diledi, onun Fitz'in haberi getirdiği günün anılarını canlandırmıştı. Ona saldırdığı, ona vurduğu ve ondan nasıl nefret ettiğini haykırdığı günü. "Bu da..."

"Seni öpebilir miyim, Lydia?"

Lydia yutkundu, bunu yapmak bile acı verdi. Dudakları hızla kurudu, dili damağına yapıştı. Sadece ona bakmayı başarayabildi.

"Üzgünüm. Hâlâ çok erken. Özür..."

Tanner başka bir şey söyleyemedi çünkü Lydia parmak uçlarında yükselerek dudaklarını onunkilere bastırdı. Başka bir şey söylemesine izin vermeyecekti. Onurlu, kibar ve iyilikle dolu bir şekilde ondan uzaklaşmasına izin vermeyecekti.

Tanner'ın kolları ona dolanınca Lydia huzurla tuttuğu nefesi bıraktı. Dudaklarını ağzının üzerinde açtığı için bu nefes Tanner'ın ağzının içine doldu ve hareketi içinde baş döndürücü bir dalga oluşturdu.

Bu öpücüğün ona neler yaptığını tam olarak anlayamadan önce Tanner'ın aklının başına gelip kaçmasından korkarak kolla-

rını onun boynuna doladı ve onu sıkıca tuttu. İlk öpücüğü. İkinci aşkı. Gerçek hayalle savaşıyordu.

Gerçek kazanıyordu.

Tanner hafifçe geri çekildi ama bunun sebebi başını daha rahat eğip onu kendine doğru çekebilmektir, dudaklarını yeniden dudaklarının arasına almadan önce alt dudağını usulca ısırdı.

Elleri şimdi belindeydi ve neredeyse tümünü sarıyordu, Lydia kendini küçücük hissetti ama kırılgan değildi. Tam tersine, belki de ilk kez kendini gerçek hissetti, kim olduğunu biliyordu. O Lydia'ydı. O bir kadındı, arzuları olan bir kadın. Hayallerde yaşayan bir çocuk değildi. Hayatında ilk kez *yaşıyordu*.

Hemen arkalarındaki kapının üç kez hafifçe vurulması suçlu çocuklar gibi sıçrayarak birbirlerinden ayrılmalara sebep oldu. Lydia'ya Tanner'ın nereye gittiğini bilip bilmediğini soran Justin'in sesi oldukça neşeliydi.

Tanner onu son kez hızlıca öptü ve parmağını kendi dudaklarının üzerine götürdü.

Lydia başıyla onayladı, birkaç derin nefes aldı ve sonunda cevap vermeyi başardı, "Hayır, Justin, üzgünüm. Nerede olduğunu bilmiyorum. Ama ben birazdan aşağıda olacağım."

"Seni bekleyeyim mi?"

Başını iki yana sallayarak ona işaret etmekte olan Tanner'a baktı. Dudağını mı işaret ediyordu? "Ah, teşekkür ederim ama hayır. Aşağıda görüşürüz."

"Pekâlâ. İyi dostum Tanner'ı görürsen ona uslu olmasını söyle."

"Hımm... Evet. Elbette. Ona söylerim." Lydia şaşkın gözlerini Tanner'a çevirdi o da bıkkınlıkla başını iki yana sallarken gözlerini devirdi. "Burada olduğunu biliyor," diye fısıldadı Lydia,

sonra kulağını kapıya yaslayarak Justin'in koridorda uzaklaşan ayak seslerini dinledi.

Kapıdan uzaklaştığında Tanner'ın havlunun ucunu lavabodaki soğuk suya batırdığını gördü.

"Biliyor," diye tekrarladı gereksiz bir şekilde. "Ve bunun eğlenceli olduğunu düşünüyor. Ne garip bir adam."

Tanner serin, ıslak havluyu dudaklarına bastırarak orada tuttu. "Bu sebep olduğum kızarıklığı geçirecektir. Evet, Justin garip bir adamdır ve yeni öpülmüş dudakları gözden kaçırmayacak kadar da kurnazdır. Onu daha fazla eğlendirmemize gerek yok, diye düşünüyorum.

Lydia havluyu dudağından uzaklaştırırken başını iki yana salladı. "Kesinlikle yok. Şimdi nasıl?"

"Dudakların mı?" Tanner gülümsedi ve Lydia'nın içi eridi. "Fazlasıyla öpülesi, her zaman olduğu gibi. Dürüst olmak gerekirse, Justin'e kapıyı tam o zamanda vurduğu için teşekkür etmeliyim."

Lydia yanaklarının kızardığını hissetti. "Evet, sanırım ona minnettar olmalıyız." *Ama ben daha çok tokatlamayı tercih ederim.*

Tanner parmağını çenesinin altına koyarak ona bakmasını sağladı. "Zamanımız var, Lydia. Yeryüzündeki tüm zaman bizim ve yarın Malvern'de olacağız."

Lydia başıyla onaylayarak bir adım geri çekildi, arzularından uzaklaştı, bir yandan da düşünceleriyle savaşıyordu, *Fitz de yeryüzündeki tüm zamana sahip olduğunu sanıyordu.*

Tanner eğilerek onu yanağından öptü ve usulca üst kollarını sıktı. "Şimdi hayatımdaki en cesur hareketi yapacağım. Arkamı dönüp gideceğim ve seni burada bırakacağım. Aşağıda görüşürüz."

O gidince Lydia kapıya yaslanarak gözlerini yumdu. Onu öpmüş müydü? Onu gerçekten öpmüş müydü? Tanner onu öpmeyi istediğini *söylemiş* hatta sormuş olabilirdi ama Lydia *onu* öpmüştü. Ve Tanner çekip gitmiş miydi?

Biraz daha *onurlu* olmaya kalkışsaydı Lydia onu da tokatlayabilirdi!

Dudaklarını aynada bir kez daha kontrol edip Tanner onu öpmeden önce orada bulunmayan kızarıklığı örtmek için tuvalet masasının üzerindeki pirinç ununu çenesine sürdükten sonra koridora çıktı ve soldaki merdivene döndü.

Merdiveni indiğinde uzun boylu, düzgün şekil verilmiş kızıl saçları olan ve sol gözünün üzerinde gururla taşıdığı siyah bantıyla bir adam tarafından karşılandı. “İyi akşamlar, hanımefendi,” dedi adam gergin sayılabilecek bir nezaketle önünde eğilerek. “Tesadüf eseri olarak Leydi Lydia ya da Bayan Harburton olabilir misiniz?”

Lydia, adamın aksanını duyunca hafif bir sancı hissetti ama tebessümle karşılık verdi. “Ben Lydia Daughtry’im, evet. Ve siz de Bay Flynn olmalısınız.”

“İşte o benim, Leydim. Burada durmuş kendimi rüzgârda kalmış şeytan kadar çaresiz hissediyorum, bir dükün yanında at sürdürdüm ve onu tanıyamadım. Ona olması gerektiği gibi davranmaktansa onu elimi uzatarak selamlama cüretini gösterdim. Beş dakikadır burada volta atıyorum, ya birlikte oturma cesaretini bulacağım ya da çekip gideceğim.”

“Eğer Ekselansları sizi davet ettiyse bunda ciddidir, Bay Flynn.” Tanrım, adam çok iriydi. Tıpkı kendini ufak, korunmaya muhtaç küçük bir bebek gibi hissettiren Fitz gibi. İrlanda aksanında ve yumuşak bakışlı İrlandalı gözlerinde insanı rahatlatan ve sakinleştiren bir şeyler vardı. “Şimdi, neden bana yemek odasına kadar

eşlik etmiyorsunuz? Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını yeni fark ettim.”

Flynn başını eğerek kolunu sundu. “Bu benim için ayrı bir zevktir, Leydi Lydia. Umarım kimseye eteklerinizin arkasına saklandığımı söylemezsiniz.”

Lydia buna güldü, hanın arkasında bulunan özel yemek odasına girip herkesin orada olduğunu gördüğünde hâlâ gülüyordu.

Tanner ile Justin ayağa kalktılar, Flynn’le el sıkıştılar ve Tanner onu Jasmine’le tanıştırdı.

“Sizinle tanışmak büyük bir onur ve mutluluktur Bayan Harburton,” dedi Flynn eğilerek.

Jasmine belirgin bir şekilde onu duymazdan geldi. “Tanner? Artık yemeğimizi yiyebilir miyiz? Uzun zamandır sabrediyorum. Lydia, gerçekten, senin aşağı çok daha erken ineceğini düşünmüştüm. Yani diğerlerine göre.”

Lydia bu gece herkesi tokatlamak için alışılmadık bir istek duyuyordu, şu anda da Jasmine’i tokatlamak istiyordu. Kız bugün iki kez ortalıktan kaybolmuş, kuzenini yolculuklarını geciktirdiği için endişelendirmişti ve şimdi birini beklemek zorunda kalmaktan mı şikâyet ediyordu?

“Haklısın, Jasmine,” dedi, Bay Flynn’in onun için çektiği iskemleye otururken. “Geciktiğim için özür dilerim. Teşekkür ederim, Bay Flynn.”

“Güzel bir hanıma yardım etmek her zaman benim için bir onurdur, Leydi Lydia,” dedi Flynn yanına oturup peçetesini açıp ona uzatırken.

“Jasmine,” diye atıldı Tanner. “Lydia özür diledi. Doğrusu bunu sen de yapmalıydın.”

Jasmine'in bulunduğu yerde sessizliğin hâkim olması çok dikkat çeken bir durumdu ve kız özrü kabul etmedi.

Lydia peçetesini kucığına serdikten sonra masanın karşısında o güzel yeşil gözlerinde açık bir nefretle bakan kıza baktı.

"Artık aç değilim. Ve hepinizin iğrenç olduğunu düşünüyorum," dedi Jasmine, kız peçetesini ağzına bastırarak ayağı kalkınca bütün erkekler de ayağı fırladı ve Jasmine hıçkırarak odayı terk etti.

"Pek uçarı, öyle değil mi?" dedi Justin sükûnetle yeniden yerine oturup masayı süsleyen gümüş kaplardan birinin kubbeli kapağına uzanarak. "Ah, denir ya hani, bize yiyecek daha fazla şey kaldı. Bay Flynn, biraz *Potage a la Monglas* alır mısınız? Adamım Wigglesworth'un spesiyalidir."

Bay Flynn'in ifadesi o kadar komikti ki Lydia gülüşünü saklamak için öksürmek zorunda kaldı. "Tavuk çorbası, Bay Flynn. Baron sizinle eğleniyor."

"Doğrusu kümes hayvanı olacaktı, Leydi Lydia. Beyaz bacaklı, Wigglesworth diğerlerini kullanmaz. Böyle nitelikli kuşlara *tavuk* diyerek hakaret etmeyiz."

"Hemen düzeltiyorum ama şu duruma gelmiş olan *kümes hayvanının* bunu umursayacağını pek sanmıyorum," dedi Lydia her zamanki gibi Baron'un esprileriyle eğlenerek. "Ama Bay Flynn'le eğlendiğine dair yaptığım yorumu henüz düzeltmediğinin farkındayım."

İri adam gözle görülür bir şekilde rahatlardı. "Ah, demek yaptığı buydu. Zahmet etmesine hiç gerek yok. Ben zaten bunca gümüşü bir arada gördüğümde şoka uğramıştım. Bir handa bunların bulunabileceğini bilmiyordum."

Justin küçük bir kahkaha attı. “Şimdi kim kiminle eğleniyor, Bay Flynn? Tanner, adama şarap koysana. Çok eğlenceli bir gece geçireceğimize inanıyorum. Hepimiz birkaç laf etme fırsatını bulacağız.”

Lydia bunu onaylamaya meyilliydi ama yine de Jasmine için endişeleniyordu. “Yukarı gidip onu masaya geri getirebilir miyim diye bakayım mı? Gerçekten bir şeyler yemeli, Tanner.”

“Hayır,” dedi Tanner sert bir sesle. “Suratını asmak istiyorsa bırak assın. Odasına bir tepsi hazırlatır göndertirim. Neyin buna sebep olduğunu bilmiyorum ama bunu hiç umursamadığının da farkındayım.”

Lydia, “O zaman belki de siz beyleri baş başa bırakıp ona katılmalıyım,” dedi masada üç erkekle birlikte olduğunun farkına vararak, Bayan Shandy ve Sarah henüz hana varmamışlardı. Lanet olası Jasmine ne kadar bencildi!

“Gerçekten ona katılmak istiyor musun, Lydia?” diye sordu Tanner.

“Hayır,” diye itiraf etti hızla. “Korkarım küskünlüklere karşı çok sabırlı değilim.”

“Küçük güzel şeylere,” dedi Bay Flynn şarap kadehini kaldırarak. “Tüm güzel hanımlara, burada olsunlar olmasınlar. Onlar olmasa biz nerede olurduk?”

“Onların peşinde olurduk,” diye keyifle fikrini belirtti Justin kadehini adamınkiyle tokuştururken.

Lydia gülümsemesi gerektiğini bildiği için gülümsedi ama hemen ardından yeniden Jasmine’in gözlerindeki nefreti düşündü. O bakışlar doğruca ona yöneltilmişti, hiç tanımadığı Bay Flynn’e olamazdı zaten. Ama neden? Çantasındaki mektubun artık bir

sır olmadığını mı keşfetmişti? Eğer öyleyse Lydia gerçekten özür dilemek zorundaydı ve bu ikisi için de utanç verici bir durum olacaktı.

Bayan Shandy'nin, bir sürü baş sallayış ve reverans eşliğinde odaya dalıp köşede duran iskemleye oturarak örgüsünü yanında taşıdığı dev çantasından çıkarmasıyla birlikte, Lydia karar vermekten kurtuldu.

"Ah, güzel. Artık olması gerektiği gibiyiz," dedi Justin, Jasmine'in boş tabağını doldurup Tanner'ın kadının iskemlesinin yanına çektiği küçük masanın üzerine koyarken.

"Ah, ekselansları, yapamam," dedi Bayan Shandy kızarak.

"Saçma," dedi Tanner. "Buradaki varlığını Leydi Lydia'yı rahatlatıyor ve diğerlerinin şu anda meyhanede karınlarını doyurduklarından eminim. Akşam yemeğinizden yoksun kalmamalısınız. Justin, Bayan Shandy'ye biraz şarap koyar mısın?"

"Elbette. Hazır başlamışken etini de keseyim mi? Yağları ayırırım."

"Bu senin fikrindi," dedi Tanner. Lydia, Jasmine'in çatal bıçağını bir peçeteye birlikte artık kıpkırmızı olmuş kadının önündeki küçük masaya koydu.

"Bence ikiniz de çok tatlı ve düşüncelisiniz," dedi Lydia iskemlesine dönerken.

"Tapılasıyız hatta. Özellikle de iyi dostum Tanner. Benim birtakım gizli saklı taraflarım da var."

"Evet, biliyorum," dedi Lydia usulca, kapı gibi sağır olan refakatçi duyamazdı ama yine de tedbiri elden bırakmadı. "Bayan Shandy için gizli duyguların var."

Justin kahkahalarla güldü. “Eğlenceli ama seni bunun için sevebilirdim, Leydi Lydia.” Masada oturan Tanner’a baktı. “Sözlerimi bana geri çevirmeye cüret eden ve beni kendi esprimin altında ezmeyi başaran tek kişisin. Bu benim için yeni bir şey.”

“Leydi Lydia adına konuşamam ama,” dedi Tanner kadehinin üzerinden, “ben sadece seni eğlendirmek için yanında olduğumu biliyorum.”

“Ah, ayıp, ayıp! Ve beyaz bacaklı tavuklardan da bahsetmiyorum. Kendimi iyice şişlenmiş gibi hissetmeden önce konuyu değiştirmemde yarar var. Bay Flynn, utanmazlık olarak nitelemeszeniz kendi boynumu kurtarmak için sizi kullanacağım, o bandı elde etmeyi nasıl başardınız? Konudan fazla uzaklaşmış olmadığımı göstermek için de onun kadınlara çok çekici geldiğini söyleyebilirim, değil mi?”

“Birkaç taneden fazla takdir dolu bakış aldığımı söyleyebilirim, evet. Sanırım yaralı kahraman konusundan dolayı. Sebebi bu mudur, Leydi Lydia?”

Lydia ne diyeceğini bilemedi ve çaresizlikle Tanner’a baktı. “Ben... Sanırım pek çok kadın ülkesini savunurken yaralanmış bir adama sempati duyar.”

Bay Flynn başını sallayarak onayladı. “Kulağa hiç adil gelmiyor, değil mi? Aslında bu sempatiyi hak edenler evlerine dönemeyenler. Zavallı adamlar. Ah, özür dilerim, Leydi Lydia.”

Lydia yaşların gözlerine batmaya başladığını hissederek başını tabağına eğdi. Tek sebep sesiydi, o İrlanda aksanı, hepsi bu. Anıları yüzeye çıkarıyordu.

“Yolculuk ettiğinizi söylediniz, Bay Flynn,” dedi Tanner birdenbire. “Nerelerdeydiniz?”

“Lütfen, Ekselansları. Yıllardır bana Bay Flynn denmedi. Yüzbaşı dendiğinde cevap vermeye çok daha fazla alışığım.”

Lydia’nın başı hızla yükseldi ve farkında olmadan içini çekti. “Yüzbaşı mı? Ekselansları bana Dördüncü Piyade Alayı’nda olduğunuzu söylemişti. Quatre Bras’daymışsınız.”

Tanner’in ona baktığını hissediyordu ama ona bakmadı. Ona ve kendine hâlâ Fitz’in anılarıyla boğulmadığını ispatlamalıydı, evet. Ama sormazsa da insan olarak değerlendirilemezdi. “Yüzbaşı Fitzgerald ile tanışır mıydınız? O... O Quatre Bras’da öldü.”

Yüzbaşı Flynn gülümsedi. “Fitz mi? Ah, evet, Leydim. Boney ortaya çıkıp tadımızı kaçırmadan önce onunla çok güzel vakit geçirdik. Fitz’in kadınlarla arası çok iyiydi.”

“Bu bir yalan,” dedi Tanner ateş saçan gözlerle Flynn’e bakarak. Sesi ocak sabahı kadar donuktu. “Bu lanet olası bir yalan.”

Lydia’nın kalbi kulaklarında atmaya başlamıştı ve çok zor duyuyordu. Göğsü hızla inip kalkıyordu, nefesini düzene sokmaya çabaladı, Yüzbaşı Flynn’in çaldığı nefesini.

Yüzbaşı bakışlarını Tanner’dan Lydia’ya, oradan da artık pür dikkat onu dinlemeye başlamış olan Justin’e çevirdi. O kayıtsız züppe Flynn’in bu sözleriyle ortalıktan kaybolmuştu.

“Olur şey değil. Misafirliğinizin gereğinden fazla uzun sürdüğüne beni inandırmayı başardınız Yüzbaşı Flynn,” dedi Baron, sesi bir ipek kadar yumuşaktı.

Komutan Flynn usulca iskemlesini geri iterek ayağa kalktı. “Anlamıyorum ama kimse Benjamin Flynn’e yalancı diyemez. Burada bir hanımefendi olmasa çoktan burnunuzu kanatmıştım, Ekselansları. Benimle dışarı gelmenizi istemek zorundayım.”

“Tanner, lütfen rahatsız olma,” dedi Justin şarap kadehini masaya bırakarak. “Geçen akşam beni o süprüntülerden kurtardığın için sana borçluyum. Ben de aynı şeyi senin için yapmaktan mutluluk duyacağım. O kesiğin yeniden açılmasını istemeyiz, değil mi?” Ayağa kalktı, bakışlarını Flynn’den hiç ayırmamıştı. “Bu hatayı temizlemek adına suratını toprağa gömmе onurunu lütfen bana ver.”

“Lanet olsun. Bu yeterli değil, Justin. O özür dileyecek.”

Tanner da ayağa kalkmıştı. Oda bir anda öfkeyle dolmuştu, adamlar ellerini yumruk yapmış birbirlerinin üzerine atlamaya hazırды. Birbirlerini bir an önce eşek sudan gelinceye kadar dövmeк ister gibi bir halleri vardı.

Savaşlar böyle başhyor, diye düşündü Lydia nefretle. Ve bunu seviyorlar.

“Yeter!” diye haykırdığını duydu o da ayağa kalkmıştı. “Kimse kimsenin burnunu kanatmayacak ya da suratını toprağa gömmeyecek. Yüzbaşı Flynn yanlış hatırlıyorsunuz. Yüzbaşı Swain Fitzgerald benim nişanlımdı.”

Flynn’in tek kaşı alnında yükseldi. “Ah, şimdi ne olduğu belli oldu. Swain dediniz, değil mi? Sözlerimi hemen geri alıyorum, Leydim çünkü ben başka birinden bahsediyordum. Yanlış hatırladığım kesinlikle ortada.”

Tüm doğru sözleri söylemişti ama bunlar kulağa hiç inandırıcı gelmiyordu.

“Evet, yanlışdınız. Tanner? Lütfen.”

“Dışarı çık Flynn,” dedi Tanner bıkkınlıkla. “Bu gece kendine başka bir han bulman gerekebilir. Yarın da sana iyi yolculuklar

dilerim, tabii Malvern dışında bir yere gitmen şartıyla. Gerçeği başka bir yerde aramak zorundasın.”

“Kesinlikle aynı fikirdeyim. Şimdi defol,” dedi Justin yeniden oturup peçetesini adamı gönderdiğini belirtir bir şekilde havada sertçe sallayıp kucağına koymadan önce.

Flynn tek kelime daha etmeden odadan çıktı ve üçü odada yalnız kaldılar (Bayan Shandy iskemlesinde uyuyakaldığı için sayılamazdı). Diğer boş iki iskemleyle birlikte garip bir akşam yemeği düzenine sahiplerdi.

“Ah, böylesi çok daha iyi. Tanner, gerçekten herkesle yemeğini paylaşmaktan vazgeçmelisin. Bu beyefendi kılıklı serserilerin neler yapabileceğini asla bilemezsin, gerçi ceketi oldukça iyiydi. Şimdi, kim güzel bir parça sığır eti ister bakalım?”

Odadaki gerginlik Flynn’in gidişiyle her nasılsa son bulmuştu, Lydia yeniden oturdu, bacaklarının onu taşımayacağından korkmuştu.

“Yanılıyor,” dedi Lydia kısa bir süre sonra.

“Brüksel’e vardığımız günden sonuna kadar Fitz’le birlikteydim. Evet, Lydia. Flynn yanılıyor. Sana yemin ederim.”

Lydia histerik tiplerden değildi. Biraz önceki patlayışı onu sarsmıştı ama inanmak zorunda olduğu şeye inanacaktı. Bunu yapmalıydı! Alt dudağı titreyince onu hemen dişlerinin arasına sıkıstırdı ve kontrolünü yeniden kazanana kadar konuşmadı. “Teşekkür ederim, Tanner. Justin, bir parça et alabilir miyim? Çok güzel kokuyor.”

Tanner yanan ateşin parıltısı dışında karanlık olan meyhanenin bir köşesinde oturuyordu, hanın kalın duvarları yazsız yılın nemini içeri geçirmiyordu. Sağ elinde bir yudum bile alınmamış şarap kadehi, sol elinde de Wigglesworth'un servis ettiği sönmüş puro duruyordu. Ağırlığını omurgasının alt kısmına vermiş, çizmeli bacaklarını öne doğru uzatmıştı, alevlerin dansını cilalı çizmelelerinin ucuna bakarak izleyebiliyordu.

"Ah, *Malvern Dükü Sefahatte*," dedi Justin şömineye bakan iskemleye oturarak. "Yoksa şu şekilde mi düzeltmeliyim? *Malvern Dükü Suratını Asıyor*. Lydia surat asılmasından hoşlanmıyor. Biraz daha böyle şeyler yap ve güzel hanımefendiyle olan şansımı artır."

"Git işine, Justin."

"Git işine, git işine. Bunu söyleyip duruyorsun. Bir başkası olsa bunu hakaret olarak kabul ederdi. Doğamda olsa ben de çekip giderdim ama ne yazık ki yok. Anlat bakalım. Aziz Fitz'i ona sadık mıydı yoksa o tek gözlü piç kurusu haklı mıydı?"

Tanner başını iki yana salladı. Gece boyunca onu rahatsız eden bir şey vardı ve sonunda ne olduğunu bulduğuna karar vermişti. "Bundan çok daha fazlası var. Yüzbaşı Benjamin'imizin söylediği

kişi olmadığını düşünüyorum. Savaşta aldığı yara onu akşam yemeğinde bize katılması için davet etmemde etkili olmuş olabilir. Ama açıkçası adam Quatre Bras'da olduğunu söylediğinden beri merak ediyordum. O sırada tüm şüphelerimi göz ardı ettim, belki de... ya da ne düşündüğümü boş ver. Bunu yapma sebebim hiç övünülecek bir şey değil.”

“Lydia’nın senin ya da daha doğrusu, sizin Fitz’inizle Quatre Bras’da birlikte çarpışmış bir İrlandalıyla karşılaştığında vereceği tepkiyi merak ettin. Bu anlaşılabilir bir şey.”

“Öyle mi?”

“Âşık olan bir adam için mi? Bunun karşı konulması imkânsız bir dürtü olduğunu düşünüyorum. Ölü adamın elini hâlâ omzunda hissediyorsun, değil mi?”

“Bazen, evet. Giderek azahyor. Hangi adam kadını bir başkasına verir, *Justin?* Ölümlük bile kim bu kadar bencillikten uzak olabilir?”

“Çok iyi bir adam, diyeceğim. Üzgünüm, onu hiç tanımadım ve bu benim kaybım. Ama ikimiz de biliyoruz ki sonuçta kararı Lydia verecek. Bunu ne şu bıkkınlık veren ideallerinle sen ne de son dileğiyle Fitz yapacak. Lydia ya seni sen olduğun için sevecek ya da sevmeyecek. O da senin gibi başka bir şey yapamayacak kadar onurlu. Siz iyi bir çiftsiniz.”

Tanner çenesini göğsünden kaldırdı ve soran gözlerle Justin’e baktı. “Sen ne zaman bu kadar zeki oldun?”

“Ben hep zekiydim. Sadece insanların benden beklediği bu değil, bu nedenle yüreğimden geçen bir şeyi ciddiyetle söylemeye tenezzül ettiğimde olduğumun iki katı daha zeki görünüyorum.”

“Şu an çok ciddi olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmeyeceğim.” Tanner yerinde kaykıldı ve sağ eline orada duran kadehi ilk kez görüyormuşçasına baktı. “Flynn’in sözleri bacaklarının tüm gücünü kesmemiş gibi davranıp bir parça et isterken Lydia büyüleyiciydi, değil mi?”

“Ah, evet, yeniden Flynn’e döndük. Bu adamın söylediği kişi olmadığını söyleyerek ilgimi çektin. Soru şu, o Yüzbaşı Flynn değilse kim?”

“Keşke bilseydim. Sadece görüntüsünün çok usturuplu olduğunu biliyorum. Durumla yüzleşelim, Justin. Quatre Bras’da savaşmış bir adamla karşılaşma oranımız nedir? Hem İrlandalı hem de yüzbaşı. Bir şey daha var. Olayları bir kez daha gözden geçirince düşündüm de, sanırım Jasmine onu tanıyor.”

Justin purosunu indirdi. “Pardon, anlayamadım.”

“Biliyorum. Komik. Adam Lydia’yla odaya girdiğinde verdiği tepki garipti. Kuzenim asla duygularını gizlemeyi başaramaz ve sanırım o... kızgındı.”

“Lydia’ya, evet.”

Tanner başını iki yana salladı. “Bunu kim söyleyebilir? Masada karşıya bakıyordu, ikisine de. Her neyse, yemekten sonra sen ve Wigglesworth konuşuyordunuz ve her ne hakkında sohbet ettiyseniz...”

“Yarın ki programımı konuşuyorduk. Bunu her gece yaparız. Muhtemelen egzersizimi atlayacağım ve bu da Wigglesworth’u yıkacak. Sen devam et.”

“Hayatının küçük ayrıntılarıyla sözümü kesmene izin verdiğim için özür dilerim.”

Justin merak dolu gözlerle ona baktı. “Aman Tanrım. Bana benzemeye başladın. Bu iyi bir şey değil, Tanner. Senin bunları aşmış olman gerekir.”

“Lydia’nın incinmesi söz konusu olduğunda sanırım hiçbir şeyi aşamıyorum. Özür dilerim. Devam edebilir miyim? Sen adamınla konuşurken ben köydeki diğer iki hana gittim. Flynn ikisinde de yoktu. Buraya dönüp seyislere adamın gidişini görüp görmediklerini sordum. Atının eyerlenmesini istemiş ve köyden gitmiş, Malvern’e ya da en azından o yöne doğru. Bu gece ay yok, Justin. Ülkenin bu taraflarına yabancı olan biri, ay olmayan bir gecede ne cehenneme gidebilir?”

“Ya bir ağaca toslar ya da bir çukura düşer, eninde sonunda böyle olur. Kuzeninle yüzleşecek misin?”

“Burada değil, hayır. Malvern’e varana kadar bekleyeceğim. Gerçi Jasmine’in entrika çevirebileceğini hiç sanmıyorum.”

“Saçı uzun aklı kısa, sana katılıyorum. Tam da bir zamanlar beni etkileyen kadınların tipinde. Güzel, parlıtlı şeylerle hemen gözleri kamaşan ama beyni olmayan.”

“Çok kötü. Seni bu kadar çok sevmeseydim onu hemen sana hediye ederdim. İnsanın sinirlerini gerçekten bozmayı başarabiliyor ve onu balo sezonu için yanımda şehre getirene kadar bunu bu kadar fark etmemiştim. Ama daha çok babasını düşünüyorum.”

Justin tek eliyle ustaca bir hareketle üzeri fildişi kaplı olan enfiye kutusunu açıp bir tutam aldı ve sağ burun deliğine çekti. “Teşekkür ederim, hayır. Babasını da istemem.”

Tanner gülümsedi, Justin de bunu yapmasını istemişti. “Thomas, Jasmine’le değil de Lydia’yla ilgilendiğimi anlamış olabilir. Gerçi yine de neden onu incitmek istediğini...”

“Ah, şimdi durma işte.”

Tanner sonunda elindeki kadehten bir yudum aldı, şarap dilinde acı bir tat bıraktı. “Onu benden uzaklaştırmaya çalışıyor olabilir. Fitz’in anılarını uyandırmak bunu yapabilir.”

“Evet, senin üzücü haberin taşıyıcısı olman falan. Peki, bunu neden yapmak istedin?”

“Neden sana anlatmaya çalışıyorum? Zaten biliyorsun.”

“Evet, sanırım ikimiz de biliyoruz. Lydia’yı senden uzaklaştıracak ve sen sonunda pes ederek onun geveze küçük yavrusuyla evlenip onu düşes yapacaksın, böylelikle adamın cepleri dolacak. Bu çıkarımı Yüzbaşı Flynn bu gece ortaya çıkmadan önce de yapabiliydik. Sonra? Devam et Tanner.”

“Malvern mücevherleri. Kayınpederimi hapse göndermek benim için üzücü olacaktır. Çünkü sadece bir gerizekâlı benim onlardaki değişikliği hiç anlamayacağımı düşünebilir.”

“Uzun zamandır ülke dışındayım ama bildiğim kadarıyla böyle büyük boyutlu hırsızlığın cezası asılmak ya da en iyi ihtimalle sürülmektir. Bu sadece bir varsayım ama mücevherlerin yıllar önce satılmış olabileceğini de düşünerek senaryo yazmama izin ver, lütfen.”

“Hiç canını sıkma. Ben çoktan yazdım,” dedi Tanner ayağa kalkarak. “Onunla evleneceğim, ona erkek bir vâris vereceğim ve sonra ölümcül bir kaza geçireceğim. Babası Jasmine’in danışmanı ve çocuğun hamisi olacak ve geri kalan hayatını arazilerim ve servetimin sayesinde bir eli yağda bir eli balda geçirecek. Bir noktada Malvern’de korkunç bir hırsızlık olacak ve sahte mücevherler ortadan kaybolacak.”

“Pennypress romanlarından fırlamış karanlık bir melodram,” dedi Justin başıyla onaylayarak. “Ne yazık ki bir o kadar da makul. Pekâlâ, beceriksizliği için teşekkür etmemiz gereken bu adam aslında kim?”

Tanner omuz silkti. “Birinin kiraladığı biri mi? Zavallı, duygularını saklayamayan Jasmine’in onu tanıdığından eminim, muhtemelen onu babasıyla birlikteyken gördü ve bir yalancı olduğunu biliyor. Malvern’de babasıyla buluşmasının hiç de hoş olmayacağını düşünüyorum. Çok zeki olmayabilir ama manipüle edildiğini biliyor olmalı.”

“Görünüşe göre babasının yaptığı planların semeresini vermeye doğru ilerlemesi yani seninle evlenecek olması kızı histeri krizlerine sokuyor. Senin bu kadar korkunç bir aday olduğunu hiç fark etmemiştim.”

Sonunda Tanner gülümsedi. “İsteksizliği alçaltıcı, değil mi? Aslında bu isteksizliği onun en çekici hasleti.” Yeleğinin cebine uzanarak oradan küçük, kalın bir anahtar çıkardı. “Sence bir sakıncası yoksa yarın Lydia’ya eve varmadan önce at sırtında biraz Malvern’i göstermek istiyorum ve senin yine bizden önde ilerleyeceğini umuyorum. Malvern koleksiyonu birinci dükün portresinin arkasında, gizli bir kutuda saklı. Çalışma odamda. Muhtemelen mükemmel bir saklama yeri değil.”

“Onu şimdi değiştirmek at hırsız ahıra girdikten sonra kilitleri değiştirmeye benziyor,” diye onayladı Justin anahtarı alıp cebine koyarken. “Mücevherleri inceleyerek vakit geçirmek hoşuma gidecek. O zaman konu kapandı, bu dalavereyi çözmeye çalışacağız. Sen çok iyi bir ev sahibisin Tanner, misafirine çok hoş eğlenceler hazırlıyorsun.”

Tanner ona kötü kötü baktı. “Thomas muhtemelen çoktan evde vardı, ona planlarımı söyledikten birkaç saat sonra Malvern’e doğru yola çıkmıştı. Çalışanlara geleceğimizi bildireceğini söylemişti.”

“Ve Tanrı bilir daha neler yapacak,” dedi Justin başıyla onaylayarak. “Ona engel olmaya çalışacağım.”

“Teşekkür ederim Justin. En azından aklımdaki buydu. Şimdi yukarı çıkıp Lydia ile konuşmam gerek.”

“Bunun akılcıca olduğunu düşünüyor musun? Flynn’in hata yaptığını bildiğini söyledi. Onun sözleriyle incindiği kesin. Ama farkında olmadan bir komplonun parçası haline geldiğini bilmesi sinir bozucu.”

“Ona bunlardan bahsetmeyeceğim. Sonuçta ikimiz de yanı-
lıyor olabiliriz.”

“Ah, bu beni yaralar işte. *Sen* yanılabilirsin. Öte yandan, ben neredeyse her zaman haklıyım. Ve senin gerekçelerini değerlendirdince, Yüzbaşı Flynn’in buraya senin güzel Lydia ile tomurcuklanan romantizmini bozmak üzere Thomas Harburton tarafından gönderilmiş olma ihtimali çok yüksek.”

“Fitz’le birlikte olduğum ve onun savaştan önceki son aylarını Brüksel’de kadınlarla eğlenerek geçirdiğini söylemediğim için mi? Lydia’nın onun için nasıl ağladığını, acı çektiğini gördüm ve bu sırada Fitz’in ona sadık kalmadığını bildiğim için mi?”

“Seni aşağılık şey,” dedi Justin başını sahte bir dehşetle iki yana sallarken. “İşte yine bir onurlu Tanner örneği, kızı kur yapma umudu taşırken bile onun adama dair anılarını kirletmiyor. Gerçi böyle bir şey söyleseydin de sana inanmazdı ve muhtemelen seni sonsuza kadar hayatından çıkarırdı. Tanrım, onurlu olmak insanı ne kadar uğraşırsa uğraşsın daima itham altında bırakıyor. Asla erdemli biri olmaya karar vermemem gerektiğini unutmamalıyım.”

“Bu konuda çok endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum,” dedi Tanner. “Sen ahlaksız olarak görünmekten fazlasıyla hoşlanıyorsun.”

“Teşekkür ederim. Sana şunu söylemiş miydim? Leydi Lydia senden nefret ederse ben onu rahatlatmak üzere müsait olacağım. O seni tokatlarken bunu ona söyleyebilirsin.”

“Hatırlamaya çalışacağım,” dedi Tanner yanmamış purosunu ateşe atarken. “Şimdi izin verirsen, onurlu olmaya gidiyorum.”

“Biliyorum.” Justin içini çekti. “Mükemmel bir geceyi nasıl da boşa harcıyorsun.”

Tanner, Lydia’nın odasına giden merdiveni çıkarken hanın girişindeki saat onu vurdu. Lydia’ya ağlaması için biraz süre tanımıştı, duygularını bir noktada açığa vurması gerektiğini biliyordu ama onun bütün geceyi Fitz’in ona olan sadakatının ve aşkının doğru olup olmadığını düşünerek geçirmesine izin veremezdi.

Koridora döndüğünde Jasmine’in odasından elinde tepsiyle çıkan hizmetçiye gördü. “Bakabilir miyim?” diye sorduktan sonra tepsinin üzerindeki örtüyü kaldırdı ve boş tabakları görünce gülümsedi. Jasmine krizini atlamıştı. “Bayan Harburton’un eski iştahına kavuşmuş olduğunu görüyorum, Mildred.”

“Evet, Ekselansları,” dedi hizmetçi küçük bir reverans yaparak. “Gece için hazırlandı ve yattı. Yataktaki garip halini görünce onunla kalmamı ister mi diye sordum ama iyi olduğunu söyledi.”

“Teşekkür ederim, Mildred. Sen de yatmak istiyorsundur. Yolda geçen uzun bir gündü.”

“Evet, Ekselansları.” Hizmetçi bir reverans daha yaptıktan sonra arka merdivene doğru hızla ilerledi.

Tanner, Lydia'nın kapısını usulca vurdu ve kısık sesle kim olduğunu bildirdi, hemen ardından onun da Jasmine gibi yatağa çekilmiş olup olmadığını merak etti. Ziyaretini çok geç vakte mi bırakmıştı?

Kapı, şömine alevi ve birkaç mumun aydınlattığı loşluğa doğru açıldı ve Lydia eşikte belirdi. Bir bakireye yakışır beyazlıkta, çenesinin altına kadar fırırları olan bir sabahlık giymişti, güzel sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Bedeni ona ihanet etmeye başlayınca Tanner bakışlarını göz hizasında tuttu. "Özür dilerim. Seninle daha önce olanları konuşmak istemiştım ama samırım geç kaldım."

"Lütfen gitme," dedi Lydia kapıyı biraz daha açarak. "Ben... Ben seni bekliyordum, daha doğrusu gelmeni umuyordum. Ama beni öptüğün için özür dilemeyeceksin, değil mi? Çünkü bunu yapmamı tercih ederim."

Tanner hızla içeri süzöldü ve kapıyı kapadı. "Bu iyi, Lydia çünkü ben de bunu yapmamayı tercih ederim. Tabii o sırada Justin'in gelmesinin iyi olduğunu da söylemek zorundayım. Seni korkutmadım, değil mi? Ah, dur," diye ekledi kızardığını hissederek, o daha önce hiç kızarmamıştı; Justin şu an onu görse neşe içinde karnını tuta tuta yerde yuvarlanarak gülerdi. "Kapıyı açık bırakmayım, değil mi?"

Lydia'nın tebessümü neredeyse müsamahakârdı. "Gerekirse her zaman çığlık atabilirim. Kapalı kalsın."

Lydia odanın ortasında durdu, alevlerin saçlarını nasıl yaladığının ve etten kemikten bir insandan çok bir hayale benzediğinin farkında değildi. Şarap Tanner'ı hiç etkilememişti ama Lydia'yı görmek ona hayatında hiç yaşamadığı bir sarhoşluk hissetmesine sebep oluyordu.

Lydia hayatına girene kadar hiç yaşamış mıydı? Bundan emin olamadı. Gerekenleri yapmıştı, evet. İyi oğul, iyi arkadaş, iyi asker olmuştu. Akıllı başında, geleneksel, güvenilir. *Onurlu*. Ondandır beklenenleri yapmıştı, hep.

Ama şu an kendi için bir şey istiyordu. Ve bu isteği hayatının kalanında Lydia Daughtry'yi kollarının arasında tutmaktı.

"Flynn köyü terk etti," sözlerinin ağzından çıktığını duydu Tanner, Lydia ateşin karşısındaki iki eski deri koltuktan bir tanesine otururken. "Onu aramaya çıktım, muhtemelen bunu tahmin etmiş olacak ki gitmiş."

"Akıllı adammış. Onu kırbaçlamaya hazır gibi görünüyordun, tıpkı o gece o adamların Justin'i cezalandırmaya hazır olmaları gibi. Şiddet hiçbir şeyi çözmez, Tanner. Savaştan bahsettiğimiz gün bu konuda anlaştığımızı düşünmüştüm."

Tanner eliyle boş koltuğu gösterdi, Lydia başıyla onaylayınca oturdu. "Savaş çıkarmak gibi bir düşüncem yoktu. Bir kıyımdan çok daha fazlası vardı. Adam yanılıyordu. Fitz'i tanı mıyordu bile."

"Evet, biliyorum. Dördüncü Piyade Alayı'nda pek çok İrlandalı vardı. Fitzgerald, Fitzpatrick, Fitzsimmons, Fitzhugh. Ve diğerleri. En az yarısının Fitz diye anıldığından da eminim. Yüzbaşı Flynn hata yaptı."

Yüzbaşı Flynn olduğunu söylerken de hata yapmıştı, diye düşündü Tanner ama bunu dile getirmedi. "Yine de söylediklerini dinlemek senin için kolay olmamıştır."

Lydia boynundaki beyaz kurdeleyle oynadıktan sonra elini kucağına indirdi. "İlk anda hayır, kolay değildi. Ama sonra senin onunla dışarı çıkacağını düşünerek çok daha fazla endişelendim. Sen... Sen yaralanabilirdin. Bir hiç uğruna. Bildiğim bir şey varsa, Tanner, o da Fitz'in beni sevdiğidir."

Tanner gülmemeye çalıştı. “Benim için mi endişelendin? Bu yüzden mi araya girdin?”

Lydia’nın yanaklarının pembeleşmeye başladığını görebiliyordu. “Şimdi bana aptallık ettiğimi söyleyeceksin ama yanağın hâlâ bandajlı ve o yara açılırsa gerçekten çok acı verebilir.”

“Doğru,” dedi Tanner, “ama Justin adamı benim yerime pestile çevirmeye hazırды, unuttun mu?”

“Evet, onu duydum. İkiniz de kümesteki horozlar gibi kabarıp duruyordunuz, yaptığınız buydu. Ve tek gözlü Yüzbaşı Flynn ikinize karşı tek başınaydı. Sonu hiç iyi olmazdı, Tanner. Karışmayı hiç istemezdim ama bana seçenek bırakmadınız.”

Tanner anlamaya çalışıyordu. “Yani bana kızgın mısınız?”

Lydia içini çekerek başını iki yana salladı. “Hayır, kendime kızgınım çünkü Yüzbaşı Flynn sana doğru bir adım daha atsaydı korkarım adamın kafasına Justin’in aptal gümüş tabaklarından birini patlatacaktım.”

“Sahi mi?” dedi Tanner, başını geriye atıp kahkahalarla gülmek için elinden geleni yaparak. “Özür dilerim ama sen erkeklerin başkasına karşı zafer kazanma aptallığıyla savaşlar çıkardığını kadınlarınsa sadece...”

Durdu, Lydia’nın yapacak olduğu hareketin anlamını yeni kavramış ve donakalmıştı, cümleyi sessizce içinden tamamladı: *kendilerine ait olanı korumak için.*

“Fitz beni sana verdi ya da seni bana... Bazen hangisi olduğundan emin olamıyorum artık,” dedi Lydia usulca. Sesi çok kısıkty, Tanner duyabilmek için ona doğru eğilmek zorunda kaldı. “Bize getirdiğin o mektup. Bana son yazdığı. Savaştan canlı çıkmayı

başarsaydı asla yollamayacağı mektup. Ölürsa senin onu bana getireceğini biliyordu.”

Başını kaldırdığında mavi gözlerinde yaşlar vardı. “Ölebileceğini düşündü. Ama senin için aynı şeyi düşünmedi, senin yaşayacağından emindi. Bunu garip bulmuyor musun?”

Bu Tanner’ın onunla yapmayı hiç planlamadığı bir konuşmaydı. “Hepimiz başka bir askerle, bir dostla böyle düzenlemeler yaparız, bir şey olursa eşyalarımızı eve götürmesini isteriz. Ben de Fitz’e tıpkı onun yaptığı gibi kendi vasiyetimi vermiştim. Ama evet, Lydia, o son çarpışma günü geldiğinde öleceğini düşünüyordu. İçine doğduğunu ya da bunun gibi bir şey söylemişti. Ben de bunun İrlandalı olmaktan kaynaklandığını söyleyip dalga geçmiştim, hatta ağlak olduğunu söylemiştim ama o bir daha İngiltere’ye dönemeyeceğine ve mezarına doğru yürümeye başladığına inanıyordu. Konuşarak vazgeçirmeye çalışmanın bir anlamı yoktu.”

Lydia yanağından bir damla yaş süzülürken alt dudağını ısırdı. “Anlat bana, lütfen. Bana tüm söylediklerini anlat.”

“Bunları duymana gerek yok, Lydia.”

“Ah, Tanner, var. Lütfen.”

Merak gidermek uğruna ona Fitz’in en karanlık korkularını anlatacak mıydı? Kaçınılmaz savaş çağrısı olan davulların ve savaş borazanlarının çalmasını bekleyerek zaman geçiren bir zihnin çalışma şeklini Lydia nasıl anlayacaktı? Ölmeye ya da öldürmeye hazır olan bir insanın zihni haftalar, günler ve saatler boyunca ona hain oyunlar oynayabilirdi. Tanrım, en iyi generallerinden biri yeni kazılmış bir mezarın içine yattıktan sonra hizmetçisine, “Evet, bu benim için uygun,” dedikten sonra evinden Brüksel’e yola çıkmıştı. Zavallı Picton, Quatre Bras’da hayatta kalmış ama Waterloo’da başından vurulmuştu.

Öleceğinden emin olmasına rağmen Fitz'in yaptığı gibi o da Wellington'un çağrısını yanıtsız bırakmamıştı. Cesaret ya da aptallık. Adanmışlık ya da delilik. Böyle şeyleri uzaktan bakıp yargılamak adil miydi?

“Pekâlâ,” dedi Tanner sonunda. “Fitz bana Rafe’le birlikte orduya hizmet ettikleri onca yıl boyunca ölümü hiç düşünmediğini söyledi. Yani ciddi bir şekilde. Onu savaşıırken gören biri bunu zaten anlardı. Fitz kılıcını çeker ve savaş alanında bir şeytan olurdu. Kaybedecek bir şeyi olduğunda ölümlü olması onu dehşete düşürdü. Bu sendin, Lydia. Sen onun her şeyiydin.”

Bir süre doğru kelimeleri bulmaya çabalayarak suskunluğunu korudu, doğru kelimeler yoktu. “Böylesine kutsanmış biri olabileceğine inanamadı, kaderin ona böyle bir mutluluğu bahsetmeyeceğine inandı.”

Lydia başıyla onaylayarak ıslak yanaklarını sildi. “Ben de öyle düşündüm. Benimle tanışmasaydı belki de hâlâ yaşıyor olacaktı.”

“Tanrım,” dedi Tanner Lydia’nın sözlerinin önemini kavrayarak. “Ölümüne sebep olduğun fikriyle ne kadardır yaşıyorsun?”

Lydia alevler birdenbire ilgisini çekmiş gibi başını şömineye çevirdi. Elini ağzının üzerine koydu ve uzun bir süre ses çıkarmadan oturdu, o kendini toplarken Tanner nefesini tuttu.

“Bilmiyorum,” dedi sonunda yüzünü bir kez daha ona dönerek. “Aylar boyunca, sanırım. Sonra geri dönemeyeceğini düşünerek Bonaparte’la savaşa gittiği için ona kızmanın daha kolay olacağını düşündüm. Ama... Ama yine de canım acıyordu.” Yanaklarını titreyen elleriyle bir kez daha sildi, sesi kırık dökük çıkıyordu. “Hâlâ acıtıyor. Aşk... Aşk beraberinde çok fazla sorumluluk getiriyor. İnsanlar bunu nasıl kaldırabiliyor, anlamıyorum...”

Lydia bir kez daha sessizliğe gömölünce Tanner ona gidip kollarının arasına alıp kendi koltuğuna getirmek dışında bir seçeneği kalmadığını anladı. Birinin ona sarılmasına ihtiyacı vardı. Tanner'ın da ona sarılmaya. Lydia karşı koymadı. Kollarını boynuna dolayıp başını omzuna gömdü.

Ona olan arzusu her an yüzeye çıkmaya hazırdı ama ona olan ilgisi, ona olan sevgisi şu an onu acısından kurtarmanın diğer düşüncelerinden çok daha önemli olmasını sağlıyordu.

Lydia'nın bedeni sıcak ve teslimiyetçiydi, ona nasıl güvendiğini, nasıl bağlandığını ve onunla güvende olduğunu hissettiriyordu. Peki, Tanner'ın ona verebileceği gerçek cevaplar var mıydı?

Hayır, yoktu. Hiçbir ölümünün olamazdı.

"Waterloo'da kardeşim kadar sevdiğim birçok arkadaşımı kaybettim. Hepimiz kaybettik. Rafe, Justin, herkes. Geride kalmak dünyada cehennemi yaşamak gibiydi, diğerleri gitmişti, hiçbir anlamı ve sebebi yokken. Ama gittikçe düzeliyor, Lydia," diye fısıldadı saçlarının arasına doğru. "Geçen her günle birlikte daha iyi oluyor. Ağır ağır yeniden yaşamayı öğreniyoruz. Kötüleri unutup iyileri hatırlıyoruz. Sevgiyi onurlandırmanın tek yolu kalplerimizi yeniden açma cesaretini bulmakta."

"Bunu yapmak istiyorum," dedi Lydia ve Tanner onu duya bilmek için nefesini tuttu, fısıltısı belli belirsiz ve kısıktı. "Ama sonra baloda ve yeniden bu gece... senin incinebileceğini düşündüğümde tek hissettiğim şansımın yeniden ellerimin arasından kaydığı. Bilmiyorum, Tanner. Yeniden kalbimi açma cesaretini gösterebilir miyim? Bu beni korkak yapıyor, değil mi?"

Tanner yaşların gözlerini yaktığını hissederek gözlerini yumdu. Lydia şu an neyi itiraf ettiğinin farkında mıydı?

Onu sevebileceğini duymuş olmanın sevinci sevmenin ne anlama geldiği düşüncesiyle biraz da olsa gölgelenmişti.

Sevmek dendiğinde tek düşünebildiği Lydia'yı sevmekti. Ve karşılığında sevilme mi? Bu şu ana kadar hiç düşünmediği sorumluluklar getiriyordu.

Lydia'nın saçını öptü. "Seni asla incitmeyeceğim."

"Bunu söyledin. Daha önce de söyledin ve ciddi olduğunu biliyorum. Ama insanlar birbirlerini incitmelerine engel olamıyorlar, bunun sebebi karşıdakinin önemsiz olması değil."

Bir süre sessiz kaldılar, yanmış bir kütük ikiye ayrılarak alevlerin içine düştüğünde odadaki tek ses oldu. Tanner, Lydia'nın elini tutmuş parmağını usulca yumuşak teninde gezdiriyordu, Lydia da başını omzuna dayamaya devam ediyordu.

Tutku yoktu. Sadece birlikte rahat eden iki insan vardı. Güvende, birlikte. Belki biraz korkmuş... Ama birlikte. Bu tamamdı. Tanner onun temposunda ilerlemeye, kararları ona bırakmaya hazır. Şu an ona sarılmak, ona ve kendine Lydia'nın kolları arasında güvende olduğunu söylemeye çalışmak yeterliydi.

Tanner, Lydia'nın parmaklarını sıktı.

"Üzerime gelseydi Flynn'in kafasına tabağı gerçekten indirecek miydin?"

"Şimdi de bana gülüyorsun."

"Hayır. Yani, tam olarak sayılmaz. Daha çok sen o kıymetli gümüşlerinden birini Flynn'in kafasına indirdiğinde Justin'in yüzünün alacağı şekli düşünmeye çalışıyorum."

Lydia'nın omuzları bir ya da iki kez sarsıldı ve ardından kendini hafifçe geri çekerek ellerini omuzlarına koydu ve gülümsedi. "Dehşete kapılırdı, değil mi?"

“Hem dehşete kapılırdı hem de heyecanlanırdı, bu kesin. Sesi çıkmazdı diyemeyeceğim çünkü bu asla olmayacak. Flynn’in kaçması kötü oldu yoksa onu şimdi buraya getirirdim ve... Ona darbeni vurmanı sağlardım.”

“Ona gerçekten vururdum biliyorsun, değil mi? Ona vurmayı ne kadar istediğimi hatırlayınca ben de biraz dehşete kapılıyor ve heyecanlanıyorum. İnsanın şiddete başvurmasını hiç anlamamıştım. O anda şiddetin ne kadar mantıklı geldiğini düşündükçe korkuyorum.”

“O anlarda pek çok şey mantıklı görünür,” deme cüretini gösterdi Tanner başını hafifçe eğip yüzüne bakarak. “Mesela şu an seni öpmek bana çok mantıklı görünüyor.”

Lydia’nın tebessümü gerilen sinirlerine iyi geldi. Bir adım daha atmışlardı, geçmişten biraz daha uzaklaşmışlardı. Birbirlerine doğru. Sadece son bir adım kalmıştı. “Sahi mi? Belki de kapıyı açık bırakmana izin vermeliydim.”

“Şimdi seni öpmeye kalkışırsam bağıracağımı mı söylemeye çalışıyorsun?”

Belli belirsiz bir şekilde başını iki yana salladı. “Hiç sanmıyorum, hayır. Deneyip görelim mi? Bu benim ikinci öpücüğüm olacak ve ikisi de aynı günde.”

Tanner yanağını avuçladı ve hızlı bir nefes alış sesi duydu. Alevlerden gelen ışık omuzlarına düşen bukleleriyle oynadı ve pürüzsüz tenini rengiyle ısıttı. “İki öpücüğün yeterli olacağından emin değilim.”

“Öyle mi? Kaç tanesi yeterli?”

Dudaklarını dudaklarının üzerine koydu. Dudakları usulca, şefkatle birbiriyle buluştu, Tanner onun dudakları yumuşayana ve ona alışana kadar kendini geride tuttu.

Sonra isteksizce öpüşmeyi kesti, Lydia'da da aynı isteksizliği görünce yüreği şarkılar söylemeye başladı.

“Kaç tane, Lydia?” dedi, sesi var olduğunu dahi bilmediği bir duygusallık yüklüydü. “Burada oturup güneş batana kadar seni öpebilirim. Yıldızlar denize düşene kadar. Ta ki ikimiz de...”

Lydia daha da ileri giderek kollarını boynuna doladı, onu kendine doğru çekti ve o öpücüğünün peşine düşünce tüm tutarlı düşünceler sona erdi.

Tanner bu kez zorlukla tutmaya çabaladığı duygularının tasmasını biraz daha gevşeterek dudaklarını araladı, o rahatlayıp içeri girmesine izin verene kadar dilini ve dişlerini kullandı.

Ona öpüşmenin derinliklerini ve fiziksel hazzın mucizelerini gösterdikçe, yapılan açılış daha mahrem sırlarına doğru ilerledikçe bedeninin erimeye başladığını hissetti. Son adım. Tamamıyla sahip olma.

Lydia kucığında hafifçe kaykıldı, uyarılmış olduğunu ince gecelik ve sabahlık kumaşından fark ediyor olmalıydı. Tanrı biliyor ya, Lydia bedenini ona bastırdıkça Tanner her kıvrımını hissedebiliyordu.

“Lydia. Sevgilim. Şimdi durmamız gerekiyor,” dedi Tanner. Birazdan kaybedeceğini bile bile hâlâ ona hissettiği arzuyla savaşıyordu.

“Hayır,” dedi Lydia başını eğerek, Tanner bu daveti kabul ederek dudaklarını ince boynuna bastırdı. Lydia uzanarak elini buldu ve kaldırarak göğsünün tam ortasına bastırdı. “Hissediyor

musun, Tanner? Bu benim kalbim, sonunda yeniden atmaya başladı. Yaşadığımı hissediyorum, Tanner. Yeniden yaşamaya çok ihtiyacım var. Ne istediğimi bilmiyorum. Sadece beni şu an bırakırsan ölürüm. Lütfen.”

Onu şu an bırakabilmek için Tanner’dan on hatta yüz kat güçlü bir adam gerekirdi. “Ne istediğini biliyorsun, Lydia. İkimizde biliyoruz. Ve Tanrı bana yardım etsin, seni şu an bırakmaktansa kolumu kesmeyi tercih ederim.”

Tanner, genç kadını göğsüne bastırarak ayağa kalktı ve titreşen alevlerin gölgesine saklanmış olan dört direkli yatağa doğru ilerledi. Onu yatağın yanında yere indirdi. Gözüne çok küçük göründü, başı ancak omuzlarına kadar geliyordu. Kendini çok iri, hantal, on altı yaşındaki halinden çok daha gergin hissetti.

Onun önünde ceketini çıkarmak kendini tuhaf hissetmesine sebep oldu. Yeleğinin düğmelerini açarken onu öpmek ise hiç doğal gelmedi. Lydia gibi kibar ve çekingen bir kadını çıplaklığının nasıl etkileyeceğini hiç düşünmemişti, onu korkutabilirdi.

Lydia gömleğinin düğmelerini açmaya başlayınca tüm gerginliğini unuttu. Bu yanlıştı ama çok doğrudu. Doğru ya da yanlış bir şeyler yaşanacaktı. Lydia hiç konuşmadan ona ne istediğini ve onun ne istediğini söylüyordu.

Nicole gibi bir kız kardeşe ve Helen Daughtry gibi bir anneye sahip olan Lydia bu şeyin mekaniğini biliyordu. Parmakları son düğme iliğinden kurtulup elini onun çıplak göğsüne koyana kadar hiç bocalamadı.

Tanner, genç kadını sonsuza kadar kendinin olarak damgaladı.

Lydia, Tanner’ı istiyordu. Sonunda bir şeyi istemişti. Yıllardır yaşamın kıyısında köşesinde gezinip duruyordu. Tanner bunu

biliyordu, ona çok fazla şey anlatmıştı. Fitz'e duyduğu aşk bile ihtiyaç duyduğu güvenli kozasını delememişti.

Ama şimdi buradaydı ve o da buradaydı ve Lydia yaşadığını hissettirecek kişi olarak onu seçmişti. Dünya şu an onları ayırmaya cesaret edemezdi...

Gömleğini açık kahverengi pantolonunun içinden çıkardı, Justin'in akşam yemeği için onu giyinmeye zorlamış olmasına şükrediyordu, aksi takdirde şu an ayağında ayakkabıların yerine uzun çizmeleri olacaktı. Onları ayağından çıkardı ve bu düşüncüyü de bir kenara attı.

Çünkü şu an Lydia'nın sabahlığının kurdelesini çözüp çıplak omuzlarını öpüyordu, kumaşı usulca itti ve Lydia'nın ayaklarının dibine düşmesini sağladı.

Lydia gözlerini kırpmadan ona bakıyordu, nefesi hızlanmıştı ve göğsü de aynı hızla inip kalkıyordu, bakışları sığlaştı.

"Sana seni hiç incitmeyeceğimi söyledim," dedi Tanner onu kendine doğru çekerek, Lydia'nın kıvrımlı kalçasını kendine doğru bastırıp uyarılmış erkekliğiyle tanıştıırken. "Ama bu mümkün değil, Lydia. Bu ilk seferde değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu biliyorum," dedi Lydia avuçları göğsünün üzerindeyken, mavi gözleri berraktı, yanlış bir şey yaptığına dair hiçbir rahatsızlık izi yoktu. "Annem bize anlattı. Son derece açık sözlüydü."

Tanner kendine engel olmasa ırkilecekti. Helen Daughtry'nin ahlak anlayışı kıttı; tüm *sosyete* onun *iştahını* bilirdi. "O zaman sen... biliyorsun."

"Anlattıklarını biliyorum. Ama Nicole bana annemin anlattığı gibi bir şey olmadığını söyledi."

Tanner'ın dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. "Ah, bunu yaptı, değil mi? Peki, kız kardeşin ne dedi?"

"Sadece bu kadar söyledi. Annemizin bize anlattığı gibi bir şey değilmiş. Sonra gülümsedi, aslında tam da senin şu an gülümsediğin gibi. Tanner, konuşmak zorunda mıyız? Fikrini değiştirdiyse bunu anlayışla..."

Cevabı onu kaldırıp üzeri açılmış olan yatağın ortasına bırakıp sonra da onu takip etmek oldu. Örtüleri kaldırıp üzerlerine çekti, aslında sadece ona dokunmayı, sahip olmayı istemiyordu, onu seyretmeyi de istiyordu. Ama bu onu korkutabilirdi.

Bedeni hazır olup daha fazlasına ihtiyaç duyduğuna dair tepki verene, daha fazlası olması gerektiğini hissedene kadar onu daha mahrem hareketler yapmadan öpmeye özen gösterdi.

Ancak ondan sonra elini kalçasının kıvrımına koyup onu hafifçe yan çevirdi ve kendi bedenine temas etmesini sağladı. Memesini avuçladığında Lydia genizden gelen bir miyavlama sesi çıkardı. Meme ucunun elinin altında sertleştiğini hissetti.

Hâlâ geceliğiyle örtülü olan bu gonca Tanner için karşı konulamaz bir şeydi ve başparmağı ile diğer parmağını onun etrafına kapadı, onu yavaşça çekiştirirken Lydia'nın ağzını araştırmaya devam etti. Dilini damağında gezdirdi, onun dilini kendi ağzına çekmeden önce alt dudağını hafifçe ısırды, Lydia meraklı keşfine başladığında Tanner'ın bedeni iyice gerildi.

Daha fazla dayanamayacağını hissedince elini aşağı kaydırды, kumaşın bir kısmını avuçladı ve yukarı doğru çekmeye başladı, Lydia işini kolaylaştırmak için kalçasını kaldırırken onu cesaretlendirmek için anlamsız sözcükler mırıldandı.

İpek teninin hissi, dokunuşlarına verdiği o tatlı, acemi tepkiler Tanner için bir kutsama ve reddedilmesi imkânsız bir davet oldu.

Tanner bir şekilde gömleğinden, pantolonundan ve çoraplarından kurtulmuştu, hepsini Lydia'dan bir fısıltı kadar bile uzaklaşmadan başarmıştı, ona dokunmadan geçirdiği her saniye canını yakıyordu.

Parmaklarını açtı, elini onun beline koydu, dudaklarını, göz kapaklarını ve boynunu öperken eli bir süre orada kaldı. Lydia bir kolunu omzunda yukarı aşağı gezdirmeye başladı, ona doğru dönmüştü ve bedeni huzursuzlukla kıvranıyordu. Tanner'ın ihtiyacı varsa onun da vardı. Ona bedeniyle bunu anlatıyordu.

Tanner onun sırtını bir kez daha yatağa yapıştırdı ve yeni bir mahremiyete uzanma cüretini gösterdi.

Uyluklarının arasındaki teni sıcak ipek gibiydi. Lydia önce gerildi, Tanner tüm bedeni onun için çığlıklar atıp ona sahip olmak için kıvrılırken bir kez daha yavaş ilerlemeye özen gösterdi.

"Tamam, sevgilim," diye fısıldadı bir bacağına onunkinin üzerine kaydırıp baldırına dolayarak bacaklarını aralamaya zorlarken. "İzin ver sana dokunayım. Sana dokunmama izin verirsen gerisi çok daha kolay olacak." Tanner, genç kadının merkezini buldu, o tath ısını ve kalçası her bir darbesinin ardından yeni dokunuşunu aramaya başlayana kadar onu okşadı. "Evet, işte bu. Güzel, değil mi? Çok güzel. Kendini bırak, sevgilim. Sadece bırak."

"Ama ne... ben..."

Lydia'nın üzerine doğru gelerek yüzünü seyretti, başını geriye atarken göz kapaklarının titreyişini gördü. Tanner sonunda neden dünyaya geldiğini anladı. Dünyaya bu kadını sevmek için gelmişti. Onu korumak, onu rahatlatmak için. Onunla gülmek, onunla ağlamak için. Onu sevmek için. Onu hep sevmek için.

Lydia'nın göz kapakları hızla açıldı ve şaşkınlıkla ona baktı. Kalçası bir kez daha oynadı ve durdu. Tanner onun bedenindeki

kasılmaları hissederken dudaklarını dudaklarıyla örttü, Lydia bugüne kadar var olduğunu bilmediği bir hissin tadını çıkarıyordu.

Ve sonra kendine onu sakinleştirmesi, kollarının arasında bir süre tuttuktan sonra bırakması gerektiğini söyleyemeden üzerinde yükseldi ve tamamıyla içine girdi. Direnci hissetti ama bu hemen geçti ve onun içine gömüldü, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsünün içinde patlarsa hiç şaşırılmazdı.

“Geçti, geçti,” dedi Lydia’ya o kollarını ona dolayıp tırnaklarını çıplak sırtına geçirirken. “Seni sevmeme izin ver.”

Lydia onun göğsünü, boynunu ve yüzünü öptü, onu hissetmeye tatmaya ihtiyaç duyar gibi bir hali vardı. Lydia’nın tutkusu Tanner’ın tutkusu oldu. Başlangıçta yavaş hareket etti, onun için hâlâ endişeleniyordu ama Lydia onunla aynı ritimde hareket etmeye başladığı anda genç adamın bu tatlı ihtirasına karşı koymak imkânsız oldu.

Tanner ellerini onun başının iki yanına yaslayıp yükseldi ve içine girip çıkmaya başladı, gittikçe hızlandı, Lydia’nın attığı küçük çığlık onu tetikledi.

Tanner, genç kadının üzerine yığıldı, tükenmişti, nefesi hırıltılıydı, kalbi dört nala koşuyordu.

Kendini tecrübeli sanırdı. Justin’in deyimiyle görmüş geçirmiş biri. Ama Lydia’yla sevişmek tüm tecrübelerinin dışında bir şeydi. Birini hiç bu kadar umursamamıştı, hiç bu kadar istememişti, sevişmenin ardından hiçbir kadına şu an olduğu gibi tutunma ihtiyacı hissetmemişti. Sadece onunla olmak, başının omzunun üzerinde dinlendiğini hissetmek, uyurken bile nefesini dinlemek istedi... Rüyalarında onu görüp görmediğini merak etti. Öyle olması için dua etti.

Lydia huzur veren bir ağrıyla ve yalnız uyandı. Oda hâlâ karanlıktı ve şöminedeki ateş sönmeye yüz tutmuştu. Saatin kaç olduğunu merak etti, Tanner'ın gidişini hissettiği için mi uyanmıştı?

Yana dönerek Tanner'ın kokusunu taşıyan yastığa burnunu gömdü.

Ve sonra kıkırdadı.

Charlotte ona Tanner'ı azıcık dürtmesini söylemişti.

Bazen erkekler çok onurlu olmaları gerektiğini hissettiklerinde onlar için neyin iyi olacağını bilen bir kadın tarafından biraz dürtülmeye ihtiyaç duyar. Tabii kendi için de.

Lydia bundan fazlasını yaptığını düşündü. Tanner'a onu öpmesi ve yatağa götürmesi için yalvarmıştı.

Biraz olsun rahatlamayı düşün.

Biraz mı? "Ah, Charlotte, eğer böyle bir şey söyleyebiliyorsan bulutların üzerinde uçmak nasıl bir şeydir biliyor olamazsın. Ya da belki de bilirsin..."

Lydia sırtüstü yatarak tavana baktı, kendini çok aptal hissediyordu. Bunu şimdi görebiliyordu, onu mutsuzluklarından kurtar-

mak için hepsi bir araya gelerek bir komplo hazırlamışlardı. Açık yakalar. Rafe'in Malvern'e bir haftalığına gitmesi için verdiği hızlı onay. Charlotte'un *küçük dürtüşü*. Hepsi ona izin vermişti, sofrayı hazırlamışlar ve ona yemeğin tadını çıkarmasını söylemişlerdi.

Çünkü hepsi çok uzun zamandır Tanner'a olan duygularıyla savaştığını biliyorlardı. Ve hepsinin duygularını onayladığı aşıkardı.

Tanner'ın ona olan hislerini nasıl bilmişlerdi? Nasıl bu kadar emin olabilmişlerdi?

Gözleri irileşti. "Onlara Tanner söyledi. Tek yolu bu."

Molière'den ve düzinelerle şairden alıntılar ezbere biliyordu. Çat pat Yunanca konuşup, Fransızca mükemmel fiil çekimleri yapabiliyordu. Avrupa'daki tüm ülkelerin başkentlerini sayabilirdi. İngiliz monarşi tarihi tüm karmaşıklığıyla yine ezberindeydi.

Ama bir adamın ona âşık olduğunu anlayamıyor muydu?

Sevgili Yüzbaşı'yla durum farklıydı. Lydia o zamanlar farklıydı. Gençti ve bir erkeği sevmenin ne anlama geldiğini, sürekli onun yanında olma ihtiyacının nasıl bir his olduğunu, sürekli olarak ona dokunma özlemi yaşadığını bilmiyordu. Onun verebileceği her şeyi istemeyi ve bunun karşılığında da ona her şeyi sunabilmeyi... Hiç tereddüt etmeden, hiç utanmadan.

Fitz'e olan aşkı sakindi, basitti. Fitz'le uzun kış öğleden sonralarını Ashurst Malikânesi'nde, gürleyen ateşin karşısında birlikte Shakespeare okurlardı, ondan Dublin'deki çocukluk hikâyelerini dinlerdi, birisi için önemli olduğunu hissederd. Daha fazlasına hazır değildi ve Fitz her nasılsa bunun farkındaydı. O kadınlığa giden yoldaki ilk adımı olmuştu.

Tanner her yanını ısıtan bir tebessümdü. Saatler boyunca dinleyebileceği bir ses. Girişteki taşların üzerinde duyduğunda

rahatlıkla ayırt edebildiği ve yüreğini hızla çarptıran ayak sesleri. Rüyalarında yaşayan yüz.

Onlara Fitz'in haberini vermeye geldiğinde Tanner'dan çok nefret etmişti. Rüyalarında Fitz'in yerini o almaya başlayınca daha da korkmuştu. Geçen yıl onun için hazır değildi ve Ashurst Malikânesin'e ara sıra yaptığı ziyaretlerinde ondan kaçmıştı. Ona hissettirdiklerine hazır değildi.

Ama onu unutamamıştı.

Şimdi nedenini biliyordu.

Yüzbaşı, Lydia'nın geçmişiydi, geçmişinin önemli bir parçası. Başlangıcıydı.

Tanner onun her şeyiydi. Bugünü ve yarınları.

Lydia nemli gözlerini silmek için çarşafın ucunu kullandı ve yastığa bir kez daha sarıldı. Hayat kolay değildi, hissedebilmek bir lütuf olabildiği kadar lanet de olabilirdi. Ama buna hazırdı, her şeye hazırdı. Tanner'la her anma büyük bir coşkuyla hazırdı.

Zaman bu şekilde akıyordu, o ilerledikçe kötü şeyler soluyor ve insan kendini, yüreğini bir kez daha iyiye açabiliyordu. Hayatta birden fazla şans vardı ve sadece bir aptal bunu görmezden gelip kullanmazdı. Tanner'ın da dediği gibi, bunu onlarla birlikte ilerleyemeyenlere borçlulardı.

Çarşafıya sarınarak döndü ve penceredeki o uyurken yağın yağmurun izlerini seyrederek şafağın söküyor olmasını umdu. Böylelikle Tanner'ı yeniden görebilecekti. Başlangıçta ilk kez böyle bir şey yaşamının getirdiği tuhafılık vardı ama onu görme coşkusu bu endişeleri bir anda kafasından uzaklaştırmıştı. Keşke tekrar uyuyabilse ve zaman hızla akıp geçseydi...

Gözlerini kapadı ve aynı hızla yeniden açtı, arkasından gelen bir gürültüye dikkat kesildi. Ama arkasında sadece duvar vardı, kendi odasıyla Jasmine'in odasını bölen duvar.

Bu ses de neydi? Başlangıçta uyanma sebebi bu muydu?

Örtüleri üzerinden iterek yatağından kalktı ve kulağını duvara yasladı. Ve yeniden duydu. Ağlama sesi.

"Ah, Tanrı aşkına," diye homurdandı, bu sesi ne kadar çok istese de duymazdan gelemeyeceğini bilerek. Yatağın yanındaki sehpanın üzerinde duran çakmak taşını kullanarak bir mum yaktı ve sabahlığını bulmak için hızla etrafına bakındı. Odada saat yoktu ama gökyüzünde belirmeye başlayan bulutları sezebiliyordu, şafak yakın olmalıydı.

Jasmine gece boyunca ağlamış mıydı? Şu an uykusunda mı ağlıyordu? Ne için? Akşam yemeğinde çok mantıksız ve çocukça davranmıştı. Lydia soğukkanlı biriydi ve kızın duygu sömürülerine aldanmıyordu. Ama bu yatağa geri dönüp onu duymamış gibi yapabileceği anlamına da gelmiyordu.

Mumunu aldı, usulca odasından çıktı, saatin hizmetçilerin ortalıkta dolanmaya başlayacağı kadar geç olmadığını umarak etrafına bakındı. Kimsenin olmadığından emin olunca çıplak ayaklarıyla ilerledi ve Jasmine'in kapısını vurdu.

"Jasmine? Jasmine, ben Lydia. İçeri gelebilir miyim, lütfen?"

"Hayır! Hayır, git buradan."

Lydia gözlerini devirdi. Entrika ve gizli iş çevirmekten anlamıyor olabilirdi ama Jasmine bu konuda onu da geçmişti. "Sesini kırmazsan birazdan bütün han benimle birlikte burada duruyor olacak. Şimdi ya içeri girmeme izin ver ya da birini bulup Tanner'ı getirmesini sağlayacağım."

İçinden ona kadar saydı ve kapıya yeniden vurmak üzereyken kapı aralandı ve Lydia içeri süzüldü. Hızla soluna bakınca Jasmine'in yatağının iki odayı ayıran duvara dayalı olduğunu gördü.

O Jasmine'i duyabiliyorsa Jasmine de onu duymuş muydu? Ve Tanner'ı? Bu utanç vericiydi.

Gözleri odanın loşluğuna alışınca odada ilerledi ve mumuyla orada bulunan birkaç mumu daha yaktıktan sonra dönüp Jasmine'e baktı.

Kızın üzerinde oldukça alımlı, sarı güllerle işli bir gecelik vardı. Siyah saçları küçük, perilere benzeyen yüzünü çerçeveleyerek omuzlarına dökülmüştü. Gerçekten çok güzeldi... Ağzını açıp dilini çalıştırana kadar...

"Yanağındaki ne?" diye sordu Lydia ve mumunu kaldırarak kıza doğru yürümeye başladı. "Hayır, bana arkam dönme. Yanağında sanki çürük var."

Jasmine elini yaşlarla ıslanmış yanağına bastırdı. "Bu... bu benim hatam. Dün akşam yemekte çok kötü davrandım. Bana ne olduğunu bilmiyorum, bunu gerçekten bilmiyorum, Lydia. Sanırım açtım. Babam karnım açken çok ters olduğumu söyler. Ve sonra tek bir lokma bile yemeden yemek salonunu terk ettim."

"Buna pire için yorgan yakmak diyorlar," dedi Lydia usulca. "Tanner odana bir tepsi hazırlatıp yollayacaktı."

Jasmine hızla başını sallayarak onayladı. "Ah, yolladı, yolladı. Ama ben yiyemedim, kendime bu sefaleti hak ettiğimi söyledim. Babam beni görseydi çok kızardı. Hep dikkatli olmamı ve Tanner üzerinde iyi bir etki bırakmamı söyler. Tepsiyi bir lokma bile yemeden geri gönderdim."

“Pire için yorgan,” diye mırıldandı Lydia başını iki yana sallayarak. “Ama bunun yanağındaki çürükle ne ilgisi var?”

Jasmine sonunda elini indirdi ve Lydia yanağına bakabildi. Cildinde bir çatlak yoktu. Yanağı kızarmış ve şişmişti. Çenesinin sağ tarafında belirgin bir aşınma vardı.

Lydia’nın yemeğe inmeden pirinç tozuyla kapatması gerekenin aynısıydı.

Bir gün önce Lydia ne gördüğünü anlayamazdı. Ama bir gün önce tecrübe açısından bir ömür önce gibiydi. Şimdi biliyordu ve aklına ilk gelen okul öğretmeni Bruce Beattie oldu. Burada mıydı? Jasmine ona bir şekilde haber gönderdiği için Malvern’den buraya atla mı gelmişti? Onu görmek için yarına kadar sabredememiş miydi? Jasmine onu görmek için handan gizlice kaçmış mıydı? Ama bu soruları soramazdı. Bu soruları sorabilmesi için önce çok şeyi açıklaması gerekirdi.

Jasmine odadaki tek pencerenin önüne yerleştirilmiş olan tuvalet masasına giderek oturdu ve oradaki benekli aynada yansımalarını inceledi.

“Ah Tanrım, bunu gerçekten yaptım, değil mi? Bir şeyleri kırdığımı düşünmüyorsundur umarım.” İki parmağıyla yanağına dokundu, hafifçe irkildi ve sabahlığının eteğiyle gözyaşlarını sildi.

“Bana ne olduğunu söylemediğin sürece fikir yürütemem.”

Jasmine aynaya arkasını döndü, alt dudağı titriyordu. “Acıyor, Lydia. Bu yüzden ağlıyordum. Seni rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Han duvarları çok ince. Biliyor musun, erkekler bazen bu odalarda altı kişi falan bir arada uyuyorlar. İnsanın bunu nasıl yaptığını hayal bile...”

“Jasmine,” diyerek onun sözünü kesti Lydia, bundan da hiç pişmanlık duymadı, “dilediğin kadar gevezelik edebilirsin ama ben sana hep aynı soruyu soracağım ve öyle ya da böyle bana cevap vereceksin. Bana mı yoksa Tanner’a mı söylemek istersin? Seçim senin.”

“Neden? Herkesin bir şekilde ne kadar aptal olduğumu öğrenmesi bu kadar önemli mi? Senin bu kadar zalim olabileceğini hiç düşünmezdim.”

“Ben de ama sanırım sabrımın sınırsız olmadığını keşfetmeye başlıyorum. Sen bu sınırı hızla zorluyorsun.”

Jasmine içini çekti, zayıf omuzları yarı huysuz yarı teslim olmuş şekilde inip kalktı. “Ah, pekâlâ, madem böyle yapacaksın. Çok aptalca. Mildred burada, benimle birlikte uyumayı teklif etti ve kabul etmeliydim ama etmedim. Onun bu handa nerede olduğunu bilmiyordum ve çok açtım. Böylece, onu aramaya çıktım.”

“Böyle mi? Sabahlığınla mı?” Jasmine’in sağlıklı bir iştaha sahip olması onu şaşırtmamıştı. Sonuçta çörek hikâyesi çok da uzun süre önce yaşanmamıştı. Ama gecenin sessizliğinde karnını doyurmak için bir handa dolanıp durması? Rahatsız ediciydi.

“Hizmetli merdiveni hemen kapımın karşısında. Kimse beni göremezdi. O kadar da ahmak değilim. Merdiven çatı katına çıkıyor ve doğrudan mutfağa iniyor.”

Lydia Jasmine’in yatağının kenarına tünerken ensesini ovdu, kendini bir anda Tanner’ın kuzeninden çok daha yaşlı hissetmeye başlamıştı. “Ve sen hangisine gittin?”

“Yukarı, elbette,” dedi Jasmine, ses tonu bu sorunun aptalca olduğunu belirtiyordu. “Mutfak konusunda hiçbir şey bilmem. Nasıl bilebilirim? Mumumu yukarı doğru tutarak parmak uçlarımda basamakları tırmandım ve Mildred’a seslendim. Ama beni

cevaplamadı, geç de olsa hana gelen erkek hizmetlilerinin de çatıda uyuyabileceklerini düşündüm. Tanner'ın, Baron'un ve başkalarının çalışanları. Sana itiraf etmeliyim ki bu durmama sebep oldu, böylelikle sahanlıkta geri kaçmak üzere döndüm. Ama dikkatli olmayı unuttum. Eteğimin ucuna takıldım. Mildred bu konudan payını alacak tabii, onu eteğin çok uzun olduğu konusunda uyarmıştım ve felaketin eşiğine kadar geldim. Toparlandım ama duvara yandaşımı çarptım. Kırıldığını sanmıyorum. Kırılmış olamaz, değil mi?"

"Ne kadar acıyor?"

"Artık o kadar çok değil," diye itiraf etti Jasmine. "Ama o sırada öleceğimi düşünerek çok korktum. Aylar boyunca karanlık merdivenlerden yuvarlandığıma dair kâbuslar göreceğim."

Lydia kızın gözyaşlarından etkilenmedi ama yine de onu cevapladı. "Umarım görmezsin. Peki, çenene ne oldu?"

"Çeneme mi?" Jasmine tereddütle çenesinin ortasına dokundu.

"Hayır, hayır orası değil. Yüzünün sağ tarafında. Duvara çarptığında olan çürükten epey aşağıda. *Sekmiş* olabilir misin?"

Jasmine çenesini incelemek üzere oturduğu yerde aynaya dönünce Lydia eğilerek kızın terliklerinden birini aldı, tabanının yumuşak derisine dokundu ve ıslaklığı hissetti. Terliği hızla eşinin yanına bıraktı, düşündüğü şey doğrudu.

Jasmine dışarı çıkmıştı.

Şimdi iyice aynaya doğru eğilmiş tek parmağıyla çenesine dokunuyordu. "Sorduğun bu mu, Lydia? Tanrım ne olduğunu bilemiyorum. Bu sert çarşaflar yüzünden olabilir. Ağlarken, hıçkırıkları duyulmasın diye yüzümü yastığa bastırıyordum. Çok hassas bir cildim var. Ah, Baron gibi çarşaflarımla seyahat edebilmek vardı ama bunun konuyla bir ilgisi yok."

Jasmine oturduğu yerden kalktı ve gülümseyerek Lydia'ya döndü. "Şimdi çok daha iyiyim, tabii seni uyandırdığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Lütfen, yatağına dön. Söz veriyorum sessiz olacağım. Tabii aç karnımın gurultuları duvarın diğer tarafından duyulmuyorsa?"

Lydia ayağına kalktı ve kıza bakmakta zorlandı. Kapının diğer tarafında ve Jasmine'den mümkün olduğu kadar uzakta olmak istiyordu. Eli kilidin üzerindeyken şeytana uyuyverdi. "Doğru, mutfağına kadar da gidemedin. Tanner'ın aşçısının yaptığı çöreklerden kalmamış olması ne acı. Pekâlâ, sabaha pek bir zaman kalmadı ama iyi geceler."

Jasmine'in bakışları hızla çantasına kaydı, hemen ardından omuzlarını dikleştirerek bir kez daha Lydia'ya baktı.

O boş bakan gözler kısılmış mıydı? Kurnazlık mı belirmişti? İyi bir kız yüzüne öyle bir ifadeyi pek takınmazdı. "Evet," diyen Jasmine iç geçirdi. "Lydia, sana bir şey sorabilir miyim?"

Lydia yatağına gitmek ve Jasmine'den uzak olmak istiyordu hatta ikinciyi birinciden daha çok istiyordu. "Yarına kadar bekleyemez mi?"

Jasmine burnunu çekti ve alt dudağı titremeye başladı. "Sana beklemek zorunda kalacak."

"Ah, tamam. Bana ne sormak istiyorsun?"

Titreyen dudak yarı tebessüm eden bir şekil aldı. "İnsanlar bazen birtakım şeyler söylerler ama aslında ciddi değildirler, değil mi?"

Lydia bu sorunun nereden çıktığını anlamaya çalışarak başını yana eğdi. "Evet, olmayabilirler."

“Yani biri birilerinin bir şey yapacağını söylerse ve bir başka biri de yapmayacaklarını söylerse muhtemelen o şeyi yapmazlar, değil mi?”

Lydia bunu düşündü. “Bence bu, bunları söyleyen kişiye göre değişir. Ültimatom veren birilerinden mi bahsediyorsun?”

Şimdi kaşlarını çatan Jasmine’di. “Ültimatom mu?”

Bu kız gerçekten insanı bıktırıyordu. “Evet. Yani bu şuna benziyor, eğer sorular sormaktan vazgeçmeyip beni yatağıma yollamazsan seni tokatlayacağım diyorum ve sen bunun ardından yine de sorular soracağını söylüyorsun.”

“Yani daha fazla soru sorarsam kızacak mısın?”

Lydia gözlerini devirme dürtüsünü bastırdı, bastırmalıydı çünkü bunu yaptığında herkes hissettiği nefreti fark ederdi. Gerçi Jasmine’in bunu fark edeceğini pek sanmıyordu. “Evet, daha fazla soru sorarsan kızacağım. Bunu bildirmem gerektiğini hissettim ve sen yine sordun.”

“Ama beni tokatlamayacaksın.”

“Hayır, sanmıyorum. Jasmine, neyi öğrenmek istiyorsun? Gerçekten.”

“Ah, hiçbir şey,” dedi kız bir kez daha gülümseyerek. “Sorumu cevapladın. İnsanlar bir şeyler söyler, ısrarcı olur ama sonra sen onların yapmamı istedikleri şeyi yapmayı reddettiğinde sana söyledikleri şeyi yapmazlar. Özellikle de yaparsan.”

Lydia hâlâ uyanamadığını ve tuhaf bir kâbusun içine düştüğünü düşündü. “Özellikle de neyi yaparsan?”

“Onların yapmak zorunda olduğumu söyledikleri şeyi yaparsam elbette ki bir şey yapmazlar. O zaman bunu yapmayacaklar, yani

söyledikleri şeyi demek istiyorum. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Teşekkür ederim.”

“Sanırım bir şey değil. İyi geceler, Jasmine,” dedi Lydia. Kendi odasına gidip kapıyı kapadı ve ona yaslanarak durdu, Jasmine’in saçma gevezeliklerinden uzaklaştığı için mutluydu.

Ama Jasmine’in ona yalan söylediğini unutamıyordu, dışarı çıkmıştı. Neler bulduğunu düşünmeliydi. Aklına gelenler doğruysa bunlar ne anlama geliyordu?

İşin kötüsü Tanner’a nasıl söyleyecekti? Jasmine onun kuzeniydi. Ona Bay Beattie’nin adını verirse meraklılığını kabul etmiş olurdu. Hem de Tanner ona *gelmeden*, onu sevmeden önce. Hâlâ babasının son arzusunu yerine getirip Jasmine’le evleneceği düşünülürken.

Sonra akşamın erken saatlerinde verdiği kararı hatırladı. Justin. O, Justin’e söyleyecekti, Justin de Tanner’a. Böylelikle utancını biraz daha az yaşayacaktı.

Kapısı hafifçe vurulunca neredeyse çığlık atacaktı. Kapı açılmaya başlayınca sıçrayarak yoldan çekildi, Jasmine’in onunla çantasındaki mektup hakkında yüzleşmeye geldiğinden korktu.

Gelen Sarah’ydı, tek gözünü ovalarken esniyordu, gözlerini kırptırarak hanımına baktı. “Leydim,” dedi reverans yaparken, yaşlı dizleri cıtırdadı. “Sessizce odaya girip siz ayaklarınızı soğuk yere basmayın diye ateşi yakacaktım.”

Lydia bir anda sabahlığının eteği altında gizli olan ayaklarının çıplak olduğunun farkına vardı. “Teşekkür ederim, Sarah, çok düşüncelisin. Ama gördüğün gibi uyanığım. Bugün yola erken çıkacağız, öyle değil mi?”

Sarah ateşin önüne çökmüş, ızgaranın üzerine iki küçük kütük koymakla meşguldü. “Evet, Leydim. Bir saat içerisinde yola

çıkmalı ve öğleden önce Ekselansları'nın evinde olmalıyız, dedi Hawkins beni yatağımdan kaldırırken. Ona hâlâ karanlık olduğunu söyledim ama o bunun sebebinin yağmur olduğunu ve yolda oylanmaktan hoşlanmadıklarını söyledi. Bay Wigglesworth çoktan mutfağa inmiş ve ortalığı karıştırmıştı. Sizin için bir fincan sıcak çikolata istemeye bile korktum.”

“Bay Wigglesworth’u gördün mü, Sarah?” diye sordu Lydia. Justin’in hayatına bunca huzur katan ve onun dışında herkesi dehşete düşüren bu adamı merak ediyordu.

“Sadece bir kez ve o kadarı yetti.” Sarah hafifçe inleyerek ayağa kalktı ve dağınık yatağa doğru ilerledi. “Odamı Mildred’la paylaştım, Leydim. Bayan Harburton’ın hizmetçisi. Kadının çenesi çok düşük. Ben hiçbir zaman onun gibi olmadım, Mildred’in hanımı hakkında konuştuğu şekilde sizin hakkınızda hiç konuşmadım.”

Lydia Wigglesworth’u unuttu. “Sahi mi, Sarah? Ne tür şeyler söylüyor? Yani aslında ben sana sormamalıyım sen de bana söylememelisin.”

Sarah yastıkları düzeltmeye başlamadan önce ona tebessüm ederek göz kırptı. “Ah, her şeyi. Bayan Harburton’ın ona eski süs eşyalarını ya da mumlarının koçanlarını bile vermediğini, onun da babası gibi cimri olduğunu söyledi. İş yemeğe geldiğinde de aynıymış. *Mildred’a bir kez bile ne bir ekmek parçası vermiş ne de bu güzel peynirin kalanını sen yiyebilirsin gibi bir laf etmiş.* Bu tür şeyler. Gerçi Mildred, Bayan Harburton’un tabağında hiçbir zaman bir şey kalmadığını da söyledi. Dün akşam Bay Wigglesworth’un yaptığı leziz bifteğin tadına bakmayı umuyormuş ama Bayan Harburton, Ekselansları'nın ona yolladığı tepside bir farceye yetecek kadar bir kırıntı bile bırakmamış. Ben de Mildred’a sizin, hizmetçi bölümünde uğramayacağından emin olduğunuz

her şeyi bana tattırdığınızı söyledim. Bu kibarlıktır dedim, *gerçek* hanımefendiler böyle yaparlar.”

Lydia, Jasmine’le yaptığı konuşmayı düşünürken yapılan bu övgüyü duymadı. Tanner’ın yukarı yolladığı tepsiden bir lokma bile yemedim, demişti. Bu beyaz yalanı hesapta Mildred’ı aramaya çıktığı savını desteklemişti, yalanın bu kısmını öylesine hızlı, öylesine kolay ve öylesine rahat söylemişti ki Lydia sorgulamayı bile düşünmemişti.

Fesathğa çalışan keskin bir zekâ, gelişmiş bir yalan söyleme sanatı ve aldatma tecrübesi. Nicole bile bu kızın yanında amatör kalmıştı.

Bu kızın edeceği hiçbir lafa inanmam, diye düşündü Lydia. Tek kelimesine bile.

“Ah, Tanrım,” dedi Sarah yatak örtüsünü kaldırıp yatağı düzeltme işine devam ederken. Sarah odanın bulunduğu gibi bırakılması gerektiğine inananlardandı, aksinin kendi dikkatsizliği olarak hanımını kötü etkileyeceğine inanırdı. “Zamanınızın geldiğinin farkında değildim leydim. Yeni bitirmemiş miydik? Ben...”

Hizmetçinin ağzı hızla kapandı ve yüzü neredeyse pancar rengine döndü. Çarşafı hızla yataktan topladı. “Hiç önemli değil, Leydim. Muhtemelen Daisy ile gezdikten sonra geride kalan birkaç damladır. Bunları aşağı indirip kendim yıkayacağım, çikolatanızı biraz beklemenizin bir sakıncası yok, değil mi? Buradaki hizmetçileri biraz işten kurtarayım. Sizin için de sıcak bir banyo hazırlatayım. Bol sıcak su sevi... Daisy’ye binmekten dolayı çektiğiniz acıyı biraz rahatlatacaktır.”

Lydia ona ihanet eden çarşafı kolunun altına toplayan Sarah’ın odadan çıkmasını bekledi ve yatağın kenarına çöktü, utanç içindeydi.

Sonra döşegin üzerine uzanarak kıkırdamamaya çalıştı. Sarah'ya, Jasmine'in Mildred'a davrandığı gibi davranmadığı için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Aksi takdirde beş dakika içerisinde tüm han Leydi Lydia Daughtry'nin dün gece Crown and Sugarloaf'ta bekaretini kaybettiğini öğrenmiş olacaktı.

Tanner merdivenin dibinde oyalanıyordu, öylece vakit geçirmiş gibi görüldüğünü umuyordu ama daha çok sevgilisini görmek için bekleyen umutsuz, genç bir aşığa benzediğinden emindi.

Lydia'yı bırakmak hayatında yaptığı en zor iş olmuştu. Onun uykuyla ısınmış, yumuşak ve düzgün nefesi ruhuna işlemişti.

Konuşmamışlardı. Tutkularını yaşadıkten sonra onu kendine çekip saçlarını öpmek, yanağını göğsünde hissetmek ve onu gerektenden fazla incitmediğini bilmenin verdiği haz Tanner'a yetmişti. Lydia da örtülerin altında elini bulmuş, dudaklarına götürüp parmak uçlarını tek tek öptükten sonra elini tutmaya devam ederek uykuya dalmıştı.

Kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti ve bu kadar savunmasız olduğunun da farkında değildi. Lydia ona güvenmişti. Ona bir şey olursa Tanner'm da hayatı sona ererdi. Aşk harika bir şeydi, bir o kadar da ürkütücü. Şu an hissettiklerini Doğu'nun tüm zenginliklerine bile değişmezdi.

"O duvara dayanmaktan başka yapacak bir şey yok mu?" dedi Justin çöreğinin son parçasını ağzına atarken, özel yemek odasından yeni çıktığı aşikârdı. "Eğer böyle boş geçirecek vaktimiz olduğunu

bilseydim kahvaltımı son hızla atıştırarak Wigglesworth'a hakaret etmezdim. Adamın çok hassas bir mizacı var.”

“Wigglesworth'un mizacından özür dilerim. Hanımları bekliyoruz,” dedi Tanner kendini düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışarak. Justin'in yanındayken zekâsı açık olmalıydı; yalnızca bir aptal aksini düşünebilirdi. “Kahvaltılarını odalarında ettiler ve birazdan aşağı inecekler. Dün geceki yağmur muhtemelen yolları kötüleştirdi. Güneşin yüzünü görebilseydik çamurun kurumasını beklerdik ama bunun için hiç umut yok gibi bir şey. Bu açıklama yeterli mi yoksa senin adına gidip Wigglesworth'un ayaklarına kapanmalı mıyım?”

“Başa çıkacaktır. Ah işte sevimli kuzenin geliyor. Hoop, yine geri gidiyor. Bir şey unutmuş olmalı. Neyse, geri döndüğünde ona arabaya kadar eşlik edeceğim. Yoksa Lydia'yı mı beklememi tercih edersin? Hayır, hayır,” dedi manikürlü elini kaldırarak, “bu sorunun cevabını bildiğime inanıyorum.”

“Tebessümünden hiç hoşlanmadım,” dedi Tanner tedbirli bir tavırla.

“Sahi mi? Ben de arkadaşılığımдан hoşlandığını düşünüyordum. Hatta dün geceyarısı düşüncelerimi paylaşmak için, hepsi çok parlak fikirlerdi, odana geldim. Malvern koleksiyonunun geri kalanını inceledikten sonra neler yapacağımızı konuşacaktım. Ama hemen uykuya dalmış olmalısın çünkü kapıyı vurunca cevap vermedin. Yabancı bir yerde deliksiz uyumayı öğrenebilen bir asker, hayret. Bana bunu nasıl başardığını anlatmalısın.”

“Sen uyuyamıyor musun, Justin?”

“Yabancı yerlerde mi? İşin doğrusu, hayır. Ve geçtiğimiz yıllarda böyle pek çok gece geçirdim. Belki de Malvern mücevherleri konusundaki küçük araştırmamız tamamlanır tamamlanmaz

evime dönerim. Daha fazla oyalanmam için bir sebep olduğunu düşünmüyorum.”

“Dilediğin kadar kalabileceğini biliyorsun. Seni sadece o lanet olası mücevherlere bakman için davet etmedim. İşin aslını istersen çünkü konuşmamızdan bu yana o taşları hiç düşünmedim.”

“İnsan neden diye merak ediyor,” dedi Justin her şeyin farkında olduğunu anlatan bir tebessümle.

“Bunu boş ver. Lütfen, Malvern’de bizimle kalmamı istiyorum. Sen benim dostumsun.”

“Evet, biliyorum. Bu dostluk hayatın bana verdiği en büyük hediyelerden biri. Bunu korumak istiyorum.”

“Şimdi bu lanet olası laf da nereden...”

Tanner, Lydia’nın merdivenin tepesinde olduğunu dönüp ağır adımlarla aşağı inişini görmeden önce hissetti. Binici kıyafetinin eteğini dikkatle yukarı çekmiş ve diğer eliyle de korkuluğa tutunmuştu. Gözleri basamaklardaydı, alt basamağa yaklaştığında eteğini kaldırıp Tanner’ın gözlerinin içine baktı.

O gök mavisi güzel gözlerdeki ifade kaburgalarına atılan bir yumruk gibiydi, orada gerginlik, utanç ve mutluluk vardı.

“Lydia,” dedi Tanner usulca merdivene doğru ilerleyip tutması için elini uzatırken. Lydia parmaklarını avucunun içine bıraktı, Tanner birleşen ellerini havaya kaldırmadan önce elini bu parmakların üzerine kapadı. Gözlerini gözlerinden ayırmadan o yumuşak eli öptü.

Lydia, ondan bir basamak yukarıdayken birbirlerine tek kelime bile söylemeden pek çok şeyi anlatırken, Tanner ne kadar süreyle durduklarının farkında değildi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu; hiçbir şeyin ve hiç kimsenin.

“Tanner? Hey, Tanner. Sen ve Lydia orada durmakta ısrar ederseniz buradan asla geçemem. Bir terslik mi var? Lydia sendeleyip bileğini falan mı burktu? Yemin ederim ki bu basamaklar çok dik ve başımıza şu ana kadar nasıl bir şey gelmediğini merak ediyorum. Ah, tabii kimsenin başına bir şey *gelmesin*.”

Büyük bir dikkatle bakmıyor olsaydı Jasmine onları itekleyerek geçerken Lydia’nın gözlerini devirişini kaçırabilirdi.

“Ah, günaydın, Justin,” diye devam etti Jasmine etrafına bakmak için durduğunda. “Tanrım, hepimiz buradayız, bu küçük koridorda toplanmış duruyoruz. Hepiniz beni mi bekliyordunuz?”

“Büyük bir heyecanla,” dedi Baron kolunu girmesi için ona uzatmadan önce önünde eğilerek. “Yağmur damlaları arasında arabaya kadar sana eşlik etmek bana inanılmaz bir keyif verecek, kuzenin de Lydia ile ilgilenir. Dostum? Ona benim adıma bakarsın, değil mi?”

İki adam yılların verdiği dostlukla birbirlerine baktılar.

“Her zaman,” dedi Tanner usulca.

Justin başını hafifçe eğdi ve hemen ardından o esrarengiz tebessümü belirdi. “Evet, bunu yapacağına inanıyorum. Jasmine, gidelim mi? Wigglesworth şemsiyesini kuşanmış bir şekilde bekliyor.”

Tanner onların gidişini izledi.

“Baron iyi mi?” diye sordu Lydia, Tanner pelerininin kapüşonunu saçlarının üzerine örtmesine yardım ederken.

“Evet, iyi,” diyerek temin etti onu. “Sanırım Justin hayatına yeni bir bakış açısı getiriyor, muhtemelen tüm hayata. Bence hayatında ve genel olarak hayatta onun gördüğünden hatta inandığından fazlası var. Umarım kendisi için bir şeyler bulmayı başarır.”

"Anlamadım," dedi Lydia elini onun elinin içine kaydırarak. Bu hareket çok basitti, paylaştıkları rahatlığı ve birbirlerine karşı olan yoğun farkındalıklarını gösteren sembolik bir hareketti.

"Biliyorum. Bunu yapacak. Daha sonra anlatırım. Çok daha sonra, yoksa onun için üzülsün ve bunu anında fark eder." Çenesini parmağıyla kaldırdı. "İyi misin?"

Lydia'nın yanakları pembeleşti. "İyiyim, evet, Tanner ben..."

Tanner dudaklarını hafifçe onunkilere dokundurdu, daha fazla dayanamayacaktı, bu hızlı, kaçamak bir öpücüktü ama dudakları birleşmiş ve bittiğinde Lydia usulca iç geçirmişti. "Sana Malvern'i göstermek için sabırsızlanıyorum. Orayı sevmeni istiyorum."

"Şimdiden sevdim," dedi Lydia usulca.

İkisi de aslında neden bahsettiklerini çok iyi biliyordu.

"Hımm, artık gitmemiz gerekiyor. Bizi bekliyorlar."

"Evet, ben... Ah, aman Tanrım."

Tanner açılan kapıya ve arkasında duran dev gölgeye baktı, kütük büyüklüğündeki yumruğunun arasında büyük, siyah bir şemsiye tutuyordu. Adam baştan ayağa siyahlara bürünmüştü, ağaç gövdesi kalınlığındaki bacaklarına sarılıp duran uzun bir pelerini ve fırtınalı bir havada geminin güvertesinde dengede tutmaya çalışmış gibi duruyordu.

Hem iri hem de uzundu, haddinden fazla uzun. İri kafası ve aynı irilikteki yanakları duvara asılmış olan mumdan yansıyan ışıkla parlıyor, siyah kıvrıkcık saçlarındaki yağmur damlaları iyice belirginleşiyordu. Siyah gözleri mum ışığından etkilenmemişti; bir aptal bile bu ifadesiz bakan gözlere bakarak o iri kafanın içinde mutlu düşünceler olmadığını anlayabilirdi.

Kısacası bu adamda ölüyü almaya gelmiş ve parasını peşin isteyen bir cenaze levazımatçısının neşe dolu havası vardı.

Tanner, Lydia'nın eline sımsıkı yapışmasına şaşmadı.

"Ah, Wigglesworth," dedi Tanner, gülmemeye çalışarak. Bu tepkiyle bugüne kadar yüzlerce kez karşılaşmıştı. "Bizim için geri döndüğün için teşekkür ederim."

"Rica ederim, Ekselansları," dedi Wigglesworth devin arkasından bir adım öne çıkıp içeri girerken. Çoraplarına ve çocuk ayakkabılarına kadar uzanan kusursuz, açık gri pelerini vardı, kalın ipekte, boynunu ve bileklerini çevreleyen dantellerde bir yağmur damlası bile yoktu.

Wigglesworth mükemmel şıklığın resmiydi, tabii bu resmin çizilmesinin üzerinden yirmi yıl geçmişti. Mükemmelliğin tek engeli ise adamın boyutlarıydı, dövüş horozları bile ondan daha uzun ya da daha kilolu olabilirdi. Bir de tatlısının içinde fare görmüş bir kadının tiz şes tonuna sahip olması vardı elbette.

Üzerinde kıvrık, kar beyazı bir tüyün bulunduğu geniş kenarlı şapkasını çıkardı, pudralanmış beyaz peruğu ortaya çıktı ve bir bacağına öne uzatarak Lydia'yı selamladı.

"Leydim, hizmetinizdeyim."

"Şimdi seninle geleceğiz," dedi Tanner, Justin'in kâhyası ona da dönerek selamlarken.

"Ne kadar zarıfsınız. Sizin için ne zaman uygunsa, Ekselansları," diye şakıdı Wigglesworth. "Brutus ve ben sizi beklemekten memnuniyet duyarız. Brutus, Ekselansları'na ve hanımefendiye davetimizi ilettik. İzin verersen, arabaya dönmeye hazırım. Sizin için hemen geri dönecek, Ekselansları. Onlara hemen geri geleceğini söyle, Brutus."

Dev boğazından bir hırıltı çıkardıktan sonra düzinelerce silahlı adamı bile korkudan, “Anne!” diye bağkırtacak biçimde gülümsedi.

“Harikasın,” diyerek övdü adamı Wigglesworth. “Ve şimdi, yukarı, Brutus!”

Brutus pelerininin bir yanını arkaya attı ve Wigglesworth’u belinden tutarak tüy kadar hafıfmiş gibi kaldırdı. Tüylü şapkası hâlâ elinde olan Wigglesworth pelerinin altında gözden kayboldu ve Brutus kapıdan çıkmak üzere döndü.

“O güzel ayakkabılar demek bu yüzden bu kadar temizmiş. Brutus mü?” dedi Lydia çok garip bir şey görmüş gibi gözlerini iyice açarak ki görmüştü.

“Hımm, evet,” dedi Tanner ona Brutus hakkında bir açıklama yapması gerektiğini düşünerek. “Brutus konuşmaz. Belki konuşabiliyordur ama bunu kimse bilmiyor. Belki de kimse soruşturacak cesareti bulamadığındandır. Justin biliyor olabilir çünkü Brutus’ü bulan o ama ona bunu sormak kabalık olur.”

“Ne sıradışı bir ikili. Yoksa üçlü mü demeliyim?”

“Sıradan olmak istemediğini söyleyecek ilk kişi Justin olacaktır.”

“Evet, bu son derece açık. Ondan çok hoşlanıyorum ama neden böyle bir yol seçtiğini anlamadığımı itiraf etmek zorundayım. Bunun sebebinin sadece o talihsiz düello ve uzun bir süre İngiltere’den ayrı kalmak olmadığından eminim.”

“Düello ve sürgün yeterli değil mi? Başka bir şey, karanlık bir sırrı mı var? Hayır, hiçbir şey yok. O sadece Justin. Bir gün onu hayatın garipliklerine gülmek yerine bir parçası olmaya itecek birini bulacağını umuyorum,” dedi Tanner düşünceli bir tavırla. “Bunu hak ediyor ve sanırım bir başlangıç yaptı. Bu arada biz onun dostluğundan keyif almaya devam edeceğiz. Her ne olursa

olsun Brutus'la Wigglesworth'un ortaklığının iyi olduğunu kabul etmelisin. Wigglesworth tek başına mutfağına girse ve efendisine yemek hazırlamak için oranın komutasını eline alacağını bildirirse onu dinler miydin?"

"Komutana benzer bir görüntüsü yok, hayır dinlemezdim," dedi Lydia gülerek.

"Ama hemen arkasından Brutus içeri giriyor ve mutfaktaki herkes bir anda gülümseyerek size nasıl yardım edebiliriz, diyor. Justin bunu akıl ettiği için bir dâhi olduğuna inanıyor. Bunu Wigglesworth kendini güzel giysileriyle birlikte bir gübre yığının üzerinde bulduktan hemen sonra yapmıştı. Bana ne olduğunu fark etmeyen tek kişinin Wigglesworth olduğunu da söylemişti, adam tüm kapıların kendi olanaklarıyla açıldığına inanıyor. Şimdi, yağmur oldukça fazla, Brutus'un seni arabaya kadar taşımasını istiyor musun?"

"Adam son derece zararsız olsa bile o pelerinin içinde kaybolmaktansa yağmurda ıslanmayı tercih ettiğimi söylemem çok kötü bir şey mi olur?"

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Brutus kendisiyle eş devlikte olan şemsiyesiyle kapının eşiğinde bir kez daha belirdiğinde Tanner eğildi ve Lydia'yı kucakladı. Lydia onun boynuna sarıldı ve Tanner onu iç bahçede arabaya doğru taşımaya başladı, Brutus şemsiyeyi üstlerine tutarak yanlarında ilerledi.

Justin içeriden arabanın kapısını iterek açtı ve Tanner, Lydia'yı içeri soktu, sonra da kendi arabaya bindi. Brutus ona arkadan destek olmaya karar verip hafifçe itince başını neredeyse diğer kapıya vuracaktı.

"Ayağın mı kaydı?" diye sordu Justin sahte bir endişeyle.

“Hayır, arabama hep dizlerimin üzerinde binmeyi tercih ederim,” diye homurdandı Tanner, Lydia sırtarak ona bakarken.

“Çok garip. Ama bu seni mutlu ediyorsa ben kim oluyorum da konuşuyorum?”

“Yağmur durmazsa burada beş saat boyunca birlikte yol alacağız, Justin,” dedi Tanner kendini toparlayıp arkadaşının yanına oturarak. Yola bakan koltuğa oturmuş olan hanımların tam karşısına oturmuştu. “Daha avludan çıkmayı başaramadan seni vurmama sebep olma.”

“Ah, pes! Arabayla gezmek için güzel bir gün,” diye devam etti Justin. “Taşraya daha sık gelmeliyim. Çok... pastoral.”

“Malvern’e varmak için sabırsızlanıyorum,” dedi Jasmine, Justin’in alaycılığından etkilenmeyerek. Bu kız zaten kendisini etkilemeyen her şeye karşı kayıtsız, diye düşündü Tanner. Kız evi hakkında bir sürü açıklama yapmaya başladığında Tanner gevezeliğin konusunun ne olduğunu bilmese, kendi evinden bahsedildiğini asla anlamayacağını düşünürken ona baktı ve elini kaldırarak lafının arasına girdi.

“Jasmine? Yüzüne ne oldu?”

“Yüzüme mi?” dedi Jasmine şaşkın bir sesle elini Tanner’ın baktığı sol yanağının üzerine koydu. “Yüzümün hiçbir şeyi yok. Bu sana hiç yakışmayan *korkunç* bir söz, Tanner.”

Tanner bir dedektifle boy ölçüşemezdi ama gözlem denen yeteneğe de sahipti. Jasmine sağ elini kullanırdı. Sorusuna gerçek bir şaşkınlıkla tepki vermiş olsa sağ elini sağ yanağına götürürdü, oysa Jasmine sol elini sol yanağına götürmüştü. “Pudra mı sürdün?”

“Sürmediğimden fazlasıyla eminim...” yanağından uzaklaştırdığı eldivenli eline baktı ve deriye bulaşan pudrayı gördü, bu arada

teninin kızarıklığı da ortaya çıkmıştı... Daha çok kendini tokatlamış gibi bir görüntüye sahipti. "Ah! Ah, senden *nefret* ediyorum!"

"Pirinç unuyla yağmur damlaları pek anlaşıyorlar, değil mi?" dedi Justin, Jasmine'e yeleğinin cebinden çıkardığı mendili uzatırken. "Ama utanmalısın, Tanner. Ben atalarından kalma taşra evine gidene kadar Jasmine'in yüzünün aktığını söylemeden burada oturmaya hazırlanmıştım. Gerçek bir beyefendinin yapması gereken de budur. Başka şeyler de var elbette. Sana onları yazıp vereyim mi?"

Jasmine mendilin içine doğru hıçkırdı, bu Tanner'ı hiç de etkilemesi gerektiği gibi etkilemedi. Mavi gözleri Justin'in onunla dalga geçtiği zamandaki gibi neşeyle parlayan Lydia'ya baktı. İkinin de aynı anda eğleniyor olabilmeleri ne güzeldi. Tanner da eğlenmek istiyordu ama Jasmine'i göz ardı etmek oldukça zordu, bu gözyaşlarının kısa bir sürede bir histeri krizine dönüşebileceğini biliyordu. Tanrı biliyor ya, yıllar içerisinde bunlarla pek çok kez karşılaşmıştı. "Burada neler olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Var, evet. Jasmine bana dün gece sabahlığının ucuna taktığını ve yanağını... kapağı vurduğunu söyledi. Birlikte bakıp kırık olmadığına karar verdik."

"Kapı sağlam mı? Ne harika."

"Justin," diye hırladı Tanner, "sen karışma. Jasmine, iyi olduğundan emin misin? Bana söylemeliydin. Sen iyileşene kadar handa bir gün daha kaldık, sana bakması için doktor da çağırırdık. Yanağın çok acıyor mu? Şişmiş de, şimdi daha iyi görebiliyorum."

"Korkunç acıyor," dedi Jasmine burnunu çekerek. "Ve şimdi de bana çirkin olduğumu söylüyorsun. Babam seninle evlenmek isteyeceğimi nasıl düşünebiliyor?"

Tanner bir kez daha Lydia'ya baktı, sessizce yardım istiyor ve bu arada yağmura rağmen arabanın üzerinde yolculuk yapmanın Jasmine'i dinlemekten çok daha kolay olacağını düşünüyordu.

Lydia, Jasmine'e yaklaştı, elini ağzının üzerine koydu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Kuzenin gözleri irileşti, sonra başını hızla Lydia'ya çevirip bakarken kısıldı.

Lydia bir parmağını hafifçe kıvrınca Jasmine ona daha da yaklaştı, Lydia yine onun kulağına bir şeyler fısıldadı, Jasmine tekrar ona döndü ve ağzı O şeklini alırken şaşkın gözlerle ona baktı, Lydia başını bir kez sallayarak onayladı.

Jasmine de aynı hareketi yaptı, sanki bir anlaşmaya varmışlardı, bu Lydia'ya kuzeninden çok daha fazla uyuyordu.

"Artık iyi olacak," dedi Lydia uysal bir sesle, arkasına yaslanıp ellerini kucağında kenetleyerek tam bir hanımefendi sükûneti sergiliyordu. "Öyle değil mi, Jasmine?"

Kuzeni Lydia'nın sözlerini doğrularcasına son hızla gülümsedi ve herkesten "kaz kafalı olduğu için" özür diledi, huzursuz bir gece geçirdiği için yolculuğun geri kalanında uyumayı umduğunu bildirdi.

Bu noktada Lydia bir kez daha gözlerini devirdi ve Tanner bu tepkisini gözden kaçırmadı çünkü Jasmine'e değil ona bakıyordu.

Lydia dün gece Flynn'in özel yemek salonundan çıkışının ardından dönüp Justin'den bir dilim et istediği tavırla yine adama dönerek ona Wigglesworth ve Brutus hakkında kibar sorular sordu.

Flynn konusunun bertaraf edildiği şekilde Jasmine'in yanındaki çürük konusu da bertaraf edilmişti.

Bu Malvern'e vardıklarında Tanner'ın tekrar konuyu açmayacağı anlamına gelmiyordu tabii.

Solgun güneş, araba Tanner'ın Malvern'den yaklaşık on kilometre geride olduğunu söylediği güzel bir köyden geçerken bulutların arasından yüzünü gösterdi. Yağmur iki saat önce durmuş ve yol kurumaya başlamıştı, güneşin de çıkması Tanner'ın Lydia'ya yolun geri kalanım at sırtında gitmelerini teklif etmesini sağladı.

Lydia uyuklayan Jasmine'e ve sonra da karşılarında oturan Justin'e baktı, şapkası gözlerinin tam üzerindeydi ve bu nedenle uyuyup uyumadığı anlaşılamıyordu.

"Ah, ama muhtemelen Jasmine'i refakatçisiz bırakmamalıyız?" diye fısıldadı Lydia. "Bırakmalı mıyız?"

"Tam tersine, hayatım," dedi Justin tembel bir sesle şapkasını iterek. "*Beni* refakatçisiz bırakmamalısınız. Uzlaşma denen şey iki tarafı da keskin bir silahtır, pek çok gafil adamın işbirlikçi anneleri odaya şahitlerle birlikte girip *işte* diye zafer çığlıkları atmayı başardıkları için, hiç uygun olmayan kadınlarla evlenmek zorunda kaldığını sana söyleyebilirim."

"Sen gerçekten ıslah olmazsın," dedi Lydia ona gülerek.

“Evet, biliyorum. Ayrıca ben de bunca saat arabada kapalı kaldıktan sonra ata binmek istiyorum. Yani buradaki dostluğun keyfiyle bir ilgisi yok.”

“O zaman sende bize katıl, lütfen.”

“Bir süre dörtnala gitmek gibi bir arzum olmasa bunu mutlaka yapardım, Lydia. Bu yolu daha önce de gitmiş olduğum için hatırlayacağımdan eminim. Sizinle Malvern’de görüşürüz, tamam mı?” Cevabı beklemeden döndü ve arabacının bulunduğu yere açılan küçük pencereyi açtı.

Lydia ikinci gün de binici giysilerini hazırladığında Sarah’ı sorgulamamıştı, bunun hizmetçi için daha kolay olduğunu düşünmüştü, böylece arabadan bir bavul daha indirtmesine muhtemelen gerek kalmayacaktı.

Ayrıca gösteriş meraklısı da değildi. Sarah giysiyi mükemmelce fırçalamıştı ve ikinci kez giyilebilecek durumdaydı. Dün gece Lydia’nın odasında üç bavul daha olduğunu görmüştü. Ondan daha pratik olduğunu görmek için rahatlatmıştı.

Beş dakika içerisinde araba yolun kenarına çekilmiş, atlar onları yakından takip eden hizmetli arabasından çözülmüş, eyerlerinin üzerindeki koruyucu battaniyeler kaldırılmıştı. Mildred armalı arabaya uyuyan hanımının yanına taşınmış ve yolda çıkabilecek tümseklere karşı onu korumak üzere görevlendirilmişti. Üç binici de atlarına binmiş ve yeniden yola çıkacak duruma gelmişlerdi.

Lydia bütün bunların önceden planlanmış olduğunu düşündü.

“Pekâlâ, ben gidiyorum,” dedi Justin şapkasının ucuna dokunup Lydia’yı selamlayarak. “Kırsalda koşmak bu hayvanların en büyük ihtiyaçlarından biridir.”

“Atından mı kendinden mi bahsediyorsun?”

“Ah, çok güzel bir soru Tanner. Uşağına sizi beklerken bana mahzenindeki en iyi şaraplardan getirmesini söylememin senin için bir sakıncası olmadığını biliyorum. Bunu âlicenap bir jest ve senin tarafından verilmiş bir teselli ödülü olarak göreceğim.”

“Bununla ne demek istedi?” diye sordu Lydia, Justin’in atı neredeyse dötrnala ileri fırlayınca.

“Justin bir şey söylediğinde onun ne anlama geldiğini kim bilebilir ki. Bazen sadece sesini duyup eğlenmek için konuştuğunu düşünüyorum.”

“Hayır. Böyle düşünmüyorsun demek istiyorum.”

Üç araba bir sonraki tepenin ardında kaybolurken Tanner atını mahmuzlayarak Daisy’nin yanında yürümesini sağladı. “Haklısın, düşünmüyorum. Düşündüğüm şey, hayır, bildiğim şey onun sana âşık olduğu hayaline kapıldığı.”

“Ah, şu,” dedi Lydia her zamanki ölçülü sesiyle ve Tanner’ın başının hızla ona doğru çevrildiğini hissetti. “Londra’dan ayrılmadan önce de Rafe’le konuşmak istermiş gibi yapmıştı. Herkesle eğleniyor. Kimse bu kadar çabuk âşık olmaz.”

Tanner aralarındaki boşluktan uzanarak elini onun elinin üzerine koydu. Bu beklenmedik dokunuşla şaşırان ve heyecanlanan Lydia onun gözlerinin içine baktı ve tüm dünyasını gördü.

“Hayır, Lydia bazen olurlar. Bazen en akıllı başında adamlar bile en akıl almaz felaket anında yaşanan her şeye rağmen âşık olabilir.”

Fitz’in haberini onlara vermeye geldiği gün. Yanaklarının kızardığını hissetti bunun parlamaya başlayan güneşle bir alakası yoktu. “Senden nefret ettim. Söylediğin şey yüzünden. Yaşadığın için...”

“Biliyorum.”

Lydia başını eğdi ve Tanner’ın bileğini eldivenin üzerinden öptü. “Fitz çok akıllı bir adammış, öyle değil mi?”

“Onun onayını aldığımızı hissediyorum, evet.”

Lydia gözlerine dolan yaşları yutmaya çalıştı. Bunlar aslında iyileştiren gözyaşlarıydı ve böyle bir acıdan doğan mutluluğu hak edip etmediğine dair olan tüm kuşkularını yıkadılar.

Tanner elini bırakmadan önce sıktı. “Şu tepelerde sık sık gittiğim bir yer var. Sana Malvern’i önce oradan göstermek isterim.

“Çok seveceğimi düşünüyorum.” Islak yanaklarını hızla kuruladı ve ona gülümsedi. “Ama şunu unutma, Nicole gibi bir binici değilim. Korkusuzca yüksek çitlerin üzerinden atlayamam.”

Tanner sollarında bulunan küçük patikayı gösterdi ve oraya yönlendiler, birkaç dakika sonra geniş yoldan görünmez olmuşlardı. Toprak, yağın yağmurdan dolayı hâlâ yumuşak olduğu için Lydia, Justin’in atının nal izlerini görebiliyordu.

“Bunu söylediğim için beni affet ama bunun için Tanrı’ya şükrediyorum. Lucas onun maceraperest ruhunu seviyor ama sen öyle olsaydın senin için endişelenmekten ve seni kaybetmekten korkmaktan dolayı bir an bile sakın kalamazdım.”

Lydia gülümsedi, yüreği sıcacık oldu. Dünyada böyle bir mutluluk var mıydı? Artık aralarında duran hiçbir şey yoktu, hiçbir şey ve hiç kimse. Üstesinden gelinmesi gereken hayali ya da gerçek gölgeler ya da engeller yoktu. Yol önlerindeydi, yaşam önlerindeydi ve hepsi onlara aitti. “O halde her zaman ağırbaşlı ve sıkıcı olacağımı vadedebilirim... ve güvenli.”

“Güvenli, evet. Seni hiç de ağırbaşlı ve sıkıcı bulmuyorum.” Tebessümü Lydia’nın tüm umutlarını yeşertti. “Sence bir sakıncası var mı?”

“Hiç yok. Ben, burada tüm ciddiyetimle kimsem o olmaya devam edeceğime dair söz veririm. Sakin, bir şekilde çalışkan ve macera adına tek bir arzusu bile olmayan biri olarak. Ah, bir de güvenli.”

“Ben de seni yaşayacağımız tüm günlerde, gecelerde ve hayatımızın sonuna kadar seni seveceğime söz veririm.”

Başını çevirip ona bakarken Lydia’nın nefesi kesildi.

Tanner süklüm püklüm gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Çok uzun bir zamandır bunu söylemeyi istiyordum. Bu anı kafamda pek çok kez hayal ettim; zamanını, yerini. Ve şimdi bir anda söyleyiverdim. Üzgünüm.”

“Ben değilim,” dedi Lydia usulca.

Tanner bir süre ona baktı ve başıyla onayladı, söyleyecek bir kelime bile bulamamış gibi bir hali vardı.

O Malvern Dükü’ydü. Cesur bir asker. Zengin, yakışıklı, değerli bir dost. Saygın bir beyefendi. İyi bir adam.

Onu konuşamayacak hale mi getirmişti? O, Lydia? Nasıl... neden? Bu harika adam onda kendinin bile farkında olmadığı neyi görüyordu?

Hayatı boyunca Nicole’ün gölgesinde kalmıştı. Oraya saklanmıştı. Bunu yapmaktan mutluydu.

Ama Tanner onu fark etmişti, onu bulmuş ve ona hiç kimsenin dokunmadığı şekilde dokunmuştu. Onun güneşiydi, bir daha asla sahte güvenlik ya da gölgeler aramayacaktı.

Herkesin yüreği başka şekilde kanatlanıyor, başka bir şekilde uçuyordu, bunu anlamıştı. Herkes *bulutlara yükselebilirdi*.

“Burada yoldan ayrılıp ağaçların arasından ilerlemeye başlıyoruz,” dedi Tanner düşüncelerinden ayrılmasını sağlayarak. “Hazır mısın?”

Lydia başıyla onaylayarak Daisy’nin dizginlerini sıkıca yakaladı. “Evet, hazırım. Gerçekten hazırım.”

Sayıları artan ağaçların arasında gittikçe daralan patikalarda bazen tek sıra halinde ilerlerken birbirleriyle konuşmaları mümkün değildi. Ekili arazilerle patikanın arasında bulunan çit çalıların yanından yollarına devam ettiler. Bir süre sonra onlar da arkalarında kaldı, yerlerini yemyeşil tepelere ve ağaçlara bıraktı.

Lydia ilerideki tepeleri noktalar olarak görebiliyordu, üzerleri yemyeşil olan bu tepeler dünyanın sonuna kadar uzanıyor gibiydi. Hava tertemiz ve mis gibiydi, esinti yanaklarını ısıtıyordu. Baktığı her yer güneş ve yağmur dışında hiçbir şey tarafından dokunulmamıştı, kutsanmış gibiydi, o kadar güzeldi ki Lydia’nın gözleri yaşlarla doldu.

Tanner elini kaldırarak burada durmaları gerektiğini bildirdi, bir sonraki alçak tepeden önceki zirvede.

Tanner atından indi, dizginlerini yakındaki bir ağacın dalına bağladıktan sonra Daisy’nin yanına geldi.

“Sence bir sakıncası yoksa buradan sonrasını yürümemizi istiyorum. Malvern, evim ve istersen senin evin, bu tepenin diğer ucundan görünüyor.”

Lydia ona doğru uzandı, bu hareket artık son derece doğaldı. Tanner onu eyerin üzerinden indirirken utanmadı. Onu tutup öptüğünde de.

El ele tepeye doğru tırmandılar, dizlerine kadar uzanan hoş kokulu otlar esintiyile dans ediyorlardı.

Tanner güvenle ilerliyordu, kendi bölgesinde huzurluydu ve ona evini göstermekten büyük bir gurur duyuyordu.

Çok garip ama Lydia hiçbir zaman çevresindekilerle fazla ilgilenmemişti. Bu bir kulübede yaşamak istiyor gibi değerlendirilmemeliydi tabii. Ama yıkılmak üzere olan Willowbrook'ta da, annelerinin onları yolladığı Ashurst'ta da kitapları, bahçe ve iyi bir arkadaş olduğu sürece mutlulukla yaşayabileceğine inanırdı.

Londra bile çok kötü değildi çünkü her zaman sakın bir pencere önü, kucağına örtecek yumuşak bir battaniye ve parmaklarının ucunda bir kitap dünyası bulmuştu.

Ama taşrayı tercih ederdi. Sükûneti, ağır işleyen yaşamı, ailenin aşinalığını...

"Ah." Lydia durdu, hafifçe eğimli tepenin ötesinde ayaklarının altına serilen bir mücevhere benzeyen Malvern'i görünce kesilen nefesini düzene sokmaya çabaladı. Güneş ışınları, dört katlı binanın etrafı açık gri taşlarla çevrili, çoğu üç ya da dört kanatlı olan pencerelerinden yansıyor. Bu merkez bölümün iki yanında daha öne doğru çıkan kanatlarda da onlarla uyumlu iki kat yüksekliğinde kemerli pencereler vardı.

Bina koyu gri taştan inşa edilmişti ama insanın üzerine yıkılmıyordu, o pencereler varken karanlık olması da mümkün değildi. Çatılarda yaklaşık iki düzine baca vardı ama son derece düzgün yerleştirilmişlerdi ve karman çorman bir görüntü sergilemiyorlardı.

Tanner'ın arabası ana kapının önünde bulunan çakıl kaplı giriş yolunda durdu, arabacı daha sonra dizginleri yeniden eline aldı, evin önünden ilerleyip döndü ve ahırın önünde duran diğer

iki arabanın yanındaki yerini aldı. O ve Tanner eve son varanlar olacaklardı.

Lydia'nın bir acelesi yoktu. Burada saatler boyunca Tanner'ın evine bakarak durabilirdi. Kendi evine.

Binanın arkasındaki güzel bahçelere, özenle dikilmiş ağaçlara, daha uzaktaki ahıra uzun süre bakabilirdi. Malvern, bu toprakların bir parçasıydı, kendi küçük vadisine konmuştu.

Tanner, genç kadının arkasında durdu. Kollarını beline sardı, çenesini başına yasladı. "Dikkatli bak, sevgilim. Bahçede saklambaç oynayan çocuklarımızı görebiliyor musun? Gölgede oturuyoruz, battaniyenin üzerinde, bebeğimiz gülerken sana kitap okuduğumu görebiliyor musun?"

Lydia gördü. Hepsini görebiliyordu. Alt dudağı titredi. "Ne okuyorsun?"

"Ah, her şey buna bağlı, değil mi?" dedi gülen bir sesle. Yeniden konuşmaya başladığındaysa sesi kısık ve duygu yüklüydü. "Pekâlâ. *'O yanakta ve o alnın üzerindeki yumuşak, sakın, bir o kadar da dokunaklı, kıvançlı gülüşler ve parlayan renkler anlatırlar her şeye rağmen erinç içinde geçen günleri, geride kalanlarla barışık bir zihni, sevgisi masum olan bir yüreği.'*"

"Byron. Öyleyim, bunu sen de biliyorsun. Geçmiş ve gelecekle barışığım." Genç kadın saf bir mutlulukla iç geçirdi. "Mükemmel. Her şey çok mükemmel. Bir düşün gibi."

Tanner onu kendine çevirdi, Lydia'mn yüzüne baktı, sevgisi gözlerinden açıkça belli oluyordu. Gizlenen birtakım gölgeler varsa bile Lydia onları göremiyordu. Tanner şapkasını tutan tokaları çıkarınca şapka yere düştü. Sonra yüzünü avuçlarının arasına aldı. "O zaman asla uyanmayalım..."

Öpücükleri yumuşak ve nazikti. Hepsini ayrı birer vaatti. Onu sevmek. Onun için hep orada olmak. Çocuklarına baba. Huzur veren, paylaşımcı. Tutulacak bir el. Bulunmaz bir tebessüm. Lydia bunların karşılığını ona yüz katı olarak memnuniyetle ödeyecekti. Tanner yüreğini, ruhunu, bedenini ele geçirmişti.

Tanner onundu, o da Tanner'ın. Ve bu doğruyd.

Ağır ağır uzun, yumuşak çimlerin üzerine diz çöktüler. Birbirlerine sarılarak, öpücüklerini derinleştirerek, aşklarından kaynaklanan tutkularının neredeyse ezici olan etkisiyle titreyerek öpüşüler.

Tanner onu yavaşça güzel kokulu çimlerin arasına sırtüstü yatırdı.

Lydia onun dokunuşlarıyla uyarıldı ve ona tek kelime bile etmeden ne isterse alabileceğini anlattı, ellerini onun bedeninde gezdirirken bile ona dokunmayı özleyor, bu özlemle canı yanıyordu. Yeni tanıştığı bu hazlar nefesini kesiyordu. Bacaklarının arasındaki tatlı sızı onu harekete geçirdi, tüm utangaçlığı yok oldu.

İstediği her şey, varlığından haberdar bile olmadığı bir dünya. Bunların hepsini ve daha fazlasını Tanner'ın kollarında bulmuştu.

Gölgeler yoktu. Tanner onu gün ışığına çıkarmıştı. Geçmişleri yok olmuştu. Birlikte yeniden doğmuşlardı. Artık sadece birlikte bir gelecekleri vardı.

İçine onun için yapılmış gibi uymuştu, Lydia da onun için yapılmıştı sanki. Birbirleriyle bir bütün oluşturan iki yarım.

Birlikte yükseklere tırmandılar. Birlikte uçtular. Tutkularını paylaştılar, bundan sonraki tüm gün ve gecelerinde, yaşadıkları sürece her şeyi paylaşacakları gibi.

Sona erdiğinde... hayır, asla sona ermeyecekti! Onlar için asla! Tanner, genç kadının saçlarını, çıplak göğüslerini öptü. Bacakla-

rının arasındaki yanan yeri usulca okşadı, onu zirveden aşağılara inerken rahatlattı.

“Her bir santiminle sevişmek istiyorum, her yerini öpmek, her yerini tatmak istiyorum,” dedi Tanner usulca. “Sana dokunmak, seni görmek, içine ağır ağır gömülürken güzel yüzünü seyretmek istiyorum. Altımda yaptığın her hareketi hissetmek istiyorum. Beni saran sıcaklığını, tüm zonklamalarını, beni içine alışını. Tohumlarımı içine bırakmayı, birlikte yeni bir yaşam oluşturmayı. Sana kadar bir hayatım yoktu, Lydia. Sadece yaşıyordum. Ve aradaki farkı bile bilmiyordum...”

Sözleri, ateşli gözleri, mahrem dokunuşları Lydia’yı ve bedenini bir bütün halinde etkiledi. Tanner konuşurken parmaklarını içine doğru kaydırды, Lydia’nın arzuları bir kez daha depreşti.

Eline doğru yükseldi, Tanner tam merkezini bulup başparmağıyla orayı ovalarken, nefesi kesildi, tüm duyuları içinde tekrar tekrar büyüyen yeni açan hazlara yoğunlaşırken gözlerini onun yüzünden ayırmadı.

“Tanner...”

Ama başka bir şey söyleyemedi. Ona neler hissettiğini anlatabileceği kelimeler henüz yaratılmamıştı. Sadece hafifçe iniyor ve kıpırdamadan nefes almaya çabalıyordu. Gözlerini açık tutması imkânsızdı ve onları kapadığında gözkapaklarında gökkuşağı belirliyordu, boynunu geriye attı, tüm bedeni büküldü ve Tanner’ın iradesine boyun eğdi. *Sakin durma, sakın durma, sakın durma...*

Tanner’ın uzaklaştığını hissettiği anda inledi ama Tanner hemen geri döndü, parmakları hâlâ derinliklerindeydi. Ama şimdi her yanını kaplayan bir ısı vardı, sıcak ve ıslak. Sızlayan tenine yapılan darbeler hızlandı. Tatlılıklarından dayanılmaz hale geldiler.

Sıcaklığın içine çekildiğini hissetti, o nazik çekişi ve bırakışı, yanan tenindeki yumuşak nefesi hissetti.

Artık biliyordu. *Her bir santiminle sevişmek istiyorum, her yerini öpmek, her yerini tatmak istiyorum.*

Bilemezdi. Hayal dahi edemezdi. Garip duygulara boğulmuştu, bir haz bulutunda yüzüyordu. Ama çok doğruydı. Doğru olduğunu hissediyordu.

Genç kadının buna *ihtiyacı* vardı, hem de çok.

Tanner onu emdikçe onu daha önce hiç gitmediği yerlere götürdüğünü çok daha fazla hissetti, yine de onunla gitmenin özlemini duyuyordu. Daha fazla pasif kalamazdı ve daha fazla nefesini tutamazdı.

Topuklarını yere bastırarak ona doğru iyice yükseldi, onunla birlikte hareket etmeye başladı, Tanner diliyle içini araştırırken ona iyice yapıştı. Tanner onun akkor haline gelmiş ve dokunuşlarının arzusuyla yanıp tutuşan merkezini buldu ve ikisini de bambaşka bir haz dünyasına taşıyarak ritmik patlamalarla ödüllendirdi.

Lydia uçmaya başladığını fark etmeden hemen önce Tanner üzerine kapandı, içine girdi ve Lydia kasılırken onun tüm tohumlarını rahmine doğru aldı.

Aşklarının tohumlarını ektiler...

Tanner Lydia'nın sevimli, peçeli şapkasını başına onun yerleştirdiğinden çok daha uçarı bir açıyla yerleştirirken gülümsedi ve sonra onu yerine tutturması için tokaları verdi.

O tokaları biraz önce bedenlerinin üzerine serili olduğu uzun çimlerin arasında bulmak samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olmuştu.

"Bu şekilde olmadığından eminim," dedi Lydia son tokayı yerine takarken.

"Ben sevdim," dedi Tanner parmağıyla onun burnunun ucuna dokunarak. "Bunu seviyorum ve bunu da seviyorum..." parmağını öpücüklerinden şişmiş olan alt dudağına doğru indirdi. "Ve bunu da seviyorum," diye devam etti parmağını boynuna ve onun sonunda bulunan çukura, kalp atışlarını görebildiği noktaya indirerek.

"Yakında bizi aramaya çıkacaklar Tanner," dedi Lydia mantıklı bir tavırla, "Birimizin attan düştüğüne ve diğerinin de adamı tek başına bırakmaktan korktuğunu düşünecekler."

"Adamı mı? Bu durumda atsız kalan ben mi oluyorum?"

Lydia uzanarak onun yanağını okşadı. "Ah, evet. Ben düşemeyecek kadar dikkatliyim. Sevgine sahibim ve onu korumak için hep dikkatli olacağım. Senden de aynısını yapmanı istiyorum sadece."

Tanner yüzünü onun avucuna yasladı. "Her zaman. Artık ne istediğimi biliyorum. Senin aşkın, Malvern ve birlikte geçireceğimiz bir hayat. Sevgiyle dolu sakın bir hayat."

Lydia gülümsedi. "Peki ya yine hırslarından doğan yüce amacıyla başka bir cesur ve büyük adam daha ortaya çıkarsa ne olacak?"

"Başka bir İskender ya da Bonaparte mı? Hayır, Lydia. Yeterince savaş yaşadım. Elbette kendimi koruyacağım, bunu biliyorsun. Ama daha başka bir zafer arayışım yok. En büyük zaferim şu an burada, tam karşımda duruyor."

"Seni seviyorum, Tanner. Kimse kimseyi benim seni sevdiğim kadar sevmemiştir," diye fısıldadığı anda Tanner onun bunu daha önce hiç söylememiş olduğunu fark etti. Lydia'nın onu sevdiğini biliyordu. Bunu elbette biliyordu. Ama bu sözleri ağzından duy-mak onu çok sarstı.

Göğsü bu duyguyla sıkışırken başıyla onayladı. "Charlotte Ashurst'te evlenmemizi istedi ama bu Nicole ile Lucas'ın mutluluğundan bir şeyler çalabilir."

Lydia başıyla onayladı, bu ani evlenme teklifini ona yakışır bir kolaylıkla kabullendi. Sakin Lydia. Pratik Lydia. Kollarının arasında bir ateşe dönüşen Lydia...

"Bu doğru. İki düğün ve belki de düğünün tam ortasında doğabilecek bir bebek. Hepsi bir arada biraz fazla olur. Sen, Charlotte ve Rafe bütün bunları çoktan aranızda planladınız mı?"

Lydia asla heyecana kapılarak tepki vermezdi, bu yüzden şu an bu durumun onu mutlu mu mutsuz mu ettiğini anlayamıyordu.

“Planlamak demezdim. Konuşmak diyebilir miyiz? Yine de senin için uygunsa burada, Malvern Şapeli’nde sessizce evleniriz ve sonra Ashurst’e giderek kardeşinin kiliseye at sırtında ya da her ne yapmayı planlıyorsa o şekilde gelişini izleriz.”

“At sırtında, evet. Uzun beyaz elbiseler giymiş, saçlarında güller takılı küçük kızlar kıkırdaşarak önünde yürürken.”

Tanrım. Bencillik mi ediyordu? Lydia’yı tüm bu seremoni ve mutluluktan uzaklaştırıyor muydu? “Eğer istersen...”

“Hayır, teşekkür ederim. Gelin olmaktan çok senin karın olmakla ilgileniyorum.”

Tanner rahatladı. “Rafe’in onayını aldıktan sonra Londra’dan ayrılmadan önce evlilik için Özel İzin almayı başardım. Dük olmanın faydaları var. Biz... biz yarın evlenebiliriz.”

“Yarın mı?”

“Seni acele ettirdiğimin farkındayım ama bir gün daha bekleyebileceğimi sanmıyorum.”

Lydia’nın tatlı tebessümü tüm korkularını yok etti, o güzel mavi gözlerdeki yaramaz bakışlar bu işe gönülsüz olmadığını anlatıyordu. Elini uzattı ve biraz önce birbirlerini temizlerken gözden kaçırdığı bir otu aldı. “O kadar çok beklediğimizi de sanmıyorum.”

Tanner’ın tebessümü sırtmaya dönüştü. “Doğru. Ve bu gece-den sonra bir daha hiç ayrılmayacağız. Benden sıkılabilirsin bile.”

“Evet, muhtemelen sıkılacağım,” dedi Lydia güzel dudakları yukarı doğru kıvrılırken. “Elli ya da altmış yıl içerisinde.”

“Bu konuda seni destekliyorum.” Genç adam, Lydia’nın elini tuttu ve onu Daisy’nin yanına götürdü, ellerini birleştirip ayağını basmasını sağladı ve onu eyerin üzerine doğru yükseltti.

Tanner atına bindi ve bir an için Lydia'ya yolun kalanını ormanın, tepelerin üzerinden inerek Malvern'e varmayı teklif etmeyi düşündü ama sonunda patikadan gitmenin daha kolay olacağına karar verdi.

Lydia hiç şikâyetçi olmamıştı ama Tanner sevişmelerinin sonrasında onun az da olsa canının yandığını biliyordu. Eve varır varmaz odasında banyonun hazırlanmasını sağlayacaktı.

Patika dik ve dar olduğundan önden gidip yolu açtı. Tepenin etrafından birkaç kez dönen ve bazen ağaçların gölgesini sunan bazen de Malvern'e daha yakından bakma imkânını tanıyan patikadan ağır ağır aşağı indiler.

Yeni biçilmiş çim alana yaklaşırken bir kez daha ağaçların gölgesine girdiler ve atı huysuzlanıp homurdanarak yana doğru adımlar atmaya başladı, yeni bir koku almış gibiydi. "Endişelendin mi? Neredeyse eve geldik, evlat," dedi Tanner atının ensesini okşayarak. Ama aygır başını sallayarak dansına devam etti.

Tanner, Lydia için endişelenerek çalıların dibine bakmaya başladı, bu bölgede ormancılarının yaptığı çalışmalar ve düzenlemeler sayesinde senelerdir görülmemiş olan yaban domuzlarına ait izler aradı.

Gördüğü saldırma hazırlığındaki bir yaban domuzu değildi. Gördüğü şey kıpırdamıyordu. Bir anda gördüğü şeyi görmemiş gibi yaparak Lydia'yı önüne almayı ve atını yolla ağaçlar arasında tutmayı planladı ama Lydia ona seslenince bu fikirleri bir kenara bıraktı.

"Bir terslik mi var, Tanner? Atın huysuzlanmış gibi görünüyor."

Tanner atını çevirerek yolu tıkadı. "Sanırım bir kaza olmuş," dedi ona atından inerken. "Biri ileride, çalıların arasında yatıyor. Lütfen, olduğun yerde kal."

“Justin mi?” diye sordu Lydia sesindeki endişe açıkça belli oluyordu. “O da bu yoldan gelmişti, değil mi?”

Tanner bu arada atının kaçmasını engellemek için dizginlerini bir dala bağladı. “Hayır, Justin değil. O olsa bu mesafeden bile giysilerini tanırdım.”

“Bekle, ben de seninle geleyim.”

Tanner başını iki yana salladı. “Hayır, her kimse kıpırdamıyor.”

“Ah, Tanrım.” Lydia bir an için gözlerini yumdu ve açtıktan sonra başarıyla onayladı. “Söylediğini yapacağım. Lütfen, acele et.”

Ama acele etmek için bir sebep yoktu, Tanner birkaç adım daha atıp Thomas Harburton’ı gözleri açık bir şekilde öylece yatarken gördüğü anda bunu anladı. Kaniyla rengi koyulaşmış çahıların arasında sırtüstü yatıyordu, boğazı bir kulağından diğerine kadar kesilmişti. Atının o kadar huysuzlanmasına hiç şaşırmmamalıydı, bunun sebebi kan kokusuydu.

“Tanner? Kimmiş o? Yardım etmek için geleyim mi?”

Tanner yerini korudu, bedenle patika arasında duruyordu. “Bu şey... çalışanlarımdan biri. Ona artık yardım edemeyiz ama lütfen gidip Justin’e buraya gelmesini söyleyebilir misin?”

“Justin’e mi? Tanner neler oluyor? Neden Justin’in buraya gelmesini istiyorsun?”

“Lydia, lütfen. Sadece söyledigimi yap ve bu konudan ondan başka hiç kimseye bahsetme.”

“Ama... ama... pekâlâ. Seni bırakmaktan nefret ediyorum. İyi olacak mısın?”

“İyi olacağım. İyi olacağız,” dedi usulca Lydia’ya yalan söylediğini bilerek. “İyi olacağız.”

Tanner, Daisy'nin patikada uzaklaşan nal seslerini duyduktan sonra kuzeninin bedenine yakından bakmak için yere çöktü. Savaş alanında çok beden görmüştü, pek çok. Bacakları, başı olmayan bedenler, beden parçaları ve ceketlerinde ya da şakağındaki birkaç siyah nokta dışında hiç dokunulmamış gibi duran bedenler...

Ama bu bir şekilde farklıydı. Thomas Harburton'ın elinde kılıç yoktu. Yanında duran bir tabanca da. Saldırganı canını almak üzere ona saldırdığında savunmasızdı.

Burada ölmüştü, başka bir yerde değil. Yerdeki kan miktarı hikâyeyi açıkça gözler önüne seriyordu. Burada ne yapıyordu? Bu patika yüzyıllardır dağdan aşağı yürüyenler tarafından kullanılırdı ama Thomas Harburton yürümeyi sevmeydi. Çok hantal olmasının yanı sıra zamanında aldığı hasar onun böyle yerlerde gezmesini engelliyordu.

Thomas ata binmeyi de sevmeydi. Araziyi Tanner'ın babasının ona verdiği küçük at arabası ile gezerdi çünkü patikalar daha büyük arabaların giremeyeceği darlıktaydı.

Hayır, Thomas'ın buraya gelmiş olmasının bir sebebi vardı. Biriyle buluşmak. Güvendiği biriyle, aksi takdirde yanına mutlaka bir silah alırdı.

Buraya gelmiş ve buluşacağı kişiyi beklemişti.

Tanner ayağa kalktı ve ağaçların ortasındaki küçük açıklığın çevresini dolanmaya başladı, Thomas'a bakarak mesafeleri hesapladı ve sonra belirli bir ağaca doğru yürüdü. Evet, ağacın arkasındaki çalılar biri orada duruyormuşçasına eğilmiş ve ezilmişti.

Bir pusuya dair tüm izleri gördü.

Gözden uzak bir yerde gizlenme, bekleme ve Thomas geldiğinde üzerine atılarak onu gafil avlama. Adamı arkadan yakalayıp

göğsüne bir kolunu arkasında tutarak hapsetme ve yoldan ağaçların arasına doğru çekme. Bıçağını kaldırıp adamın açıkta kalan boğazını kesme ve bedeni bulunduğu yere bırakarak kalbinin son atışları süresince akan kanının ortasında ölüme terk etme.

“Korkak pislik,” diye küfretti Tanner usulca. Kuzenine karşı büyük bir sevgi beslemiyordu ama kimse bu şekilde ölmeyi hak etmezdi.

Patikadan gelen nal sesleri dikkatini çekti ve Justin bacağına atından aşağı sallayıp inerken patikaya çıktı.

“Lydia birinin öldüğünü söyledi,” dedi atının dizginlerini Tanner’ın atını bağladığı ağacın başka bir dalına bağlarken. “Yüzüne bakınca bunun eceliyle olmadığını anlıyorum. Kim o?”

“Kuzenim Thomas,” dedi Tanner kolunu patikadan üç metre ötede yatan cesede doğru sallayarak. “Biri arkadan saldırıp boğazını kesmiş.”

Justin cesedi incelemeye giderken ceketinin manşetlerini yukarı çekti ve Thomas’ın çizmelerinin tabanlarının bir metre ötesinde durdu. “Ortalık fena dağılmış,” dedi gözünü bile kırpmadan. “Ortalığın dağılmadığı cinayetler pek sık görülmez. Bütün yolu arazinin ortasından gittim yoksa Lydia’nın bunu yaşamasını engellerdim. Üzgünüm. Sence ne kadar zamandır burada?”

“Bilmiyorum,” dedi Tanner yanına giderek. “Malvern’e dün akşam vardığını düşünüyorum. Bizi karşılayacağını söylemişti.”

“Ah, elbette bunu görebiliyorum. Evine hoş geldin, Tanner,” dedi Justin. “Başlayalım mı?”

Justin açıklamak zorunda değildi. Tanner da sormak. Birlikte cesede yaklaştılar, Tanner soldan, Justin sağdan.

“Gözlerine bakmak isteyeceğini sanmam,” dedi Justin, ceketinin kuyruğunu yere değmemesi için özenle toplayıp yere çökerken. “Ölünün gözlerine baktığında onun son gördüğü şeyi göreceğini söylerler ya. Benim böyle şeylere inancım yoktur.”

Tanner, Thomas’ın sağ kolunu kaldırdı. “Bedeni soğuk ama uzuvları hareket etmekte çok zorlanmıyor. Ya dün gecedен ya da sabahтан beri burada yatıyor olmalı.”

“Güzel, bu iyi. Eğilip bükülmediklerinde durumdan nefret ediyorum, ya sen?”

“Justin, Tanrı aşkına...”

“Kabalık mı ediyorum? Özürlerimi sunarım. Ceplerine bakayım.” Özenle Thomas’ın ceketinin düğmelerini açtı ve kanla kaplı sertleşmiş kumaşa değmeden elini içeri uzatmayı başardı.

Tanner Thomas’ın her zaman taktığı cep saatini görebiliyordu. Birkaç dakika sonra Justin adamın küçük çantasını çıkarmış ve sallamaya başlamıştı. İkisi de içindeki bozuk paraların sesini duydu.

“Hırsızlık değil,” dedi Justin gereksiz bir şekilde, ceset üzerindeki araştırmasına devam ederken. Hareketleri oldukça deneyimliydi, onu sadece şöhretinden ötürü tanıyanlar için oldukça şaşkınlık verici bir durumdu bu. “Wellington’un zaferinden bir ya da iki hafta önce Toulouse’da karşılaştığım bir adamı hatırladım,” dedi işine devam ederken. “Boney dört gün önce tahtından feragat ettiği halde yapılan, lanet olası, kanlı ve gereksiz bir savaştı ama sen bunu biliyorsun zaten. Her neyse, adamın İmparator’a bir mesaj götürdüğü söyleniyordu ama kimse onu üzerinde bulmayı başaramadı ve iş bana kaldı. Çok akılcıydı, ince metal bir silindiri bedeninin... Ah bak bakalım burada ne varmış?”

Tanner, Justin’in kadife bir keseyi gizlendiği yerden çıkarıp iplerinden tutarak kaldırmışını izledi.

İkisi birden ayağa kalktılar ve Justin keseyi ona vermeden önce cesetten birkaç adım uzaklaştılar. Tanner ipleri çözdü ve kesenin içindekileri avucuna boşalttı.

“Küçük taşlar ama oldukça hoşlar. Safirlerin etrafına dizilen elmasları her zaman sevmişimdir,” dedi güneş ışığında parlayan gerdanlığa bakarken. “Anladığım kadarıyla kuzenin de hoşlanıyormuş. Gerçi ona yakıştıklarından şüphedeyim.”

“Onlarla ne yapıyordu, Justin? Çalışıyor muydu? Geri mi getiriyordu? Burada işbirlikçisiyle mi buluşmaya mı gelmişti? Ve buraya biriyle buluşmaya geldiyse o kişi neden en azından gerdanlığı almadı? Mücevherler gerçek mi yoksa sahte mi?”

“Akla bir sürü soru geliyor, sana katılıyorum. Korkarım sana sadece son kısmında yardımcı olabileceğim. Bunu da eve varmadan yapamam. Lydia seni bekliyor.”

Onun adını duymak Tanner’ın dikkatini elindeki mücevherlerden, arkasında yerde yatan cesetten ve bunlar yüzünden Malvern’in başına gelecek sorunlardan uzaklaştırdı. “Lydia’ya söz verdim...”

“Ona ne söz verdin, dostum?” diye sordu Justin atlarına binip Malvern’e doğru ilerlemeye başladıklarında.

“Boş ver,” dedi Tanner onun asla anlamayacağını düşünerek. Lydia’yla birlikte hayalini kurdukları, birlikte geçecek olan sakin ve olaysız yaşam, arkadaşının bir hafta içerisinde sıkıntıdan ölmesine sebep olurdu. “Jasmine bunu hiç iyi karşılamayacak. Beni ve Galler’de yaşayan teyzesini saymazsak Thomas onun yaşayan tek akrabası. Kadının, yoldan çıkmış kadınlara yardım eden bir hayır kurumu ya da ona benzer bir yeri var.”

“Tövbekâr fahişeler mi? Eğlenceli bir yer gibi duruyor, vaazlar ve kefaretlar, ekmek var ama tereyağı yok.”

“Evet, sana katılıyorum. Jasmine gibi hassas bir hanım için hiç de uygun bir yer değil. Sanırım onu yanımda tutmak zorundayım. Thomas’a bir ödenek tahsis ederek onları evlerine göndermeyi planlıyordum. Şimdi onunla ben ne yapacağız?”

“Belki de bir manastıra kapanmaya karar verir.”

“Justin, hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Hiç öyle bir niyetim de olmadı. Ben gözlemlemek ve biraz da eğlenmek için buradayım. Ama maalesef pek eğlenemiyorum. Tanner, korkarım bu safirler Londra’ya getirdiğin değişik camlar dışında Malvern mücevherlerinden elinde kalan yegâne parçalar. Portrenin arkasındaki kutu boştu. Yerdeki birkaç boş kutu dışında dışında şey yoktu. Temizliğe öncelik verilmemiş. Aslında bir dağınıklıkla karşılaşacaksın. Neyse, böyle olmasa hırsızlığın farkına varman haftalar, hatta aylarını alabilirdi.”

Biçilmiş çim alana yaklaştıkları için Tanner atını dizginledi. Elliden fazla parçadan oluşan, bir kısmı iki yüz yıllık olan bir koleksiyon. Hepsi mi alınmıştı? Evet, elbette alınmıştı. Ama yine de kendini tutamayıp sordu. “Gitmiş mi? Hepsi mi? Ya Malvern Gururu?”

“Üzgünüm ama evet. Peki, elimizde ne var? Hırsızlığı örtbas etmek için başka bir hırsızlık mı? Lydia geldiğinde tam da bunu düşünüyordum ve kuzeninin Malvern’e bizden önce gelme ısrarının bunu yapmak için olup olmadığını çözmeye çalışıyordum. Suçlu olmanın verdiği vicdan azabıyla senin Londra’da onunla yüzleştiğini hissetmiş olabilirdi. Paniğe kapılıp diğer mücevherlerin yok olmasının taşların değiştirilmiş olduğu gerçeğinin üstünü kapamaya yardımcı olacağını düşünmüş olabilir. Onlar henüz değiştirilmediyse sen dönüp onları başka bir yere kitlemeden önce hepsine sahip olmak istemiş de olabilir. Anahtara bile ihtiyacım

olmazdı benim. Biraz yeteneği olup da o portreyi bulan herkes arkasındaki kutuyu çok az bir çaba göstererek açabilir. Babanın ya da atalarının neden daha iyi önlem almadığını anlayamıyorum. Her neyse, seni muhtemelen bu hırsızlık olayıyla karşılayacaktı ama bir şeyler onun için ölümcül şekilde ters gitti.”

“Thomas’ın geri kalan mücevherleri alıp sonra da bu hırsızlık olayında suç ortağıyla bir şekilde ters düştüğünü mü söylüyorsun? Ona taşları değiştirmekte yardımcı olan kişiyle mi?”

“Tam olarak bunları söylediğimi sanmıyorum ama bu mümkün, adamın ölümünün intihar olmadığından eminiz. Sadece Malvern Gururu bile bir adamı cinayet işlemeye itebilir.”

“Saati ya da cüzdanı alma gereği de hissetmez. Mücevherler elindeyken bunlara hiç gerek yok.”

“Bunun bir hata olduğunu söylüyorum. Yine de kuzeninin safirleri neden ayrı bir yerde tuttuğunu açıklayamıyorum. Duygusal bir bağ olabilir mi? Ya da taşları zaten önceden değişmişse belki de onu gerçek mücevherlerden ayrı bir yere koydu.”

Tanner’ın başka bir fikri vardı. “Ya da o telaşın içinde keseyi düşürdü ve hizmetlilere yakalanmadan önce onu cebine tıktırdı. Suç ortağıyla buluşup ona mücevherleri verme telaşındaydı, sonra da Malvern’e biz gelmeden önce dönüp hırsızlık haberini vermeye hazırlanacaktı. Bu nedenle de onu öldüren kişinin safirlerden haberi olamazdı.”

“Evet, bunu daha çok sevdim ama yaşlı Thomas nalları dikiği için gerçeği hiçbir zaman bilemeyeceğiz,” dedi Justin. “Hayatını hiç suç işleyerek geçirmeyi düşündün mü, dostum? Son derece şeytanca çalışan bir beynin var, bence çok başarılı olurdun. Yani bu düğ olma işi hoşuna gitmiyorsa.”

“Bunu düşüneneğim, teşekkür ederim.” Atlarını evin giriş yolunda yürütmeye devam ederlerken Tanner’ın aklına yeni bir fikir geldi. “Tabii o safirler, senin de söylediğin gibi diğerlerinin yanında oldukça önemsiz, geride Thomas’ın hırsız olduğunun kanıtı olarak bize bırakılmış olabilirler,” dedi aklından geçenleri söyleyerek. “Adamdan değerli hiçbir şey alınmamış, tam tersine eklenmiş olabilir.”

“Ah, bunu da sevdim hatta ilkinden daha çok. Ama yine de tekrarlıyorum, o gerdanlığın neden cebinde olduğunu muhtemelen asla öğrenemeyeceğiz. Soyguna geri dönersek, başarılı oldu. Ortaya çıkan bir hırsız öldü, diğeriyse safirler dışında geri kalan mücevherlerle kilometrelerce ötede. Muhtemelen son hızla kıyıya gidiyor. Tanınmıyor ve bulunması imkânsız. Yoksa bir araştırma gurubu kurmayı mı düşünüyorsun?”

“Bir dedektif tutarım,” dedi Tanner, bu fikre yeni karar vermişti. “Elbette ki hizmetçileri sorgulayıp birtakım yerel araştırmalar yapacağım. Ama hepsi bu. Şimdi Lydia’yı korumam gerekiyor. Onu burada yalnız bırakıp sahte olma ihtimali yüksek o lanet olası taşları bulmak için ülkede tavşan avına çıkamam.”

“Evet. Lydia’ya sahipsin.”

Tanner arkadaşına baktı. “Bu işin ucu ona dokunmamalı, Justin.”

“O bütün taşlardan çok daha kıymetli, seninle bu konuda tartışmayacağım. Ne düşünüyorsun? Bir sonraki adımın ne olacak? Her ne olursa olsun yanında olduğumu bil.”

Atlarından indiler ve bir sevis dizginleri almak için koşarak geldi, Ekselansları’nın önünde eğilerek onu karşıladı.

Tanner sonunda en büyük korkusunu arkadaşıyla paylaştı. “Düşünüyorum da, Justin, cesedin üzerinden çıkmayan bir şey

daha vardı. Bu malikânedeki her kapının anahtarı Thomas'taydı ve yanında onlar olmadan hiçbir yere gitmezdi, onları otoritesinin bir simgesi olarak görürdü. Malvern o lanet olası mücevherlerden çok daha önemli bir hedef, Justin. Bu yüzden, belki de Thomas'ın katili buralardan uzaklaşmamıştır diye düşünüyorum, şu an canı istediğinde Malvern'e girip çıkabilir, her şeyi yapabilir. Bütün kilitleri değiştirmek gibi zorlu bir işimiz var. İşbirlikçiyi ve onun emrinde her kim varsa durdurulmalı."

"Lanet olsun. Bütün bunlar geri dönen cesur askerlerimizin yemek ve barınacak yer bulamayacak hale getirilmesi, onlara ödenek ve yardım yapılmasının reddedilmesinden dolayı oluyor. Bir kısmının birtakım yeteneklerini zenginlere karşı kullanması son derece kaçınılmaz, onların hiçbir şeyi yokken bizim çok şeyimiz var."

"Şimdi sen de Rafe ve Lucas gibi konuşmaya başladın. Gerçi ben de seninle aynı fikirdeyim."

Justin elini Tanner'ın koluna koyarak onun basamakların önünde durmasını sağladı. "Olaylar gittikçe çirkinleşip kafa karıştırır bir hale geliyor, değil mi? Hanımların yanına gitmeden önce eleyebileceğimiz bir fikir var mı diye bakalım mı? Bugün olanlara bakarak ve senin Jasmine'le evlenmene dair kurulan komplonun sona erdiğini düşünebilir miyiz?"

"Bu zaten bir varsayımdı, yani Jasmine ile benim aramda yapılacağı düşünülen şey. Thomas öldürüldüğünde bu planın da öldüğünü söyleyebiliriz. Thomas'ın tek başına bunları yaptığı fikrini de bir kenara bırakmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Hemfikirim. O zaman mücevherlere dönüyoruz ve en azından bir tür ortaklık olduğunu düşünüyoruz. Biri taşları çaldı, bir diğeri de onların değiştirilmesini sağlayarak sattı. Ama bilinmeyen bir nedenle hırsızlar anlaşmazlığa düştü ve kuzenin öldürüldü. Bu

adam kim ve bir çeteden olması mümkün mü bunu cevaplamalıyız. Ah, dur. Sanırım bir önerim var. Belki de kuzeninin kumar borcu olan adamlardan bir tanesidir, yüklü borcunun olduğu biri.”

“Kumar mı? Kuzenim kumar mı oynuyordu?”

“Jasmine sana söylemedi mi? Thomas hep kâğıt ya da zar atmak için gizlice bir yerlere gidiyormuş. Burada da, Londra’da da. Bazen günlerce ortalıktan kayboluyormuş. Jasmine’in söylediğine göre beş parası yokmuş. Ya Jasmine’le acilen evlenip onu bu darboğazdan kurtarmalıymışsın ya da adam zarar görecekmış. Onunla birlikte hareket ediyormuş gibi yapan kişi veya kişilerin başka planları olduğu muhakkak. Şeytanı bir kez davet edersen yanında iblisleri ve senin düşünmediğin bir sürü başka şeytani fikirler çıkar gelir, Tanner.”

Tanner hâlâ cimri amcasını bir kumarbaz olarak düşünmeye çalışıyordu. “Bir insan nasıl bu kadar kör olabilir, Justin? Thomas’ın böylesine kumara daldığından hiç haberim yoktu. Sana bunu Jasmine mi söyledi?”

“Dilin kemiği yoktur, hatırladın mı? İki haftadan daha uzun bir süre ona eşlik etmek zorunda kalırsam onu boğmaktan başka şansım kalmaz. Ama zararsız olduğunu düşünüyorum, tabii zaman zaman kulaklarından kan getirebileceği ihtimalini hesaba katmazsak.”

Tanner başıyla onayladı, kafası bir yandan son hızla çalışıyordu. “Söylediğin son derece mantıklı. Neden taşlar bölünsün? Neden onları Thomas ihtiyaç duydukça parça parça alsınlar? Neden Thomas’ın planını umursasınlar? Hırsızlar Malvern’i gördüler ve çok daha fazlasına sahip olabileceklerini anladılar. Thomas’m onları bir çaya davet etmediği kalmış.”

“Evet, kuzeninin aptalca seçtiği işbirlikçileri olmasaydı planı mükemmel işliyordu ve çok yakında bu ufak hırsızlıklara ya da işbirlikçilere pay vermeye gerek kalmayacaktı. Tabii Lydia olmasaydı. Ona âşık olman kuzenin için gerçek bir karmaşaydı. Sen iki yıldır kimseyle romantik bir ilişkiye girmemiştin ve Jasmine’i yanına alıp Londra’ya götürdün, Thomas zaferin çok yakında olduğunu hissetmiş olmalı. Bunun için suçlanamaz. Londra’nın yarısı aynı şeyi düşünüyor.”

Tanner onu dinlemiyordu. Her şeyi kafasında yerine oturtmaya çalışıyordu ve düşündükçe Lydia’yi Malvern’e getirerek tehlikeye attığına inanıyordu. O başka şeylere odaklanırken Justin kendi kendine bu sonuca rahatlıkla varabilirdi.

Justin içini çekti. “Kendi kendime sohbet ediyorum, değil mi? Pekâlâ. Bu asıl büyük planda başka birinin, hatta birçok kişinin varlığından eminiz. Karşımızda aşağılık hırsızlardan oluşan bir çete bile olabilir. Bu ya da *bunlar* her kimse onlara ayak bağı olduğuna inandıklarında kuzeninin boğazını kestiler. Adam belki de kızının yakında bir düşes olacağını, artık çalmaya devam etmeyeceğini, onlara ihtiyacı kalmadığını söyleyecek kadar aptaldı.”

“Sessiz ol lütfen, Justin. Düşünüyorum.”

“Sen bunu yapmaya devam et. Ben yüksek sesle düşünmeyi tercih ediyorum. Nerede kalmıştım? Ah, evet. Peki, ölümü ne işe yarayacak? Biz buradayız, dostum, Lydia ile Jasmine’se içeride. Dördümüz de şu an evindeki kapıların anahtarlarını tutan adamın yolunda duruyoruz. Bir gece çıkıp gelmeye karar verirlerse senin varlığından pek rahatsız olacaklarını sanmıyorum. İnsan mücevherleri aldıktan sonra hırsızların geri döneceğini düşünmez. Yataklarımızda öldürülüp kurbanlık koyun durumuna düşeriz.”

“Verdiğin partilerin sıkıcı olduğu söylenemez, hakkını teslim ediyorum. Üzgünüm, Tanner ama hiç de retorik konuştuğumu sanmıyorum. Elbette sen bu konuşmaya şu satırları ekleyeceksin: *Tanrım, dostum her an kuşatılabiliriz, kadınları son hızla Londra’ya geri göndermeliyiz!*”

Tanner buna cevap vermedi. Dostunun bu düşündüklerini çoktan düşünmüştü ve Malvern yolunda Jasmine her ne konuda gevezelik ediyorduydu Lydia’nın ona gözlerini devirışini hatırlamıştı. Lydia, biraz aptal da olsa Jasmine’in tatlı ve eğlenceli biri olduğunu düşünüyordu. Londra’dayken bu böyleydi. Ama artık öyle düşünmediği gayet açıktı, Tanner bunu şimdi düşününce bulmuştu.

Handa Lydia, Yüzbaşı Flynn’in kolunda özel yemek odasına girdiğinde, Jasmine’in Lydia’ya nasıl ateş püsküren gözlerle baktığını hatırladı. Lydia’ya mı bakıyordu yoksa yanındaki adama mı?

Jasmine’in yaralanması konusunda Lydia’nın nasıl devreye girdiğini hatırladı. Arabada Jasmine’in kulağına fısıldayışını ve kızın yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini hatırladı.

Jasmine’in bereli yüzü, zavallı şey.

Jasmine, Lydia’ya kadın kadına bir itirafta mı bulunmuştu? Öyleyse ona ne söylemişti?

“Yüzbaşı Flynn,” dedi Tanner içinde soğuk bir kendinden eminlik doğarken. Henüz tüm parçaları yerine oturtmamıştı ama en azından bulmacayı ana hatlarıyla görmeye başlamıştı. Thomas’ın adamı sorun çıkarması için gönderdiğinden şüphelenmişti. Şimdi haklı olduğundan emindi.

“Yüzbaşı Flynn mi?” dedi Justin. “Senin Yüzbaşı Flynn mi?”

“O benim... Pekâlâ, tamam, benim Yüzbaşı Flynn'im. Onu akşam yemeğine davet eden gerizekâlinin ben olduğumu Tanrı biliyor. Fitz'i, Quatre Bras'ı, her şeyi biliyordu. Onu bu işe Thomas'ın soktuğunu zaten düşünmüştüm, Fitz'in çapkınlığından bu yüzden bahsetmişti.”

“Tamam. Demek onlar, yani kuzenin ve bu Flynn denen adam beraber çalışıyordu. Bağlantıyı nasıl kurduğunu ve Flynn'in işbirlikçi olduğuna nasıl karar verdiğini anlıyorum. Adam sana bakmak, bir şekilde seni tartmak istemiş olabilir ve kapıyı açmak için de Fitz'i kullanmış olabilir. Elimizde en azından bir şüpheli olması rahatlatıcı. Ama Flynn neden kuzenini öldürsün? Sağlam teorilerimden hangisi en çok dikkatini çekti?”

“Bilmiyorum.”

“Ah, güzel. Ben de yaşam ilerledikçe aptallaştığımdan korkmuştum. Yine de bu düşünme faslına ve teoriler üretmeye sen Jasmine'e babasının ölümünü haber verene kadar bir ara veremeliyiz. Sen bu işle ilgilenirken ben de ufak bir grupla gelip cesedi alayım. Sonra hanımları güvenli bir yere götürme işini konuşuruz.”

Tanner evinin kapalı kapılarına baktı. O ve Lydia birlikte eve yaklaşırlarken açılmasını hayal ettiği kapılara, böylelikle onun yeni evini ilk gördüğü andaki tepkisini izleyebilecekti.

Tanrı'ya şükür ki handa ve Malvern'in üzerindeki tepede o güzel anları paylaşmışlardı. Bunlar uzun bir süre için sükûnetle geçirdikleri son zamanlar olabilirdi...

Lydia güzel gümüş tepsiyi ana salondaki masanın üzerine yerleştiren kâhyaya, onu ve Jasmine'i selamlayıp arkasını dönüp odadan çıkmadan önce teşekkür etti. Tanner'ın kâhyası son derece düzgün bir adamdı, gözlerinde nezaket vardı. Lydia adamı gözlemeye başladı. Adam bir şeyler için endişeleniyordu, yanağındaki küçük tiki görmese bunu fark etmezdi. Ev halkı da sıradışı bir sessizliğe sahipti, eve dönen efendilerini karşılamak için yapılması gereken koşuşturmacaların hiçbirinden eser yoktu.

"Benden hoşlanmıyor," dedi Jasmine küçük bir tabağa dizilmiş olan çöreklerden birine uzanırken. "Roswell'den bahsediyorum. Benim hava atan uzak bir akraba olduğumu düşünür. Bu çok aptalca çünkü burada olma sebebim babamın buraların yöneticisi olması. Hem Tanner beni burada istiyor. Tanner nazik ve şefkatlidir. Onu sevmem çok acı. Ah, bunlar çok güzel, öyle değil mi? Sanırım bunun ardından çilek jöleli olanlardan yiyeceğim."

"Hımm?" dedi Lydia, aklı Tanner'ın dönüşündeydi. Dışarıda bir ceset vardı. Daisy'yi yola çıkarırken şöyle bir yan gözle bakmıştı. Daha önce ölü birini hiç görmemişti, görmeyi de ummuyordu. Tanner, çalışanlardan biri olduğunu söylemişti. Adamın üzerine

ağaç devrilmiş olabilir miydi? Ya da atı onu üzerinden atarak kaçmış mıydı? Mantıklı bir sebep bulmak için beynini zorluyordu. Sürekli olarak Tanner'ın sadece çok ciddi değil, sarsılmış göründüğünü düşünüyordu.

"Dedim ki, Tanner beni sevmediği için ne kadar şanslıyım."

Lydia düşüncelerini bir kenara bırakarak kızı zor da olsa gülümsedi. "Evet, ne şanslısın. Çünkü büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı, öyle değil mi? Şu senin Bruce Beattie yüzünden."

"Tanrım... Ah, sana adını söylediğimi unutuyorum. Bunu yapmamalıydım. Bu... bu bizim sırrımızdı. Sırrımızı saklarsın, değil mi? Tanner mevkisini kullanıp onun işine son verebilir."

"Belki de böyle yapmalı. Onurlu bir adam sana kur yapmadan önce babandan izin alırdı."

Jasmine suratını astı. "Bunun ne faydası olurdu ki? Babam, Tanner'ın er ya da geç gelip bana evlenme teklif edeceğine ikna olmuş durumda. Bunu yapmak zorunda, aksi takdirde babam kumar borcu yüzünden iflas edecek. Sıkı emirler aldım, bu hafta Tanner'ı mutlu etmek zorundayım. Baron'un burada bizimle olmasına seviniyorum. Tanner'm onu seninle bir çift olarak düşünmesine kızmıyorsun, değil mi? Sanırım zamanı gelince haberi ilk alan sen olacaksın. Hem kimbilir belki de Baron'la sen de nişanınızı ilan edersiniz, değil mi?"

Lydia gümüş çaydanlığı aldı ve kendine çay koydu, ellerinin titrememesine çok şaşırdı. "Olayı böyle mi görüyorsun, Jasmine? Yani Justin'le benim beraber olmak için mi davet ediliğimizi düşünüyorsun?"

"Evet, elbette. Baron'un sana nasıl baktığını gördüm. Sana sahiden vurulmuş. Başka ne gibi bir sebep olabilir ki? Adam Tanner'ın arkadaşı ve şu an Londra'da *hoş karşılanmıyor*. Şu

adam öldürme işi, hatırladın mı? Seninle başka nerede flört edebilir ki? Hem sen adamın birini öldürmüş olmasını umursamıyor gibi görünüyorsun.”

“Bazen beni gerçekten çok şaşırtıyorsun, Jasmine,” dedi Lydia usulca. “Ama kendi zihninde bunların hepsini çözdün, değil mi?”

“Ah, evet. Babam Tanner’ın bana bugünlerde evlenme teklif edeceğinden emin. Dün gece handa neden uyuyamadığımı sanıyorsun? Araba tekerleklerinin her bir dönüşü beni iki yıldır korktuğum sona yaklaşıtıyordu. Ben sadece senin yani yeni arkadaşımın bu zamanda yanımda olmandan dolayı çok mutluyum ve...”

“Ah, lütfen kes şunu. Sadece kes artık,” dedi Lydia çay fincanını sertçe yerine bırakarak. “Dün gece handan kaçarak şu senin Bruce Beattie’ne buluştun. Aşşğınla kaçmayı mı planlıyorsun, Jasmine? Yoksa düşes olmanın beş parasız bir okul öğretmeniyile vedalaşmaktan daha kötü bir kader olmadığını düşünüp onu geri mi çevirdin? Sana bu yüzden mi vurdu? Eteğine takılıp düştüğün masalına inanacak kadar aptal olduğumu düşünmüyorsun, değil mi? Yüzündeki el izi bu kadar belirginken bunu yapamam. Terliklerin yağmurdan ıslanmışken hiç yapamayacağım. Bay Beattie ile yani aşşğınla buluştun, tartıştınız ve adam sana vurdu.”

Jasmine’in yüzü bembeyaz oldu. “Sen... sen hiçbir şey söylemeyeceğine dair söz verdin. Arabada kulağıma çantamdaki mektubu gördüğünü fısıldadığında buna söz verdin. İyi davranırsam kimseye bir şey söylemeyecektin.”

“Ve söylemeyeceğim,” dedi Lydia bu ani çıkışı yaptığına zaten pişman olmuştu. O böyle biri değildi, kin tutmaz, intikam almazdı. Ya da şu an durum farklı mıydı; sahip olduğu insanı mı koruyordu? “Ama ağzını her açışında bana yalan söylemeye devam edersen bu sözümü tutamam. Yalanlarının hesabını bile

tutamıyorsun, o kadar çok söyledin ki. Tanner'ı sevmiyorsun, o seni sevmediği için de mutlusun ama sana teklif edince onunla evleneceksin. Çok mantıksız.”

Jasmine yaralı gözleriyle ona baktı. “Ama babam Tanner'la evlenmemi *istiyor*. Bu bir yalan değil.”

“Olmadığından eminim. Ama bu Tanner'ın sana evlenme teklif edeceğine inanman da var. Bunun doğru olmadığını biliyorsun, bu hafta Justin'le benim bir çift olacağımız da bunun gibi bir şey. Tanner'la asla evlenmeyeceğini biliyorsun çünkü o... neyse, bu konuşmayı şimdi yapmayalım. Sadece artık bana yalan söyleme. Ne olursa olsun bunu yapma. Tanner'ın kuzenisin ve yalanların seni sevmemi zorlaştırıyor. Oysa bunu yapmam gerektiğini biliyorum.”

Lydia ellerini kucagında birleştirdi. Tanner söz konusu olduğunda bir sokak kedisine dönüşüyordu. Bu kadar öfkelenebileceğini ya da öfkesini kontrol altına alamayacağını, bastıramayacağını hiç bilmiyordu. Hayır, konu Tanner olduğunda bu mümkün değildi. Jasmine'in şehvet düşkünü öğretmeniyile ateşli ilişkisini sürdürürken ona Tanner'la evleneceğine dair yalanlar söyleyip gevezeliğe devam etmesi halinde hareketlerinden sorumlu tutulamazdı.

Jasmine gözyaşlarına boğuldu ve hıçkırıklarının arasında anlaşılması zor bir şekilde konuşmaya devam etti. “Ah, pekâlâ, Lydia. İtiraf ediyorum. Pek çok yalan söyledim, çoğu da kendimeydi. Ama sana yalan söyleyemem. Sen de Tanner gibi *fazla* iyisin ve sana gerçeği söylemek istiyorum. Birine söylemem lazım. Senin ne söyleyeceğini biliyorum. Tanner seni istiyor, beni değil. Bunu günlerdir biliyorum. Ama bunu... bunu Bruce'a söylediğimde Tanner'a iyi davranıp bana âşık olmasını sağlamadığım için planımızı mahvettiğimi söyledi. Bana, ona çok şeye mal olduğumu söyledi.”

Lydia gerildiğini ve daha fazlasını duymak istemediğini fark etti. Bunun sebebi Jasmine'in gözyaşları ya da gerçeği dile getirme isteği olabilirdi, bilemiyordu. Ama Tanner'ın iyiliği için dinlemeliydi. "Planınız mı? Hangi plan, Jasmine? Ben... ben anlamıyorum."

Kız derin bir iç geçirdi. "Aslında çok basit. Tanner ben ona kendini bana âşık olmuş gibi hissettirdiğimde evlenme teklif edecekti. Biliyorsun, istediğimde çok çekici olabilirim ve güzelim. Senden çok daha güzelim. Ah, çok özür dilerim!"

"Dileme. Senden gerçeği söylemeni istedim, gerçek gerçektir. Lütfen, devam et. Tanner sana evlenme teklifi edecekti..."

"Evet. Ben de kabul edecektim. Babam mutlu olacaktı ve Tanner'ın babasının sebep olduğu yarısından dolayı artık çalışamayacağını söyledikten sonra alacağı paralarla kendini kumara verecekti. Babam gerçekten son derece iğrenç ve zayıf biri. Ama yine de o benim babam ve onu sevmek zorundayım. Sonra düğünden hemen önce ben Tanner'a kalbimin başkasına ait olduğunu ve onunla evlenemeyeceğimi söyleyecektim. O, onurlu bir adam olduğundan ve benim için en iyiyi isteyeceğinden beni serbest bırakacaktı. Babama yaptığı gibi cömert bir maaşım olmasını sağlayacaktı ve Br... Bruce ve ben buradan gitmekte özgür olacaktık. Birlikte."

Bunun ardından kız sonunda gülümsemeyi başardı. "Paris'in yerleşmek için mükemmel bir yer olduğunu düşündük. İngiliz sterliniyle ödenecek olan gelirim şu an fakir ve savaşın ardından toparlanmakta olan Paris'te daha da kıymetli olacaktı."

Bu kez Lydia da gülümsedi, bu saçma fikri daha da algıladıkça tebessümü arttı. "Öğretmenin planı bu muydu? Jasmine, bu çok saçma. Sadece tam bir aptal bu saçmalığın gerçekleşebileceğine inanır." *Bir başkasını kendine âşık edebileceğini düşünmekle*

başlayan bir saçmalık, diye düşündü. Aşk habersiz ya gelirdi ya da hiç gelmezdi.

Jasmine burnunu çekerken mendiline başvurdu. “Biliyorum. Ben bir aptalım. Plan onun kollarındayken çok mantıklı görünüyordu. Kollarının arasındayken her şey mantıklı görünüyor zaten. Bunu asla bilemezsin. Yani o kadar yakınlaşmanın... bir kadın o sırada inanma ihtiyacı duyuyor, inanmak istiyor, aksi takdirde hepsi son derece... kirli... ve aşağılık...”

“Tamam, Jasmine,” dedi Lydia kız adına utanarak. “Senin... aşağılık olduğunu düşünmüyorum.”

“Ah, teşekkür ederim! Ondan uzaklaşıp Londra’ya gidince kuşkulandıma başladım. O sırada çok mantıklı gelen şeyler artık o hissi vermiyordu. Dün gece bundan emin oldum. Çok utandım!”

“Âşık olduğuna inanıyordun. Anlıyorum. Âşık olduğunda gözüne her şey olabilecekmiş gibi görünür.”

“Yani beni suçlamıyor musun? Beni sevdiğine yemin etmişti. Ve ben onu çok seviyordum. Beni öpmesini... bana hissettirdiklerini... ama hepsi sahteymiş. Beni hiç sevmemiş. Bana *yalan* söyledi Lydia, bana hep yalan söyledi. İkisi de bana yalan söylediler.”

Lydia bakışlarını ona dikti. “İkisi de mi?”

Jasmine hızla başını salladı. “Evet. Babam ve B... Bruce birlikteymiş, onca zaman boyunca. Ben ikisine de bir şey ifade etmiyormuşum. Ben sadece... sadece...”

“Kandırılmışsın,” diye tamamladı Lydia ve kendini yine kötü hissetti. Bir an için Jasmine’in iki âşığı olduğunu düşünmüştü. Bu aptal kızı takip etmek gerçekten zordu ve söylediklerinin bir kısmını dinlemek insanın utanmasına sebep oluyordu.

Jasmine bir kez daha başını hızla sallayarak onayladı. “Tüm mesele Malvern mücevherleriymiş, *ben* değilmişim. *İkisi de* beni sevmiyormuş. Mesele hep... hep o iğrenç mücevherlermiş. Babam onları çalıştırmış, yerlerine sahte taşlar koyuyormuş. Bunu yıllardır yapıyormuş, her seferinde bir taş değiştirerek kumar borçlarını ödüyormuş. Tabii o bunu sadece birkaç kez yaptığını ve az sayıda taşı değiştirdiğini söyledi.”

Lydia arkasındaki yastıklara yaslandı, tamamıyla şoktaydı. Bir an sahte âşıklardan bahsederken bir diğer an çalman mücevherlere mi geçmişlerdi? *Bütün* olan biten bu muydu? Meşhur Malvern mücevherleri mi? Ama nasıl, neden? Jasmine’i konuşturmaya devam etmesi gerekiyordu, bu aşikârdı.

“Anlıyorum,” dedi Lydia sesinin ölçülü olmasına özen göstererek. “Sen de bu... değişimlerden haberdardın.”

“Bu yüzden Londra’da mücevherleri taktığımda o kadar rahatsız oluyordum. Onları her gece Tanner’a teslim ederken çok rahatlıyordum. Birkaç tanesinin sahte olabileceğini biliyordum ve bunu bilmek bile tenimi *yakmalarına* yetiyordu, sanki suçlusu bendim. Tanner’la evlenecekmiş gibi yapmak zorundaydım, böylelikle babam burada oturmaya ve ihtiyacı oldukça onları çalmaya devam edebilecekti. Ne yaptığını biliyordum ve Tanner’a söylemedim. Babamın yaptıkları ortaya çıkarsa ben de *hapse* gidebilirdim! Br... Bruce benim kurtuluşum olacaktı, beni güvende olacağım bir yere, Paris’e götürecekti.

“Ama seni Paris’e götürmeye hiç niyeti yoktu. Babanla birlikte çalışıyordu.” Lydia ne zaman Jasmine’le bu kadar uzun zaman geçirse başı ağrımaya başlıyordu. “Ama ben hâlâ Bruce Beattie’nin buradaki rolünü anlamadım, yani âşığın rolü oynamasını. Ah, dur.

Babana mücevher işinde yardımcı mı oluyordu? Onları satan o muydu?”

“Evet, elbette. Bruce’la böyle tanıştım, bir gün malikâneye gelmişti. Babam mücevherleri satarken ortalıkta görünemezdi, değil mi? Senin kadar zeki biri bunu çözmeliydi diye düşünüyorum, Lydia. Gerçi onların birlikte çalıştıklarını anlamadığım için ben hiç zeki olmadığımı itiraf etmek zorundayım. Ama bir sorun vardı, Malvern Gururu. Asıl hedef oydu. Babam onu bulamadı. Diğer parçaların hepsi Tanner’ın çalışma odasındaki portrenin arkasındaydı. Ama en önemli parça olan Malvern Gururu orada değildi. Babam bunu umursamadı, ona dokunmanın tehlikeli olabileceğini söyledi ama Bruce onu istedi. Çok istiyordu. Ben... bunu da dün geceye kadar bilmiyordum. Ta ki Bruce bana vurana kadar.”

Lydia, Tanner’ın burada olup bunları dinlemesini istiyordu. Ama Jasmine’i şu an durdurursa kız daha sonra inat edip birilerine anlatmayı reddedebilirdi. Özellikle de babası ortaya çıkınca.

“Sana neden vurdu?”

“Ben... ben ona bir anahtar vereceğime dair söz vermiştim. Londra’ya gitmeden önce yapmıştım bunu. Ama anahtarı ona vermedim. Yani onun bana söylediği gibi bahçenin arkasındaki taşın altına bırakmadım. Beni seviyordu, bundan emindim ama sürekli anahtarı *sorup duruyordu* ve bundan hoşlanmıyordum. Çok ısrarcıydı. Ben de söylediğini yapmadım. Çok inatçı olabil-diğimi biliyorsun.”

Lydia, Jasmine’in çantasında bulduğu notta yazarları hatırladı. Önemsiz olduğunu düşündüğü satır en önemlisiydi: *Verdiğin sözü hatırla. Geleceğimizin anahtarı, sevgilim.*

“Jasmine, Bruce Beattie bu anahtarla ne yapacaktı?”

“Onu... onunla malikâneye girecekti. Hepimiz Londra’ya git-tiğimizden hizmetçiler ilgilenmeleri gereken kimse olmadığı için erken yatacaklardı ve o da gece eve gizlice girip Malvern Gururu’nu arayacaktı.” İsyan eder gibi çenesini kaldırdı. “Ama ona anahtarı verseydim ve o Malvern Gururu’nu bulsaydı belki de beni terk ederdi. Beni *sevdiğini* söylemişti ama seviyor muydu? Gerçekten seviyor muydu? Aşkta aptallık etmiş olsam da bazen Gurur’un benden önemli olduğunu hissediyordum. Bu konudan konuşmak-tan hiç vazgeçmiyordu... yatakta bile. Neye benziyormuş, onu hiç görmüş müyüm? Bunun gibi şeyler. Ben de anahtarı bırakmadım ve yanımda Londra’ya götürdüm. Döndüğümde hâlâ burada ola-cağından emin olmalıydım.”

Lydia parçaları birleştirmeye başlamıştı. “Babanın Malvern’e geri döndüğünü görünce Tanner’ın hep kaldığı hana geldi ve bir şekilde onunla buluşmanı sağladı ve...”

“Onu birkaç kez gördüm. Çiçek toplarken ve o gün daha sonra bir kez daha. O zaman geceyarısından sonra odamdan kaçma işini konuştuk. Ona tekrar anahtarı vermeyeceğimi söyledim. Ona Tanner’ın bana evlenme teklif etmeyeceğini, seni sevdiğini ve söz verdiği gibi birlikte oradan gitmemiz gerektiğini söyledim. Dün gece. Ve o zaman... O zaman beni hiç sevmediğini itiraf etti. Bana benimle yatmasının dayanılmaz konuşmama karşı ağzıma çoraplarından birini tıkmakla aynı şey olduğunu söyledi.”

Lydia alt dudağını ısırды. “Çok kabaymış. Bunları... Bunları istemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin. Çok özel şeyler.”

“Ah, ama birine söyleyince kendimi daha iyi hissediyorum. Ayrıca benim aptal olduğumu da söyledi, Malvern Gururu’ndan çok benimle ilgilendiğine nasıl inanırmışım. Kendimi kollarının arasına atıp beni hâlâ sevdiğini söylemesi için yalvardım, beni itti.

Bana tokat attı. Çok acıdı ama kalbim kırıldığında hissettiğim acı kadar yoğun değildi.”

“Çok üzgünüm, Jasmine.” Çok genç, çok güzel... ve çok saf. Bruce Beattie kamçılanmalıydı, tabii Thomas Harburton da.

“Çok aptalmışım, Lydia. Artık kirletildim de. Sonsuza kadar. Ama onun bana bir daha vurmasını istemedim, bunu anlıyorsun, değil mi? Ona... Tanner’ın çalışma odasının balkon kapısının anahtarını verdim.”

Lydia panik içerisinde ayağa fırladı. Çok kötü bir adam olduğu, çaresiz olduğu aşikâr Bruce Beattie’de Tanner’ın çalışma odasının anahtarı vardı. “Bunu gelir gelmez Tanner’a söylemek zorundayız, Jasmine. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Kız burnunu gürültüyle silerken yine başıyla onayladı. “Kirlenmiş olabilirim ama en azından babamı kurtardım. Çok iyi bir baba olmayabilir ve Tanner onu yaptıklarından dolayı affetmezse hapse de girebilir ama en azından onu kurtardım.”

Lydia soran gözlerle ona baktı. “Ne demek istiyorsun? Babamı mı *kurtardın*? Neden? Bruce Beattie’den mi? Söylemeye çalıştığın bu mu?”

Jasmine dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. “Evet, elbette. Dün gece B... Bruce bana eğer anahtarı hemen orada ona vermezsem sadece anahtarı istediğini ispatlamak adına babamı öldüreceğini söyledi. Hatırladın mı, Lydia? Sana sormuştum, birilerine istedikleri şeyi verirsen yine de sen istemediğin halde yapacaklarını söyledikleri şeyi yaparlar mı diye? Çünkü istedikleri şeyi elde ettikten sonra söylediklerini yapmaları için neden kalmaz, değil mi? Sen de muhtemelen yapmayacaklarını söyledin. Yani doğru şeyi yaptım. Sonunda.”

Lydia'nın nefesi kesildi. D n geceki saçmalıkların nedeni bu muydu? Kız her zaman öyle çok gevezelik ediyordu ki ciddiye almak bir yana tüm söylediklerini kim dinlerdi?

Sonra daha da kötü bir fikir geldi aklına. Tanner, cesedin Malvern çalışanlarından birine ait olduğunu söylemişti. Thomas Harburton Malvern'in yöneticisiydi. *Aman Tanrım...*

Jasmine gözlerini silmeye devam ederek ayağa kalktı. "Muh-temelen Mildred'a bavullarımı a mamasını söylemeliyim, değil mi? Sen Tanner'a ne yaptığımı söyleyince babam ve ben buradan ayrılmak zorunda kalacağız. Ona sen söylersin, değil mi? Bu kadar adi bir hikâyeyi ona ben anlatamam. Ben... ben artık hiçbir şeye tahammül edemeyeceğim. Sadece affedeceğini umabilirim. Sadece Tanner'ın babamı affedeceğini ve buradan gitmemize izin vereceğini umabilirim."

"Jasmine, hayatım, dur. Tanner her an gelebilir. Bence... Bence seninle konuşmak isteyecektir."

Jasmine başını iki yana sallayarak kapıya doğru ilerlemeye devam etti, Tanner gelmeden buradan gitmeyi tercih ettiği ortadaydı.

Jasmine'in bu çabası boşa çıktı çünkü Tanner girişte belirerek Jasmine'e seslendi.

Lydia onun kuzenine ne söyleyeceğinden emin olarak oturduğu yerde kalmayı tercih etti. Parmaklarını dudaklarına bastırdı, kız için canı yanıyordu, Tanner'ın ellerini kızın ince omuzlarına koyarak onunla kısık sesle konuşmasını izledi.

Onun Grosvenor Meydanı'na gelerek Fitz hakkındaki haberi verdiği günü hatırladı aniden. Böyle üzücü haberlerin taşıyıcısı olmak zorunda kalmak ne büyük haksızlıktı. Yüreği Tanner için acıdı.

Jasmine bir ılık attı ve bayılarak Tanner'm göğsüne doğru düştü.

Tanner, Lydia'ya baktı, gözlerinde hüzün ve tanımlayamadığı bir duygu daha vardı. Bu Thomas'ın cinayetinin ardından içinde oluşan öfke ve hepsini birden koruma altına alma duygusu olabiliirdi. Lydia ayağa kalkmalı, ona gitmeli ve Jasmine konusunda ona yardım etmeliydi ama Tanner başını iki yana sallayarak ona sanki olduğu yerde kalmasını söyledi.

Lydia kendini çaresiz hissederek ona söylemek zorunda olduklarını aslında söylemek zorunda olmamasını dileyerek onun Jasmine'i kucaklayıp merdivene taşımalarını izledi.

“Evet?”

Justin lupunu gözünden çıkardı ve gerdanlığı onu havada yakalayan Tanner’a fırlattı. “Güzel bir cam, ne yazık ki. Kuzenin çok meşgul bir adammış.”

Tanner gerdanlığı masasındaki sümenin arasına koymadan önce bir süre taşlara baktı ve ayağa kalktı. “Babamın ölümünden sonra bu mücevherlere hiç bakmamıştım, annemin ölümünden sonra da kimsenin taktığını görmemiştim. O da Malvern Gururu dışındakileri pek sık takmazdı. Onları daha iyi bir yerde saklayıp korumaları gerektiğini düşündüğümü hatırlıyordum ama onca yıl boyunca portrenin ardında güvenli bir şekilde durmuşlardı ve...”

“Lydia’nın söylediklerine bakarsak kuzenin dışında herkese karşı korunmuşlar. Bu arada o nasıl?”

“O, Lydia. Sakin, en azından dışa karşı. Bana söylediğinden daha fazlası olduğunu biliyorum. Jasmine ona Thomas’ın Malvern koleksiyonundaki taşları değiştirdiğini söylemiş ve öldürülme sebebi bu olabilirmiş, kalan kısmını Jasmine’in bana anlatması gerektiğini söyledi. Şimdi onunla birlikte ve benimle konuşması için Jasmine’i ikna etmeye çalışıyor.”

“Bizimle.”

“Hayır, Justin. Hiç sanmıyorum. Jasmine bana her ne söyleyecekse bunu başkasının önünde yapmak istemeyecektir.”

“Ah, demek şimdi başkası oldum, öyle mi? Can evimden vuruldum.” Hemen ardından gülümsedi. “Bu arada ben de boş durmam herhalde. Hava karamadan önce savunma hattı kurup her girişin yanına silahlı korumalar gizlemem lazım, bilinmeyen ziyaretçimizin ne zaman geleceği belli olmaz. Sen git ve Lydia’ya bak. Görünüşte sakın olabilir ama sana ihtiyacı olduğundan eminim.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin ama yüzünden anladığım kadarıyla bu hoşuna gidiyor.”

“Tehlike yoksa ne yazık ki kendimi yarı ölü hissederim. Bir çılgınlık anında farklı düşünmüş olabilirim ama ben Lydia’yı asla mutlu edemezdim. Doğru adamı seçti.”

Tanner dostunun odadan ayrılışını izledi, uşakları, seyisleri ve çiftlik çalışanlarını bir araya toplayıp onları gece koruması için büyük yapının çevresine yerleştirecekti. Malvern’i silahlı bir kampa dönüştürmek sürekli bir çözüm olamazdı elbette ama bu gece için yapabilecekleri en iyi şey buydu.

Ağır hareketlerle ayağa kalktı, son dört saat içinde on yıl yaşlandığını hissediyordu. Lydia’yı aramaya başladı ve onu kaldığı odaya yerleşmeye çalışırken buldu.

“Gidebilirsin, Sarah. Teşekkür ederim,” dedi Lydia usulca Tanner’a baktıktan sonra, hizmetçi küçük bir reverans yaptı ve hızla odadan çıktı. Giyinme odasına açılan kapı kadının arkasından kapandığı anda Lydia kollarının arasındaydı, yanağını göğsüne bastırdı ve Tanner onu sımsıkı tuttu, gitmesine hiçbir zaman izin vermeyecekti.

Ama sonunda bunu yapmak zorunda kaldı, Lydia o güzel mavi gözlerinde yaşlarla ona baktı. “Kuzenin için çok üzgünüm, Tanner.”

“Bir hırsızdı,” dedi Tanner, bu sözleri söylemek hâlâ zordu, inanmak daha da zordu. “Bir kumarbaz ve bir hırsız. Kendi ailesinden çaldı. Adamdan hoşlandığımı söyleyemeyeceğim ama onu farklı bir şey olarak görmek de zor geliyor. Tembel ve hırslıydı. Eski yarasından dolayı sürekli sızlanırdı ve bunu kullanırdı, Jasmine’le sürekli olarak aramı yapmaya çalışırdı.” Lydia’yı ateşin yanında duran koltuğa götürüp kucağına oturturken başını iki yana salladı. “Ama bir hırsız olarak? Hayır.”

“Jasmine bunun doğru olduğunu söylüyor,” diye hatırlattı Lydia yanağını okşayıp alına bir öpücük kondururken. “Bunu kumar borçlarından dolayı yapmak zorunda kalmış.”

“Bu canımı daha da çok sıkıyor. Roswell’e bu konuyu sorduğumda o da en az benim kadar şaşırdı. Thomas zaman zaman köye gitmek dışında malikânedен hiç ayrılmazmış, gün boyunca da işlerini yaparmış. Onca parayı borçlanacak kadar kumarı ne ara oynadı?”

“Jasmine bazen günler boyunca ortadan kaybolduğunu söyledi.”

“Evet, bu sözleri Justin’den de duydum çünkü aynılarını ona da anlatmış. Bir terslik var, Lydia. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir terslik var.”

Lydia içini çekti ve bir kez daha yanağını göğsüne yasladı. “Tanner, şimdi daha da kötü bir şey söyleyeceğim. Kendimden utanıyorum çünkü Jasmine babasını bir katil yüzünden daha yeni kaybetti. Ama... Jasmine gökyüzü mavi dese inanmam.”

Tanner ellerini omuzlarına koyarak onu görebilmek için kendinden biraz uzaklaştırdı. “Dinliyorum ve kötü bir şey söylediğini düşünmüyorum.”

“Bugün bana söylediklerinin hiçbir mantığı yoktu, geri çekilip tam olarak ne söylediğini anlamaya çalışana kadar. Çok konuşuyor ve insan onu dinlemekten sıkıldığı için dinlememeye başlıyor. Çok kolay yalan söylüyor, Tanner. Nicole bile bu kadar kolay uydu-ramazdı ki onun bu işte gerçekten çok başarılı olduğunu düşünürdüm. Emmaline halayı ve Rafe’i kandırdı, ikisi de diğerinin bizimle olduğunu düşünüürken biz refakatçisizdik. Bunu Charlotte onu yanlışlıkla yakalayınca kadar *aylar boyunca* sürdürdü, Tanner. Gözlerimin içine bakarak çöreklerden hiç kalmadığını söyledi oysa çantasına bir tane saklamıştı. Bu Jasmine, Nicole değil.”

“Bunları daha sonra düşünmemin sakıncası var mı? Sence Jasmine bu akşamüstü ne gibi yalanlar söyledi?”

“Sorun da bu zaten. Söz konusu Jasmine olunca insan bundan nasıl emin olabilir? Dürüst olmak gerekirse şu son iki günde o kadar çok yalan söyledi ki kendi kafası da dilinin esiri olarak karıştı. Masumiyeti yok. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama söylenmeli. Söylediklerine inanabilseydim... Âşığı konusunda söylediklerine de inanırdım. Meraklı davrandığımı itiraf etmekten çok utanıyorum ama çantasında ondan gelen notu ve yüzündeki izi gördüm. Bunu hepimiz gördük.”

“Kuzenimin âşığı mı var? Sahi mi?” Tanner elini kaldırarak Lydia’nın devamını anlatmasını engelledi ve baştan başlayarak ona önemli olduğunu düşündüğü her şeyi anlatmasını istedi. Hiç araya girmedi, daha fazla ayrıntı istemedi, ta ki Lydia ona Jasmine’in âşığının adını söyleyene kadar.

“Bruce Beattie’mi? Hayır, bu imkânsız,” dedi Tanner ona gülümseyerek. “Bunu da onun yalanlarından biri olarak kabul etmeliyiz.”

“Ama sana söyledim, çalışma odanın balkon kapısının anahtarım istediği notu gördüm. Baş harfini yazarak imzalamıştı. Çok güzel bir el yazısı vardı.”

“El yazısı hakkında bir yorum yapmayacağım. Sevgilim, Bruce Beattie yetmiş yaşında ve Bayan Beattie’nin bile onun mükemmel bir âşık olduğunu düşündüğünü hiç sanmıyorum. Sanırım son dişini on yıl önce kaybetmişti.”

Lydia hiç kıpırdamadan durmaya devam etti, göğsü ritmik bir şekilde yükselip alçalıyordu ama her bir nefesi ona daha fazla acı veriyor gibiydi. “İşte *bu*, bardağı taşıran son damla!” dedi sonunda kucağından inip ona elini uzatırken. “Benimle geliyor musun?”

Tanner, Lydia’nın yüzünün rengine ve gözlerindeki parlıtya bayılarak ayağa kalktı. “Hayır dersem kendimi merdivenlerden aşağı tekmeleyerek atmam gerekir,” dedi ve Lydia’nın önünden ilerleyerek onu Jasmine’in odasına kadar götürmesine izin verdi. “İzninle,” dedi Tanner kapıyı açmak için bir adım öne geçip kapının kolunu aşağı indirirken.

Lydia teşekkür bile etmeden yanından geçti, bu öfkesinin bir göstergesiydi. Tanner gelecekte onun klasik sükûnetini bozacak bir aptallık yaparsa dikkatli olması gerektiğini aklına not etti.

Jasmine yatağının ortasında oturuyordu, dizlerinin üzerinde gümüş bir tepsi vardı, bir çatal dolusu keki ağzına götürürken durdu. “Lydia? Tanner? Bir terslik mi var? Lütfen, başka bir kötü haber daha olduğunu söylemeyin. Yemin ederim bir şeyi daha kaldıramam.”

O konuşurken Lydia ilerlemeye devam etti ve yatağın yanına gelmeden durmadı. “Cesaretini artıracak çilekli turtalar ya da benzeri şeylerle dolu bir tabak olmadan olmaz tabii. Onu bana ver!”

Tanner çatalın kuzeninin elinden sökölüşünü, tepsinin kucağından alınarak hiç de görgü kurallarına uyulmadan kendisine verililişini izledi.

“Al, bunu bir yere koy. Jasmine, o yataktan çık.”

Jasmine örtüyü çenesine kadar çekti, yastıklara yapışmaya niyetli olduğı her halinden belliydi. “Hayır. Beni korkutuyorsun. Babam öldü. *Öldürüldü*. Öğleden sonra boyunca yasını tuttum. Bana karşı nasıl bu kadar kaba olabiliyorsun?”

“Saymaya başladım, Jasmine,” dedi Lydia ellerini beline koyarak. “Bir... İki... Üçte oraya gelmemi istemezsin, bunu gerçekten istemezsin.”

Örtüler hızla açıldı ve Tanner bir an için kuzeninin dizine kadar çıplak olan bacaklarını gördü, döşekten aşağı indi ve ayakları düşercesine yere bastı.

“İyi bir başçavuş olurdun, sevgilim,” dedi usulca ama Lydia dönüp ateş saçan gözleriyle ona bakınca tebessümünü kontrol altına alarak iki adım geri çekildi.

“Aşğın kim?” diye sordu Jasmine’e, sert bir dille, kızın son dönemdeki yasıyla ve duyarlılığıyla ilgilenecek havada olmadığı aşikârdı.

“Ama... Ama bu bizim sırrımızdı. Söz vermiştin.” Jasmine’in bakışları Tanner’a kaydı. “Sana adını söyledi mi?”

“Okul öğretmeni Beattie, evet söyledi. Boynumun sağlığına değer verdiğim için karışmamak için elimden geleni yapıyorum ama artık sana hiçbir şekilde inanmadığını söyleyebilirim.”

Jasmine, Tanner’ın da düşmandan yana çıkması son umutlarını yok etmiş gibi yüzünü avuçlarının arasına alarak yürek parçalayan bir şekilde hıçkırmaya başladı.

Evet, Tanner bunun yürek parçalayıcı olduğunu düşünmüştü ama Lydia hiç etkilenmiş görünmüyordu.

“Jasmine, babanı öldüren kişi muhtemelen Bru... Âşığın. Bize adını söyle, *hemen*.”

“Biliyorum,” diye sızlandı Jasmine. “Biliyorum, biliyorum. Ve bu da benim hatam, öyle, değil mi?”

“Hayır, Jasmine, tatlım onun ne yapacağını bilemezdin...” Lydia ona dönünce Tanner alaycı bir tavırla ellerini teslim olmuş gibi yaparak bir adım daha geriledi. Hayatının aşkının sabrının sonuna geldiği aşikârdı.

“Adı ve bulunduğu yer. Onunla yatıyordun. Nerede yaşadığını bilirsin.”

“Onunla yatmak mı? Bunun kulağa adi gelmesine sebep oluyorsun. Onu *seviyordum*...”

Sonunda Lydia, Tanner’a donuk gözlerden çok daha fazlasıyla baktı. Jasmine yas tutarken onunla yüzleşmek Lydia için de kolay değildi. Pes edermişçesine içini çekti ve ağlamaya devam eden kızı *kollarının* arasına aldı. “Tamam, Jasmine. Kimse olanlar için seni suçlamıyor. Aptallık ettin, evet ama bu vicdansız hergele yine buraya gelebilir ve hepimizin başına yeni dertler açabilir. Lütfen, bize yardımcı ol.”

Jasmine yaşlarla ıslanmış yüzünü kaldırdı ve Tanner’a baktı. Gözleri irileşmişti. “Bana mı? Buraya benim için mi gelecek? Beni... Beni öldürmek isteyebilir mi?”

Tanner, Lydia’nın kuzenini açacak yolu bulduğuna inanaarak omuz silkti. Jasmine’in hayatındaki en önemli şey sadece Jasmine’di, bunu şimdi fark etmişti. “Bu mümkün. Kim olduğunu sen biliyorsun.”

“Aman Tanrım! Beni öldürecek, değil mi? Bunu kim olduğunu bildiğim için yapacak. Hayır, hayır, ölmek istemiyorum. Tanner, bana yardım etmek zorundasın. Onu bulup bizi öldürmeden önce öldürmelisin!”

“Yeniden anlat,” dedi Justin, Malvern Wells’in yakınındaki küçük meyhanenin dışında bulunan ağaçların arasında saklanırlarken.

“Sana yeni anlattım,” dedi Tanner dalların arasından bakıp yerini değerlendirirken. Saat geceyarısını geçmişti.

“Doğru ama sanırım bunu dinlemekten hiç bıkmayacağım. Ağzından her ayrıntıyı aldı, değil mi? Hem de en aşağılık ayrıntıları? Bana bu aşağılık olanları yeniden anlat.”

“Başka zaman,” dedi Tanner başını iki yana sallayarak. “Bu işi nasıl yapmak istersin? İkimizin de neye benzediğini biliyor, bana başlangıçta görünme sebebi de muhtemelen buydu, yani içeri öylece giremeyiz. Jasmine yalnız olduğuna yemin ediyor ama Lydia beni buna inanmamam konusunda uyardı. Jasmine’den hâlâ şüpheleniyor.”

“Sevgilin şüpheleniyorsa sen de şüpheleniyorsun ve haliyle ben de şüpheleniyorum. Neden şüpheleniyoruz peki, hımm?”

“Çünkü Lydia, Jasmine gökyüzü mavi dese inanmayacak durumda. Ve çörekler konusunda da bir şeyler var ama şu an bunlara vaktimiz yok. Evet, lanet olsun. Adam orada, Justin. Ve yalnız. Bu işleri kolaylaştırır. Bütün gece burada kalmamız gerekebileceğini düşünmüştüm.”

Dişlerinin arasındaki yanmayan purosuyla ağacın gövdesine yaslanan Baron döndü ve meyhanenin önündeki açıklığa baktı. “Ve bir mucize olmuş. Tanrı’ya şükür, adam görüşünü kazanmış.”

Tanner, Brice Flanagan'ın meyhaneden çıkıp etrafına iki sağlam gözüyle bakındıktan sonra adama ait olduğunu daha önceden bildikleri atına binmesini izledi.

Tek kelime bile etmeden birbirlerinin ne düşündüğünü anladılar ve ağaçların arasından hızla atlarının bulunduğu yere gittiler. Flanagan'ın meyhanede ona yardım edecek arkadaşları olabilirdi. Onu yolda avlamak çok daha kolaydı.

Yaklaşık iki kilometre boyunca adamı güvenli bir mesafeden takip ettiler. Flanagan yola en az Tanner kadar aşınaydı.

"Malvern'e gidiyor," diye fısıldadı Justin hiç gerekmediği halde. "Çok yüzünüz, değil mi?"

"Daha çok çaresiz," diye cevapladı Tanner çok kısık sesle. "Jasmine'in onu bir noktada ele vereceğini biliyor olmalı. Hazır mısın?"

"Bilmiyorum. Aslında neyin peşinde olduğunu görmek istiyorum, sen istemiyor musun?"

Tanner bunu bir süre düşündü. Flanagan son bir cüretle malikâneye girip Jasmine'in hâlâ diğer mücevherlerle birlikte çalınmamış olduğunu iddia ettiği Malvern Gururu'nu mu çalacaktı? Âşığı olarak Jasmine'i mi alacaktı? Yoksa onu öldürecek miydi?

"Tamam," dedi sonunda atlarını yavaşlatırlarken, Flanagan'ı çok yakından takip etmelerine gerek kalmamıştı artık.

"Ben de biraz merak ettiğimi itiraf ediyorum. Malvern Gururu'nu alma riskine neden giriyor? Geri kalanın hepsini aldı, gerçekleri onda rahat bir hayat yaşamasına fazla fazla yeter, lanet olasıca. Ayrıca kimse Malvern Gururu'nun nerede olduğunu bilmiyor, unuttun mu? Kendi araştırmasını yapabilmek için Jasmine'den anahtarı istemişti."

“Bütün bunlar bizi yine kuzenine götürüyor. Adam Thomas’tan kurtuldu. Yarım kalan tek iş Jasmine, onu tanıyan son kişi. Bizim bu kadar zeki olacağımızı tahmin etmeyeceği için bize bir şey olmaz. Hem dedektif tutmuş olsaydın ona kızıl saçlı ve tek gözlü bir adamı aramasını söyleyecektin. Mükemmel değişiklikler değil ama yine de etkili.”

Araziye girmişlerdi, Flanagan neredeyse ayın hiç aydınlatmadığı bu gecede gözden kaybolmuştu.

Tanner’ın atı başını kaldırdı, havayı kokladıktan sonra usulca kişnedi.

“İşte orada,” dedi Justin ağaçları göstererek. “Bu adamın kısırağı, değil mi? Yoluna artık yaya olarak devam ediyor.”

“Burada, karanlıkta üzerine çullanamayız,” dedi Tanner. “Bırakalım eve yaklaşsın ve giriş noktasını seçsin.”

“Bahse girerim senin çalışma odanın kapısından girecek. Sabah ben de araştırmamı o odada sürdürmeyi düşünüyordum. Diğerinden çok daha akılcıca gizlenmiş bir delik arayacaktım. Onu eve girmesi için öylece bırakacak mısın?”

Tanner atını ileri sürdü, evin arka tarafında bulunan ağaçların arasından arka bahçeye ve çalışma odasına gitmek yerine malikânenin ön bahçe kapılarına yöneldi. Karanlıkta dönerek arkadaşına sırtıttı. “Ona şarap ikram etmeli miyiz, ne dersin?”

Evin önüne ulaşan yolu yarıladıklarında atlarını bir ağaca bağladılar ve yolun kalanını yürüdüler. Flanagan, Justin’in düşündüğü gibi hareket etmezse diye tabancaları hazırды. Gerçi adamın Thomas’tan aldığı anahtarları tek tek deneyerek Malvern’in ön kapısının anahtarını bulacak kadar cüretkâr olma ihtimali çok düşüktü.

“Roswell’i ön kapıya mı koydun?” dedi Tanner şaşkınlıkla yaşlı kâhyayı elinde en az onun kadar yaşlı olan alaybozan tüfeğiyle karanlıkların içinde görünce.

“O ısrar etti ve ben de adam için en güvenli yerin burası olduğunu düşündüm. Ateş etme dostum, karşıdaki Dük.”

Roswell silahını indirerek eğildi, sanki hiçbir olay yoktu ve efendisini her günkü gibi karşılıyordu. “Ekselansları. Bir emriniz var mı?”

“Hayır, teşekkür... Evet, Roswell, içeride, merdivenin altında beklemenin umarım sence bir sakıncası yoktur. Kısa sürede bir... karmaşa çıkabilir ve senden hanımefendilerin aşağı inmelerini önlemeni istiyorum.”

“Elinde bu çirkin şey olmasa da olur,” dedi Justin kâhyanın elinden becerikli hareketlerle tüfeği alırken.

“Bunu yaptığıma inanamıyorum,” dedi Tanner, Roswell’in yollarını aydınlatmak üzere mum yakma önerisini reddettikten sonra koridorda yürürlerken. “Lydia üst katta ve ben eve bir katili davet ettim.”

“Tereddüt mü ediyorsun?”

“Hem de nasıl. Ama adamı şimdi yakalamazsak buraya bir daha ne zaman geleceğini düşünerek uyku uyuyamayacağım. Lydia bunu anlayacaktır.”

Sonra elini kaldırarak sağ taraftaki, koridorda hizmetli merdivenine yakın olan ve çalışma odasına açılan ikinci kapıyı işaret etti.

Justin başıyla onaylayarak ileri atıldı. Tanner ona kadar saydı ve dükün özel odası olması gereken yerin ana kapısına yöneldi. Kapıyı usulca açtı ve şöminenin yanmadığını görerek rahatladı,

odaya giren tek ışık camlı balkon kapılarından içeri süzülmeyi başaran gökteki birkaç yıldızdan yansıyan ışıktı.

Kendine güveniyordu, savaş mekânını doğru seçmişti, buradaki her koltuğun her masanın yerini ezbere biliyordu. Odaya süzülüp, alçaktan ilerliyordu, nereye gideceğine önceden karar vermişti, sola yöneldi ve karşı köşedeki mermerden yapılmış Sokrates büstünün kaidesine doğru yürüdü.

Justin'in diğer kapıdan odaya girdiğini görmekten çok hissetti, gözlerinin karanlığa alışmış olmasına rağmen arkadaşının ne yönde ilerlediğini göremedi.

Flanagan aralarında kalırsa ikisi de birbirlerini vuracak diye ateş etmeye korkabilir ve bu durum bir felakete yol açabilirdi. İnsanın aklına artık çok geç olana kadar gelmeyen şeyler yaşanabilirdi...

Terastan gelen sesle irkildi, bunlar kesinlikle topuk sesleriydi. Saniyeler sonra kilitte dönen anahtar sesi duyuldu, Brice Flanagan da odada onlarla birlikteydi artık.

Bir mum yak, bir mum yak, diye içinden söylenip durdu Tanner. Böylelikle adam aydınlanacak Tanner'la Justin'in silahlarıyla ortaya çıkmaları ve adamı ele geçirmeleri çok daha kolay olacaktı.

Ama Flanagan mum yakmadı. Birkaç saniye boyunca kırırdamadan durdu ve sonra Tanner'ın bulunduğu tarafa dönüp yan duvarda dizili olan kitap raflarına doğru ilerlemeye başladı.

Flanagan silahını beline yerleştirdikten sonra iki elini birden kullanarak kitapların arasındaki ahşap sütunları inceledi, bir elini üçüncü sütuna koydu ve sonra dördüncü sıradaki kitapların altında bulunan ahşap gül desenine bastı.

Gülün yanındaki raf son hızla duvarın içine doğru kayd, Flanagan aradığını bulmuş bir adam edasıyla açılan yere elini uzattı.

Ama bulamadı.

Tanner adamın artan bir çaresizlikle elini orada gezdirişini izledi. Flanagan karanlık bölmeyi görebilecekmişçesine parmak uçlarında yükselerek iki eliyle birden arayışını sürdürdü.

“Korkarım orada hiçbir şey yok,” dedi Justin, Tanner adamın iki eli de meşgulken saklandığı yerden çıkarken. Onu yakalamak için en güzel zamandı. “Daha önce orayı bulduğumda ben de senin gibi umutlandım ama ne yazık ki o güzel elmaslar sana söylendiğinin aksine orada değil. Thomas Harburton’ı bir hiç uğruna öldürdün.”

Flanagan bu alaycı sesin nereden geldiğini bulmak için hızla arkasına döndü, raflardan uzaklaşırken elini belindeki tabancasına götürmüştü.

Tanner adamı vurabilirdi. Ya da bunu yapmaktan çok memnun olacakmış gibi duran Justin onu çenesiyle öldürebilirdi. Tanner maceracı ya da gösteriş yapmayı seven bir adam değildi.

Sessizce adama arkasından yaklaştı, tabancasının kabzasını adamın kafasına vurdu ve piç kurusunun bilinçsiz bir şekilde yere devrilişini nefretle izledi.

Lydia’nın bunu onaylayacağından emindi.

Lydia aile mezarlığının önünde Thomas Harburton'ın mezarına taşınışını izlerken Tanner'ın elini tuttuğunu hissetti.

Justin, hem aile şapelinde hem de hüznü dolu mezarlık yürüyüşünde Jasmine'e eşlik etme nezaketini göstermişti. Kız büyük bir hüznü onun üzerine yığılmıştı, yine de son hızla dikilmiş olan siyahlarının içerisinde bir güzellik abidesiydi.

Thomas'ın ölümünden bu yana sessiz ve hüznü bir grup olmuşlardı. Jasmine odasına kapanmıştı ama Tanner'ın ona yol-ladığı tüm yiyecekleri tüketmeyi de ihmal etmemişti.

Sonra bu sabah hemen törenden önce Galler'e, teyzesinin yanma gitmeye karar verdiğini açıklayarak hepsinin irkilmesine sebep olmuştu. Orada "babasının yasını daha kolay tutacak ve kendi işlediği günahların affedilmesini" isteyecekti. "Teyzemin baktığı talihsiz kadınlardan daha iyi değilim," demişti.

Lydia dua kitabından ilahilerin okunuşunu takip ederken bile Jasmine'in yeni rolünü, bir tövbe-kâr olmasını düşünüyordu. Düşündükçe huzursuzluğu artıyordu. Jasmine'in ne kadar kolay yalan söylediğini hiç unutamayacak mıydı? Çörekler konusunda hâlâ küskünlük yaparak alçaklık mı ediyordu?

Böyle biri olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu ama iki gündür bunları düşünerek sessizliğini korumuştı.

Bu sıcak ve güneşli günde eve doğru yürürlerken Tanner kulağına fısıldadı. “Seni özledim. Bu akşamüstü benimle tepelere tırmanır mısın diye sorarsam bencillik mi etmiş olurum? Zihnimi boşaltmaya ihtiyacım var ve bunu orada yapmak her zaman için çok daha kolay oluyor.”

Lydia hemen son kez tepelerden Malvern’e bakışlarını hatırladı. “Evet, bu hoşuma gider,” dedi usulca. “Yeni çizmelerimi giyeyim mi?”

Tanner’ın tebessümü ona gereken cevabı verdi.

İki saat sonra papaz hâlâ cenaze arkasından yapılması zorunlu olan yemekte kalıp Justin’le teolojik bir tartışma yaparken, ki Lydia Justin’in adama kurnazca sorular sorarak canını sıktığından emindi, Lydia ve Tanner bahçede ilerlemeye ve Tanner’ın çok iyi bildiği patikalarda yürümeye başlamışlardı.

Lydia, “Jasmine aslında çalışma odanın anahtarını buradaki kayanın altına koyacaktı,” dedi Tanner’a, kızın söylediği şeyleri maalesef hâlâ kafasından atamıyordu. “Eğer Londra’ya gitmek için buradan ayrılmadan önce söylenileni yapmış olsaydı olaylar nasıl gelişirdi merak ediyorum.”

“Bilmiyorum. Sanırım yarın hapiste ziyaretine gittiğimde Flanagan’a soracağım sorulardan biri de bu olacak. Cenaze sırasında bölge hâkimi beni bir kenara çekti. Flanagan uyandığından beri benimle konuşmak istiyormuş ama hâkim katiliyle ilgilenmeden önce kuzenimi gömmemin daha uygun olacağını düşünmüş.”

Ağaçların gölgesinde yukarı doğru çıkan patıkada ağır ama uygun adımlarla tırmanmaya devam ettiler. “Sana mücevherleri nereye gizlediğini söyler mi sence?”

“Boynunu kurtarmak karşılığında mı? Olabilir. Ben de neden onları alıp buraları terk etmediğini merak ediyorum.”

“Malvern Gururu,” dedi Lydia, Tanner onun elini tutup patikanın ağaç kökleriyle dolu yerinden rahat geçmesini sağlarken. “Justin onun kuzenini mücevherin yerini söyletmeyi başardıktan sonra öldürdüğünü düşünüyor.”

“Onunla paylaşmadığı için olabilir, evet. Hırsızların birbirine düşmesi kaçınılmazdı sanırım.”

Lydia ona baktı ve gözlerindeki acıyı gördü. “Bana biraz Malvern’i anlat,” dedi dikkatini başka bir yöne çekmek için. “Buralar kışın nasıl oluyor?”

Tanner gülümsedi ve Lydia’nın kalbi yerinden oynadı.

“Buralar kışın nasıl oluyor?” diye tekrarladı Tanner daha az eğimli bir patikadan ilerlemeye başladıklarında, tırmandıklarını bile hissetmiyorlardı. “Bembeyaz bir halı gibi. Güneş alçalır ve çıplak ağaç dallarının arasından süzülür. Nehirler gün ışığında parlar ve pırl pırl akar, buz gibidir. Geyikler iyice yaklaşır. Eğer yeterince erken uyanırsak, yatağımızda uzanıp onların karınlarını doyumalarını izleyebiliriz.”

Tanner kolunu Lydia’nın omzuna sardı. “Ve yeteri kadar kar olursa seni atl kızığa bindiririm. Seni battaniyelere sarıp ayaklarının altına sıcak tuğla yerleştiririm ve dolunay olduğunda, yıldızlar gökyüzünde dans ederken sana gözlerini yaşartacak bir harikalar diyarı gösteririm.”

Lydia ona döndü, çok seviyordu. “Kulağa çok güzel geliyor.”

“Senin kadar güzel değil. Malvern, yaşayacağımız ve çocuklarımızı büyüteceğimiz yer. Ama sen benim dünyamsın. Şu son günleri ve lanet olası Malvern Gururu’nu ve diğer mücevherleri geçmişimizde bırakmak istiyorum. Papazla konuştum, Lydia. Eğer beni hâlâ istiyorsan bizi cuma günü evlendirmeyi kabul etti.”

“Ama kuzenin... Jasmine...”

“Thomas öldü, umursamayacaktır. Jasmine’i de isteğine uyup teyzesinin yanına göndermeye karar verdim. Sana bu çalınan anlardan çok daha fazla ihtiyacım var, Lydia. Sana karım olarak ihtiyacım var.”

Lydia içinin eridiğini hissetti, nasıl erimezdi? Tanner’ın kolları ona dolanırken dudaklarını dudaklarıyla hapsetti, çaresizliğini ona aktarırken Lydia kollarını sımsıkı onun boynuna doladı.

Tanner bıraktığında Lydia neredeyse nefessiz kalmıştı, elini tutarak sırttı. “Gel, sevgilim. Sana göstermek istediğim bir şey var. Hadi, şu yeni çizimleri bir deneyelim.”

Lydia ona yetişebilmek için eteklerini topladı ve Tanner onu elinden yoğun çalıların ve kır çiçeklerinin arasına doğru çekerken yanında koşmaya başladı. “Bu da ne?” diye sordu yeşilliklerin arasına saklanmış olan küçük barınağı görünce.

“Bir av kulübesi,” dedi Tanner. “Ama bugün değil. Başına dikkat et.”

Tanner yeşillikleri tutarken Lydia eğildi ve içeri girdi. Biri yere yeni battaniye sermişti. Ayakta durmak imkânsız olduğundan Lydia oturdu ve Tanner’ın ona katılmasını bekledi.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordu etrafına bakınırken. Altındaki battaniyeyi okşayarak ve yaprakların arasından içeri sızan güneş ışınlarının oluşturduğu dantelimsi görüntülere bakarak gülümsedi. İçerisi kır çiçekleri ve sıcak toprak kokuyordu. Son derece rüstikti. Saf...

“Suçluyum evet,” dedi Tanner, tebessümü bir çocuğunkine benziyordu ve çok sevimliydi. “Şafak sökmeden önce buraya geldim. Ve Tanrı beni affetsin ama tören boyunca sana buraya benimle gelmeni istediğimi nasıl söyleyeceğimi düşünüp durdum. Çok mu bencilim? Çünkü eğer sen...”

Lydia onun üzerine atıldı, yüzünü ellerinin arasına alarak her ne söyleyecekse sözünü yarıda keserek onu öpmeye başladı. Şu son iki gecedir onu nasıl da özlemişti. Saatler boyunca dokunuşlarını özleyerek uyanık yatmıştı.

Şu an utangaçlık yoktu, Tanner'm onu korkutmamak için ağırdan almasına hiç gerek yoktu. Ellerini bedeninde gezdirip ceketini omuzlarından aşağı indirip pantolonunun düğmelerini ararken Lydia bunu ona çok güzel anlattı. Şu an sadece bu açlık, bu aciliyet vardı...

"Ah Tanrım, ah Ulu Tanrım..." Lydia elini onun uyarılmış erkekliğine bastırırken onun kulak memesini ısırıldı. Lydia, Tanner'ın erkekliğini özgürlüğüne kavuşturmuş ve muzaffer bir edayla elini etrafına sarmıştı.

Lydia artık kendine haz veren merkezden haberdardı ve Tanner'ın da kendi hissettiklerini hissetmesini istiyordu. Onun kendine yaşattıklarını ona verme, yaşatma ihtiyacındaydı.

"Nasil yapacağımı söyle bana," dedi bacak arasındaki gerilimin artmaya başladığını ve nefesinin hızlandığını hissederek. "Seni nasıl sevmeliyim?"

"Bunu yapmak zorunda... İşte böyle," diye inleyebildi Tanner, Lydia çelik gibi sertleşmiş olan erkekliğini kadife gibi yumuşak olan eliyle sarmaladığında. "Ah, evet tatlım. Aynen böyle..."

İnce kumaşın üzerinden meme uçlarını okşarken başını Lydia'nın göğsüne yasladı. Dokunuşları Lydia'nın duyularını daha da açığa çıkarıyor ve dokunuşlarının onu nasıl etkilediğini bir kez daha hatırlamasını sağlıyordu. Başparmağıyla işaret parmağının küçük çimdikleri, çekiştirişleri... Lydia yaşadığı yoğunlukla bir çığlık attı ve bacaklarının arasında oluşan beklenti dolu küçük patlamalara odaklandı.

Lydia ona yaslanarak kıvrandı, bedeni hareketsiz durmayı reddediyordu. Bu arada Tanner her nasılsa eteklerini sıvamayı başarmıştı, kumaşlar Lydia'nın kalçasının etrafında bir yığın oluşturmuştu. Tanner iç çamaşırının üzerinden genç kadına parmaklarıyla dokunurken Lydia bu engelin bir an önce ortadan kalkması için dişlerini sıkı. Tüm engeller kalkmalıydı.

Bu aciliyet duygusu eline yansdı ve Tanner'ın uyarılmış olan erkekliğini daha hızla okşamaya başladı, elinin her pompalayışı daha da süratliydi. Yoğun bir arzu ve karanlık düşünceler her yanını sardı ve birlikte battaniyenin üzerine devrildiler... Her şey çok doğruydı.

Tanner'm yaptıkları... ve Lydia'nın yapacakları...

Dudakları onu sardı, dilini ipeksi teninde gezdirirken Tanner onun adını söyledi, bunu bu gizli sığınağın dışında hiçbir şey yokmuş gibi dile getirmişti, sadece ikisi vardı. Sadece birbirlerine ihtiyaç duyuyorlardı, birbirlerine vereceklerine ve birbirlerinden alacaklarına. Doğru yoktu, yanlış yoktu, endişeler yoktu... Şu an için hiçbir şey yoktu. Yeryüzünde onlardan başka bir şey yoktu, aşkın içinde kaybolmuşlardı.

Tanner onu sırtüstü yuvarladı, Lydia kalçasını yukarı doğru kaldırırken Tanner dizlerinin üzerinde yükselerek aralarındaki son engeli de yıktı. Lydia'nın bacakları aralandı ve bu sessiz davet Tanner'ın tek hareketle içine girmesine ve hemen ardından onu açıklıkla öpmesine sebep oldu.

“Bacaklarını kaldır, sevgilim. Bana sar. Beni içine al... Beni içine al.”

Lydia onun sözünü dinledi, bacaklarını beline sardı ve onun içine daha çok girmesini sağladı, her geri çekilip yeniden içini dolduruşunda bacaklarının arasındaki gerilim on katına çıktı, ta ki ona huzura ulaşmak için yalvarmaya başlayana kadar.

Tanner daha hızlı, daha da hızlı hareket edene kadar. Daha hızlı. Lydia hazdan öleceğinden emin bir halde ona sımsıkı sarıldı. “Tanner... Lütfen. *Lütfen*, beni seviyorsan...”

Merkezindeki hareket başladı. Gözlerini sımsıkı yumdu, özlem duyduğu bu rahatlığa ulaşacağı için minnettardı. Bu dalgaların kıyıya vurması gibi bir şeydi, arka arkaya ona çarpan acımasız dalgaların esiri olmuştu, her yanma dokunuyorlardı. Tekrar, tekrar ve tekrar... En saf patlamaların hazları bedeninin Tanner’la birlikte zonklamasına sebep oluyordu, onu içine çekiyor, Tanner kendi zirvesine ulaşma çığlıkları atarak onunla birlikte kasılıyordu.

Tanner üzerine yığıldı, nefesi hırırtılıydı, Lydia ulaşabildiği her yerine deli gibi öpücükler kondurdu. Sonunda tüm uzuvları gevşedi, kalbi çılgınca atışlarını hafifletti ve ona sarılırken tatlı bir uyuşukluk her yanını sardı.

“Biz... biz bu işte gayet iyiyiz,” dedi Tanner uzun, huzur veren bir sessizliğin ardından. Lydia gözyaşları kulaklarına akıp onları gıdıklarken gülümsediğini hissetti. “Yatağı sıkıcı bulabiliriz.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Lydia, Tanner sırtüstü uzanıp elini bulup dudaklarına götürürken. “Sanırım battaniye yerine taşların üzerinde yatıyorum.”

“Ve şu ana kadar bunu dile getirmedi mi?”

“Şu ana kadar *umursamıyordum*,” dedi ona Tanner oturup onu da oturur pozisyona getirirken. “Geri dönmek zorunda mıyız? Roswell bize yiyecek ve giyecek bir şeyler getirse ve sonsuza kadar burada kalsak olma mı? En azından ilk kar düşene kadar.”

“Keşke bunu yapabilseydik,” dedi Tanner ve Lydia onun sesindeki samimiyeti algıladı. Dünyaya geri dönmüşlerdi, Malvern’de bıraktıkları sorunlara...

“Bay Flanagan hapiste, Tanner. Sana mücevherleri nereye sakladığımı söyleyeceğinden eminim. Malvern Gururu kayıp ola-

bilir ama çalınmadığını biliyoruz. Er geç onu bulacağız. Justin onu ararken eğleniyor.”

“Peki ya Jasmine? Onu gerçekten teyzesine göndermeli miyim? Babasını yeni kaybetti, Lydia. Gitmek istediğini söyleyebilir ama bana yine de yanlış geliyor.”

“Gitmesi seni mutlu edeceği için mi?”

Tanner bir kolunu ceketine sokarken ona döndü. “Evet. Sebebi tam olarak bu. Babası yok, drahoması yok ve...”

“Bekâretini de kaybetti,” dedi Lydia, onun tamamlamak istemediğinden emin olduğu cümleyi tamamlayarak. Sonra hiç istemediği bir şeyi söyledi. “Sadece bir yıl Tanner, yası bitene kadar. Sonra ona drahomasını verirsin ve onu Londra’ya götürürüz. Çok güzel ve son derece çekici olabiliyor. Malvern Dükü arkasında olunca...”

“Sadece bir yıl,” diye tekrarladı Tanner, av kulübesinden çıkıp Lydia’nın çıkmasına yardımcı olurken. “Onu sevmiyorsun ve onun bir yıl boyunca yanımızda yaşamasını kabulleniyor musun?”

Lydia parmak uçlarında yükseldi, böylelikle Malvern’in çatılarını görmeyi başardı. “Orası çok büyük bir ev. Justin yakında yanımızdan ayrılacak. Bize Malvern Gururu’nu bulmamızda yardımcı olabilir.”

“Belki de birkaç ayını teyzesiyle birlikte geçirir,” dedi Tanner. “Biz kardeşinin düğünü için Ashurst’e gittiğimizde ya da Göller Bölgesi’ne ya da herhangi bir yere bir tur düzenlediğimizde? Ben her ne kadar masumiyetinin ona ihanet ettiğine inansam da bu işte suçsuz da sayılamaz.”

Lydia’nın, Jasmine’in *masumiyeti* konusunda kuşkuları vardı ama Tanner düktü ve sorumlulukları vardı. İşleri onun için zorlaştırmayacaktı. “Göller Bölgesi’ni seninle birlikte görmekten hoşlanacağımdan...”

Bir silah sesi duyuldu ve Tanner hızla döndü. “Bu Malvern’den geliyor,” dedi Lydia’nın elini tutarak.

İkinci el silah sesi duyuldu, oldukça yüksek ve ürkütücüydü.

“Tabanca sesleri. Bir işaret gibi. Justin beni çağırmaya çalışıyor olabilir. Bir terslik var. Lydia, sen burada kal. Kulübeye gir. Seni kimse burada bulamaz. Ne olduğunu anlar anlamaz seni almaya geleceğim.”

“Hayır.”

Tanner ondan üç adım uzaklaşmıştı bile, ona söylediğini yapacağından emin gibi görünüyordu. Şoka uğramış bir şekilde dönüp ona baktı. “Lydia, lütfen.”

“Hayır, dedim. Bir yıl önce ya da bir ay önce söylediğini yapardım, Tanner. Ama şimdi olmaz. Seninle geliyorum. Seni yavaşlatacaksam yolumu kendi başıma bulacağımdan eminim. Sonuçta tepeden aşağı ineceğim, değil mi?”

“Lydia, ben... Ah, pekâlâ. Vakit kaybediyoruz.” Uzandı, elini tuttu ve inişe geçtiler. Eğim dik değildi ve kulübeden aşağı inişleri çok daha kolay oluyordu.

Yolun yarısına vardıklarında aşağıdan gelen Roswell ve iki uşakla karşılaştılar. Tanner yönünü değiştirerek onlara doğru ilerlemeye başladı, bahçeye doğru değil, büyük binaya doğru ilerledi.

Lydia eteklerini bir eliyle toplamış, Tanner’ın adımlarına uymaya çalışırken nefes nefese kalmıştı. Tanner’ın koşmamaya çalıştığını fark ederken başının döndüğünü hissediyordu.

“Roswell, buradayım!” diye seslendi yola açılan son yumuşak eğime geldiklerinde. “Neler oluyor?”

“Ah, Ekselansları,” dedi Roswell peruğunu tutarak. Zayıf yanakları kızarmıştı. “Şu adam, sizin geçen akşam kafasına vurduğunuz adam. O... o burada. Bayan Harburton’ı aldı. Ve... Ve Baron’u vurdu.”

“Ulu Tanrım! O...”

“Sanmıyorum Ekselansları, hayır. Hepsi sizin çalışma odanızda Ekselansları. İçeride kilitliler. Adam... Sizi istediğini söyledi ve ben de...”

“Burada kal,” dedi Tanner, Lydia’ya, sözlerini vurgulamak istercesine ellerini omuzlarına koyup hafifçe bir kez sarsarak. Uşaklara döndü. “Siz ahıra gidin. Seyislerden birini doktora gönderin. Bir diğerini de hâkime yollayın. Hemen! Roswell, tabancalarım nerede?”

“Jeremy’ye onları sizin için doldurmasını söyledim, Ekselansları. Nasıl yapıldığını bildiğini söyledi. O... o sizi Büyük Salon’da bekliyor, Ekselansları!” diye seslendi ön kapıya doğru koşmaya başlayan Tanner’ın arkasından.

“Roswell, neler oldu?” diye sordu Lydia kâhyaya gözleriyle Tanner’ı izlerken. “Adam hapisteydi.”

“Evet, leydim. Ama böylelikle hapisanemizin nasıl bir yer olduğunu anladınız, bizim pek ihtiyacımız olmaz. Bir mahkûm olduğunda orada Rodney Sykes kalır. Biraz içer ve uykucudur. Bundan fazlasını söyleyemem, Leydim çünkü bilmiyorum. Kapı vuruldu ve bu aptal çocuk,” hızla hâlâ yanlarında duran genç uşağa baktı, “kapıyı açtı ve adam elinde tabancalarıyla içeri dalarak Bayan Harburton’ın hemen ona getirilmesini söyledi.”

“Evet, Jasmine’i aldığını söyledin zaten. Onu nerede tutuyor?”

“Dük’ün çalışma odasında, Leydim. Bayan Harburton talihsiz bir zamanlamayla o sırada merdiveni inmeye başladı ve adam silahlarından birini ona doğrultarak onunla birlikte gelmesini söyledi. Çalışma odasına gittiler, Leydim. Baron oradaydı, ondan yapmamasını rica ettiğim halde tüm kitap raflarını yerlerinden çekmekle meşguldü. Sonra bir silah sesi duyduk ve Bayan Har-

burton ılık atmaya başladı. Bunun ardından Baron'un ona ılık atmayı kesmesini ve henüz ölmediğini söylediğini duyduk."

Lydia bir ılık atmamak için ellerini ağzına yapıştırdı.

"Bunun ardından Jeremy koşarak ahıra gitti ve arabadan Ekselansları'nın tabancalarını alarak onları ateşledi. Ekselanslarının duyacağını umuyordu. Jeremy savaşa katılmıştı, nasıl ateş edileceğini bilir."

Lydia yeniden eve baktığında Tanner çoktan içeri girmişti. "Ne yapacak? Bay Flanagan muhtemelen Malvern Gururu'nun bizde olduğunu düşünüyor. Tanner onu nasıl ikna edecek?"

"Emin olun, bilmiyorum. Leydim, nereye gidiyorsunuz? Ekselansları size..."

Lydia durdurulamazdı. Tanner tehlikedeyken bu olamazdı. Ayrıca Justin de tehlikedeydi. Adam orada kan kaybından ölebilecekken Lydia bir kez daha hayatın bir parçası olmadan sadece gözlemlemekle yetinecek miydi?

Eve girdiğinde mutfakta çalışan çocuklardan biri onu karşıladı, elinde iğrenç görünlü bir satır vardı, Lydia'ya Tanner'ın çalışma odasına giden yolu işaret etti.

"Lydia, Tanrı aşkına," dedi Tanner son köşeyi dönüp onun kapalı kapının önünde durduğunu gördüğünde.

"Ne istiyor?" diye sordu Lydia Tanner'la tartışmamaya karar vererek ne olursa olsun oradan gitmeyecekti. "Buradan kimseyi peşine düşürmeden ayırlamayacağını biliyordur. O zaman neden geri döndü?"

"Güzel soru! Neden geri geldim?"

Tanner ile Lydia başlarını çevirip hâlâ kapalı olan çift kanatlı kapıya baktılar.

Brice Flanagan'ın İrlandalı aksanı her zamankinden çok daha belirgindi. "İçeri gelin ve bize katılın. Kapı kilitli değil. Burada

küçük bir parti veriyoruz. Öyle değil mi, Jasmine, sevgilim? Gerçi şimdi düşünüyorum da bu işi daha iyi planlayabilirdim.”

“Burada kal,” diye emretti Tanner. Sırtını duvara yasladı ve uzanarak Lydia’ya yakın olan kapıyı açtı. “İçeri geliyorum, Flanagan.”

“Her zaman gereksiz açıklamalar yapar,” dediğini duydu Lydia, Justin’in. Sesi zayıftı ama sıkıntılı değildi. “İçeri gel, Tanner. Davetsiz misafirin tam masanın arkasında duruyor, kuzenin aynı masanın karşısında duran koltuklardan birine yerleştirilmiş durumda, ben de diğerini kana bulamakla meşgulüm. Yine güzel bir şey var. Sevgili Jasmine’in ağzını bağladı. Ayrıca tek kurşunu kaldı ve ona kalsa bunu senden çok sevgili Jasmine’e harcamak isteyecektir. Haksız mıyım, Flanagan?”

Lydia bir sızlanma duydu ve Jasmine’in bağın ardından konuşmaya ya da çılgılık atmaya çalıştığını anladı.

Tanner’ın odaya girişini izledi, sonra olacakları duyabilmek için kapıya biraz daha yaklaşma cesaretini gösterdi.

“Bırak onları, gitsinler,” dedi Tanner, Flanagan gülerken Lydia da dışarıda gözlerini devirdi.

“Ah, elbette. Eminim o da bunu yapacak,” dedi Justin. “Seni görmek ne güzel, Tanner. Brice burada yeryüzünün en ilginç hikâyesini anlatarak beni eğlendiriyordu. Ekselansları’na sen mi anlatmak istersin yoksa ben mi anlatayım?”

Flanagan konuşmadı, Lydia onun başıyla onay verdiğini düşündü çünkü Justin yeniden konuşmaya başladı.

“Bu hüznünlü bir hikâye dostum, çok yanlış olan bir aşktan ve tutulmayan sözlerden doğmuş, kısacası işler ve kişiler hiç de düşünüldüğü gibi değil. O silahlarından birini bir süreliğine indirip mendilini uzatabilir misin? Bunu olduğu gibi kan içinde bıraktım. Yara derin değil ama çok kanıyor. Ah, teşekkür ederim, nerede kalmıştım?”

“Justin, Tanrı aşkına...”

“Evet, işte buydu. Aşk. Her şey aşk içindi. Tabii Malvern mücevherleri için de. Gerçek aşk bile havayla yaşayamaz, değil mi? Brice, kısa kesersem alınmazsın umarım. Biraz başım dönüyor.”

Lydia kapıya biraz daha yaklaşarak hafifçe itti, Tanner’ın sırtını görebiliyordu ama başka bir şey göremiyordu.

“Yeniden, nerede kalmıştım? Ah. Sanırım sana ölen, acılı kuzeninden Thomas’tan bahsederek başlamalıyım. O sadece kızının bir dükle evlenmesini ve sonra da damadının cömertliğiyle yaşamayı istiyordu. Kumar oynamadı. Borçlarını ödemek için zaman zaman Malvern mücevherlerinden taş da çalmadı. O sadece buraya vardığında kızının, bu yaramaz kedinin bir âşığı olduğunu öğrendi, neyse ki not eline arabasından indiği anda geçmişti.”

“Senin Jasmine’i buraya evlenme teklif etmek için getirdiğine inanan adamın yaşadığı dehşeti bir düşünsene, bu âşık kendini sana tanıtıp *her şeyi* itiraf etmeye hazırlanıyordu, tıpkı Pennypress hikâyelerinde olduğu gibi. Tabii Thomas ormanda bu âşıkla buluşup Malvern mücevherleriyle onu susturmayı başarabilirdi ki bunu yaptı. Bu da çaresizlik dolu son hamlesi oldu. Ortağıyla arası açılınca safirlerin cesedine onun hırsız olduğunu kanıtlamak için konduğunu düşünmüştüm. Şimdi her şey yerli yerine oturdu.”

“Yani hem bir şantajcı hem de bir katilsin Flanagan,” dedi Tanner dişlerinin arasından. “Ama mücevherler sendeydi. Neden geri döndün?”

“Sahteler,” dedi Justin içini çekerek. “Bunu şimdiye kadar çözmüş olman gerektiğini düşünüyordum, dostum. Tüm koleksiyonda tek bir gerçek taş bile yoktu. Bu doğru, değil mi? Birini öldürdün, hem de ne uğruna? Birkaç parça güzel cam. Tanner, mücevherlerin neden daha iyi korunmadığını merak etmiştik, hatırladın mı? Mücevherlerin uzun süre önce değiştirildiklerini

düşünüyordum. Malvern Gururu dışında, korkarım o da hâlâ kayıp. Brice onun gerçek olduğundan emin.”

“Annem bunu biliyor olmalı. Diğerlerini nadiren kullanırdı. Malvern Gururu dışında.”

“Çok büyük bir taşı, Malvern Dükün’ün cebinin boşaldığı anlaşılmadan satılması imkânsızdı. Herkes Malvern Gururu’nu biliyordu,” dedi Justin. “Böylesine tanınmış bir taşı kim satın alırdı? Bunu nasıl çözecektin, Jasmine?”

“*Jasmine* mi?”

Lydia da bu adı Tanner’la aynı anda söyledi.

“Beni sevdiğini söyledi ve ben ona inanacak kadar aptaldım. Ama tek isteği o lanet olası taşları çalmamış.”

“Hayır,” dedi Lydia odaya girerek. Tanner onu yakalayarak arkasına geçirdi. Ama Lydia onu itti ve odada ilerledi. “İyiym, Tanner. Justin’in söylediğine göre adamın tek kurşunu kaldı ve onu bana harcayacağından kuşkuluyum. Yanlıyorsunuz, Bay Flanagan. Jasmine taşları istiyor olamazdı. Onların sahte olduğunu biliyordu. Bana öyle söylemişti. Tanner. Bu yüzden her gece onları sana teslim ediyordu. Gerçek olmadıklarını bildiği için tenini yaktıklarını ve babasının gerçek taşları çaldığını söylemişti.”

Brice Flanagan’ın gözlerinde neredeyse eğlendiğini gösteren bir ifade belirdi. “O zaman... Neden onları çalmamı istedi?”

“Çok güzel bir soru, Bay Flanagan. Bunu belki de ona sormalıyız. Gerçi sizi uyarmalıyım, şu ana kadar üç inanılır hikâye uydurmayı başardı. Arada hatalar yaptı ama olsun, başta babasını çok seven kızdı, isteksiz nişanlı oldu, bekâretini vermek için kandırılan ve ihanet edilen kız oldu, hayatı için korkan kadın oldu. Şimdi yeni bir hikâye daha dinlersek hiç şaşırmam.”

Lydia bunları söyledikten sonra Jasmine’in ağzındaki bağı gevşetti.

“Yalan söylüyor, yalan söylüyor! Ondan hiçbir zaman bir şey çalmasını istemedim! Ona anahtarı vermem için beni zorladı.” Jasmine dönerek Lydia’ya baktı. “Bana vurdu. Bunu gördün, bana nasıl vurduğunu gördün.”

“Ben yanağındaki izi gördüm,” dedi Lydia, mavi gökyüzü ve çörekler artık gördüklerine bile inanmamasını düşünmesine sebep olmuştu. “Vurduğunu sen bana *söyledin*. Zorda kaldığını hissedince bunu kendin de yapmış olabilirsin.”

“Ona vurmak mı? Ona asla el kaldırmadım,” dedi Flanagan. “Her lafı yalan, lanet olsun ona.”

“Bu konuda size karşı çıkmayacağım, bayım,” dedi Lydia merhametsizce. Sonra doğru olduğuna inandığı tek konuyu dile getirdi. “Ona yazdığınız notu gördüm.”

Flanagan daha önce şaşırmıştı ama şimdi hepten dağılmıştı. “Not mu? Ben ona hiç not yazmadım.”

“Ama ondan anahtarı unutmamasını istediniz. Mutluluğunuza açılan kapının anahtarını.”

“Kim bu şekilde konuşur ki?” diye sordu İrlandalı yüzünü ekşiterek. “Yalan, bu kadın sadece yalan söylüyor! Bir de ben bu kadına âşık oldum! Düşündüğümünden de aptalmışım. Ben gidiyorum, lanet olsun o taş da.”

“Korkarım bunu yapmana izin veremem, Flanagan,” dedi Tanner tabancalarını doğrultarak. “Kuzenimi öldürdün.”

“Bunu hatırlayacağından endişeleniyordum. Beni de vurdu ama ben onu affettim,” dedi Justin kanlı mendili tutmaya devam ederek. “Hikâyemi bitirebilir miyim? Adam suçlu, bunu inkâr etmenin bir anlamı yok. Ama o bu pis işleri sadece Jasmine’le beraber olabilmek için yaptığını söylüyor. Eğer bunu yapmasaydı Jasmine’in babası onu seninle evlendirecekti. Jasmine’e deli gibi âşıkısın ya.

Abayı yakmışsın. Bay Flanagan da senin kadar abayı yakmış işte... Sende ne buldu, Jasmine? Bir tek bunu anlayamıyorum.”

Jasmine hayatında ilk kez bir şey söylemedi. Onu koltukta sınıksız tutan perde kordonlarıyla meşguldü.

Justin oturduğu yerde sallanır gibi olunca Lydia hızla onun yanına gitti ve omuzlarından destek oldu.

“Teşekkür ederim, hayatım. Tanner sana bunu söylemeyecektir ama bir daha asla birbirine silah tutan iki adamın arasına girme. Böyle hareketler genellikle iyi sonuçlanmaz. İzin verin de bitireyim, tamam mı? Plan sen Jasmine’i Londra’ya götürmeden önce yapılmıştı, Tanner. Thomas malikâneye döndüğü anda yürürlüğe kondu. Not alınmış, mücevherlerin buluşma noktasına götürülmesi sağlanmıştı, Thomas öldürüldü. Bu arada, Brice bunun için çok üzgün. Ve bunların ardından da Jasmine, Galler’e, teyzesinin yanına giderek yasını tutmak ve iyileşmek için yalvaracaktı. Ama Galler’e değil, arabanın ilk durduğu handa kaçacak ve başka bir arabayla onu Brighton’da bekleyen Romeo’sunun yanına gidecekti. İşte o zaman gerçek aşk kazanacak ve birlikte onları bekleyen mutlu sona ulaşmak için Paris’e gideceklerdi. Malvern Gururu koleksiyondaki diğer mücevherlerle birlikte onları ısıtacak.”

O ana kadar sessizliğini koruyan Tanner nihayet konuştu. “Gurur’un nerede olduğunu biz bile bilmiyoruz. Ve sahte camlar için bir adam öldürdün. Gerçekten acınacak bir vakasın, Flanagan.”

“Çok utanıyorum, bu doğru ama Jasmine olmadan yaşayamam. Aklımı başımdan alarak yalanlarına kanmamı sağladı.”

“Yalan söylüyor! Hiç de öyle olmadı!” Jasmine bağırınca herkes ona döndü. “Onu babamı öldürmekten vazgeçirmeye çalıştım ama beni dinlemedi. Beni hiç istemedi. Mücevherleri istedi! Beni de ölümle tehdit etti! Onu duyanda tek istediğimin Malvern Gururu’nu alıp buradan kaçmak olduğunu düşünür.”

Jasmine'in gözleri irileşti ve hızla ağzını kapadı.

Ama çok geçti.

Lydia gül desenini ve ortaya çıkan gizli bölmeyi hatırladı. Orası gerçekten de zekice bir saklama yeri idi. Ama biri gerçekten onu arıyorsa ve aramak için uzun bir vakti varsa...

"İzin verirseniz," dedi Lydia erkeklerin purolarını rahatça içmelerini sağlamak için yemek masasından kalkmak istiyormuşçasına. "Hemen geri döneceğim. Bay Flanagan? İzninizle."

Adam cevap vermeyince arkasını döndü ve çalışma odasından çıktı, Roswell ve diğer toplanmış hizmetlilerin önünden seri ve güvenli adımlarla geçerek Jasmine'in yatak odasına giden merdiveni tırmandı. "Mildred," diye seslendi giyinme odasına doğru ilerlerken. "Bayan Harburton teyzesinin evine gitmek için bavullarını toplamanı istedi mi?"

Adı söylenince giyinme odasından çıkan Mildred, Lydia'yı görünce hemen reverans yaptı. "Evet, Leydim. Ben de o işi yapıyorum. Bu da Bayan Harburton için yaptığım son şey olacak, bana yarın buradan ayrılacağını ve beni yanında götürmeyeceğini söyledi. Beni böylece işimden kovuverdi."

"Bizimle kalabilirsin, Mildred. Sarah senin çok iyi bir hizmetli olduğunu söyledi. Sana burada her zaman bir yer var. Şimdi, topladığın bavulları görebilir miyim?"

"Evet, Leydim. Teşekkür ederim. Bir tanesi dışında hepsini ben topladım. Onu kıymetli eşyaları konusunda bana güvenmediğini söyleyerek Bayan Harburton kendisi topladı. Sanki bugüne kadar bir şeyini kırdım."

"Kırmamış olduğundan eminim. Sence bir sakıncası yoksa o çantayla başlayacağım."

Beş dakika sonra yeniden çalışma odasına ilerliyordu, bu kez elinde içinde hayatında gördüğü en güzel gerdanlık olan ağır, ka-

dife bir kutu taşıyordu. İçinde sadece gerdanlık yoktu, iki bilezik, bir çift küpe, büyük bir broş, birkaç güzel saç tokası ve Mildred'ın söylediğine göre bıldırcın yumurtası büyüklüğünde taşlara sahip olan üç adet yüzük vardı.

Kutuyu tutarak odaya girdi ve önünde Wigglesworth'un diz çökerek bir şeyler yaptığı beline kadar çıplak olan ve bundan hiç utanmayan Justin'le iki kadehe şarap doldurmakla meşgul olan Tanner'ı gördü.

“Bay... Bay Flanagan nerede? Ve Jasmine?”

Tanner Justin'e baktı ve omuz silkti, işler yoluna konmuş gibi bir hali vardı. “Kuzenim ben vakit bulup onu teyzesinin yanına gönderme hazırlıklarını yapana kadar kahvaltı odasında gözetim altında tutuluyor. Oraya gitmek istediğini söylemişti, unuttun mu?”

“Tövbekâr fahişelerin yanına mı? Galler'e gitmeyi hiç planlamamıştı ki.”

“Hayır, sevgilim bunu yapmadığından eminim ama ben teyzesini uyaran bir mektup yazdıktan hemen sonra gideceği yer orası. Jasmine bana bunu yapmak yerine onu hapse göndermem için yalvardı ama yalanlarıyla gardiyanı kandırması çok kolay olabilir. Teyzesini kandıramaz.”

“Böylesine bir soğukkanlılıkla ölümünü planlamak için babasından ne kadar nefret ediyor olabilir?”

“Bunu anlattı. Thomas sezon sonuna kadar beni razı etmeyi başaramazsa papazın teklifini kabul edip reşit olmadan altı ay önce Jasmine'i papazla evlendireceğini söylemiş. Adam bir yıldır yedi çocuğuna annelik yapacak birini arıyordu. Thomas bunun kızını olgunlaştıracağını söylemiş.”

Lydia, Thomas'ın cenazesindeki aksi yüzü adamı gözünde canlandırdı. “Bunu gerçekten yapacak mıydı? Tek kızına?”

“Bunu asla öğrenemeyeceğiz. Benden evliliğe dair hiçbir yorum gelmedi ve bu, Jasmine’in göze almak istemediği bir riskti. Bana gelip bunları anlatmış olsaydı ona mutlaka bir şekilde yardım ederdim. Bunun yerine kendine bir yol çizdi. Planının çok daha kârlı olduğunu söyledi, Flanagan’la tanışınca da bütün parçaları yerine oturttu.”

“Papaz konusunda da yalan söylemiş olabilir,” dedi Lydia. “Her konuda yalan söyledi.”

“Bu doğru. Suçunu itiraf eden bir katile kuzeninden daha fazla inanırım, Tanner. Elinde tuttuğun Malvern Gururu mu, hayatım?” diye sordu Justin. Lydia ona bakmamaya özen göstererek kutuyu uzattı. Şu ana kadar gömleksiz gördüğü tek erkek Tanner’dı ve böyle kalmasını istiyordu.

Justin kapağı açtı. “Ah! Muhteşem.” Yeleğinin cebine uzanarak lupunu çıkardı, gerdanlığı eline alırken lupu gözüne taktı. “Evet. Kesinlikle muhteşem. Ah! Ulu Tanrım! Wigglesworth, ne halt ediyorsan biraz dikkatli ol. Zaten yaralıyım.”

“Ve siz de mükemmel giysilerinizi kana bulayarak mahvettiniz,” diye cevap verdi Wigglesworth hüznüyle. “Sizden kaç kez bunu yapmamanızı isteyeceğim?”

Lydia histerik bir kahkaha atma ihtimalinden korktu. “İkinizden biri bana Bay Flanagan’ın nerede olduğunu söyleyecek mi?”

Tanner mücevher kutusunu Justin’in elinden alarak yerine şarap kadehini verdi. “Gitmesine izin verdik,” dedi ve şarabından bir yudum aldı. “Aslında arkamızı döndük ve ona kadar saydık, yeniden döndüğümüzde adam gitmişti.”

“Yeterince acı çekti, zavallı herif. Bence hâlâ Jasmine’e âşık,” dedi Justin. “Ayrıca Tanner tabancalarıyla şurada Brice da kendi tabancasıyla orada dururken iş dostlukla çözülmeseydi kötü so-

nuçlar ortaya çıkabilirdi. Sanırım İrlanda'ya dönünce çok daha iyi bir insan olacak, ben onun yerinde olsam öyle yapardım.”

Lydia birkaç dakika süreyle bunu düşündü, Tanner onu izlerken dudaklarında bir tebessüm belirdi. Konuştuğunda ağzından çıkacak sözleri bilir gibi bir hali vardı.

“O zaman her şey çözüldü, değil mi?” dedi Lydia sonunda çünkü o Lydia'ydı ve kimliğiyle barıştı, Tanner da onun bu halini çok seviyor gibi görünüyordu. “Roswell dışarıda koridorda bekliyor. Bir fincan çay isteyen var mı?”

SON SÖZ

Ağustos ayının güneşi tüm yoğunluğuyla köyün yeşil alanına yapılmış olan küçük, beyaz ahşap kilisenin basamaklarına vuruyordu. Lydia şapkasının geniş kenarlarına müteşekkirdi. Çenesinin altından sıkıca bağlı olan ve çantasına iğnelenmiş olan kurdeleyle tıpatıp aynı renk olan kurdelelerini çok seviyordu; küçük şans tılsımını hep yanında taşıyordu.

Tanner bunu onaylamıştı ve Lydia için bunun anlamı çok büyüktü.

Ashurst Malikânesi'ne dün sabah varabilmişlerdi, daha önce gelmeleri için çok dil dökülmüştü ama ikisi de evliliklerinin muhteşem geçen ilk haftalarında Malvern'den ayrılmak istememişlerdi.

Nicole onu çığlıklar ve kucaklamalarla karşılamıştı, ne kadar güzelleşmiş olduğunu, onu mutlu gördüğüne çok sevindiğini söylemişti. “Senin için umduğum şeyi buldun, tatlım,” demişti kız kardeşi. “Kibar, sakın yaşanan bir aşk.”

Lydia o an gülümsediği gibi şu anda da gülümsüyordu, gerçi Nicole'ün tahminini düzeltme gereği hissetmemişti. Ama kardeşinin bu “kibar, sakın yaşanan aşk” kavramında yıldızlar altında geçirilen tutkulu anların, av kulübesinde yaşanan çalntı saatlerin ya da Tanner'ın onu çırlıçplak soyup, kucağına alıp bacaklarını

ona sarmasını sağladıktan sonra ay ışığı altında nehre sokmasının yer aldığından kuşkuluydu.

Gerçi Tanner, sevgilisini sabahları midesi bulanarak uyanmaya başladığı an itibarıyla artık daha dikkatli olmaları gerektiği konusunda uyarmıştı. Lydia ona Sarah'nın sabah bulantılarının tohumların yerine sıkıca tutunduğu anlamına geldiğini ve hamileliğinin yolunda gittiğini söylediği halde, Tanner işi şansa bırakmak istemiyordu.

Lydia uzanarak Tanner'ın elini tuttu. Çok tatlıydı. Onu çok seviyordu.

“Charlotte iyi görünüyor,” diye fısıldadı Tanner. Lydia dönüp merdivenin karşısında ve el ele duran ağabeyiyle karısına baktı. Arkalarında, kucağında daha bir ay önce doğmuş düklüğün vârisini taşıyan beyaz başlıklı dadı duruyordu. Bugün düğün ve vaftiz töreni bir arada yapılacaktı, gerçi Rafael Fitzgerald Daughtry bu durumu hiç umursamıyor ve dadısının kucağında mışıl mışıl uyuyordu.

Emmaline halanın kızı Ashurst Malikânesi'nde bırakılmıştı, yeni bir diş çıkarıyordu ve gecenin yarısını uyanık geçirmişti. Artık Warrington Düşesi olan halaları esneyerek durumu onlara bildirmediğinde kocası törenden sonra küçük bir şekerleme yapabileceği önerisini ortaya attığında ona ters ters bakmıştı. Adamın öneriyi yapıp şekli Tanner'ın usulca kıkırdamasına sebep olmuştu, Emmaline ile Lydia da gözlerini devirmişlerdi... Bazı özelliklerin kalıtsal olduğunu böylece ispatlamış olmuşlardı.

“Lucas dehşete kapılmış gibi duruyor,” dedi Lydia yakında eniştesi olacak olan adama bakarak. Tanner'la birlikte onlara yaklaşırken eliyle bir anda dar gelmeye başlamış boyunbağını çekiştiren Lucas'a gülümsediler.

“Nicole’ün onu baştan aşağı beyazlar giyinmeye ikna etmesine inanamıyorum,” diye fısıldadı Tanner. “Bana böyle zorluklar çıkarmadığın için sana bir kez daha teşekkür ederim, sevgilim.”

“Bir şey değil. Durumundan dolayı rahatsızlık hissediyorsa da çok yakışıklı görünüyor. Kardeşimi gerçekten çok seviyor olmalı.”

“İsteseydin ben de aynı şeyi mutlulukla senin için yapardım. Ama istemediğin için de Tanrı’ya şükrettiğimi bir kez daha söylemeliyim. Ayrıca bu ihtişama şahit olan Justin’in fikirlerini duymayı da çok isterdim ama İngiltere’ye dönüşünün bedeli olarak ihtiyaç duyulduğu anda Prinney’nin emrinde olmak zorunda.”

“Veliaht Prens’in ona neden ihtiyaç duyduğunu hâlâ anlayamıyorum,” dedi Lydia yolun iki tarafına toplanmış köy halkından mırıltılar yükselmeye başladığında.

“Justin’in bilmek istemeyeceğin birçok becerisi vardır, sevgilim. Ah Tanrım, işte Nicole geliyor.”

Lydia, Tanner’ın elini tutmaya devam ederek yaklaşan kardeşini görebilmek için öne doğru eğildi.

Önce küçük kızlar geldi, hepsi beyazlar içinde küçük meleklerle benziyorlardı, saçlarında pembe şeritler vardı. Önlerine pembe gül yaprakları serpererek dans edercesine ilerliyorlardı. Utangaçlığı açıkça belli olan ve sepetine sıkıca yapışmış bir kızsız yapraklarını paylaşmak istemiyor gibiydi.

İşte böyle tathım, diye sessizce kutladı çocuğu Lydia, *senin olana sahip çık. Sımsıkı tut.*

Ve Nicole ortaya çıktı, sevgili Juliet’inin üzerinde kadın eyerine binmişti, kısırağın üzerine beyaz battaniye örtülmüş, yeleleri ve kuyruğu beyaz kurdelelerle süslenmişti. Juliet görüntüsüyle gurur

duyuyormuş gibi başını havaya dikmişti, ön bacaklarını mükemmel hareketlerle öne atarak kasıla kasıla ilerliyordu.

Nicole de beyazlara bürünmüştü, muhteşem kömür karası saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu, başında pembe güllerden yapılmış bir taç vardı ve hafif çilli alnına düşürülmüştü. Bu çiçekli halkaya tutturulmuş tül o sırada planlanmış gibi çıkan esintiyle uçuşuyordu.

Lydia serseme dönmüş Basingstoke Marki'sinin basamakları inerek Nicole'ü attan indirişini izledi. Kardeşinin mükemmel menekşe rengi gözlerinin yaşlarla dolduğunu ve dudaklarının arasından *seni seviyorum* diye fısıldadığını duyacak kadar yakında duruyordu.

Tanner'ın kollarının beline sarıldığını ve onu hafifçe kendine doğru çektiğini hissetti, Tanner başını eğerek genç kadının ensesine bir öpücük kondurdu.

Dünya çok güzeldi. Gölgele, pişmanlıklar yoktu sadece muhteşem anılar vardı. Hayat güzeldi ve her gün doyasıya yaşanmıyordu, sevdikleriyle geçirdiğin her bir gün tüm elmaslardan çok daha değerliydi.

Ve belki de törenden sonra Tanner'la küçük bir şekerleme yapacak vakit bulurlardı...